

DJURGÅRDAREN

Spara på hemma- plan

*du når målet
genom att
lönspara i*

SPARBANKEN

- ★ *Hemmaplan ger fördel. När du ska spara till ett mål är Stockholms Sparbank din hemmaplan*
- ★ *Sparlån ger dig möjlighet att fördubbla kapitalet genom borgensfria lån*
- ★ *Bostadssparande ger dig förtur vid köp av villa eller fritidstomt*
- ★ *Lönsparande ger dig gratischanser att varje år vinna upp till 25.000 kr.*

Utnyttja hemmaplans fördelar

SPARA i

STOCKHOLMS SPARBANK

Ford Escort GT

Ford Escort GT, ny snärtigt pigg familjebil. Godkänd för fem personer, men fyra sitter bekvämt.

Bränslesnål motor på 75 hk SAE. Fyrväxlad, helsynkroniserad växellåda med exakta växellägen. 2-krets servoassisterat bromssystem med skivbromsar fram.

Ford Escort GT accelererar från 0–100 på ca 14 sek! Toppfart ca 145 km/tim. Ta en provtur och känn!

Sveriges färgstarkaste elva

MULTILAC

BLANKETT

BINDOKRYL

TRIM

READY

BINDOPLAST

BINDOL

NORDSJÖPLAST

VIT-O-SLIP

ALSPACKO

STJÄRNPACKEL

Res.: BINDOGLOSS - BRANDMAN - PÅ TRÄ - SILVOL - WONDER

Ett oslagbart lag när det gäller färger!

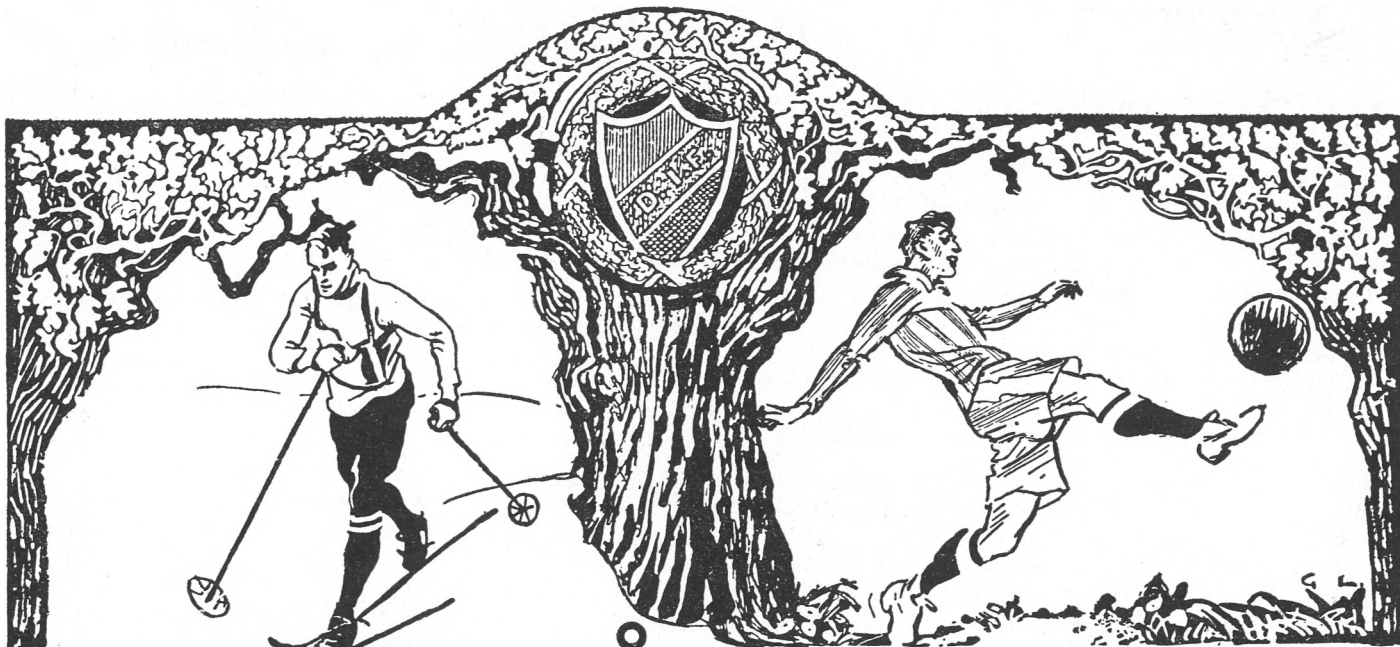
~~~~~  
*Tillverkar färger för både proffs och amatörer*  
~~~~~

Aktiebolaget Nordström & Sjögren

MALMÖ - STOCKHOLM - GÖTEBORG - NORRKÖPING - SUNDSVALL - JÖNKÖPING

"MATERIALBOD" BRÄNNKYRKAGATAN 81

**GÖR GÄRNA ETT BESÖK MEN ROPA DÄ "HEJA DJURGÄRN"
FÖR DET LÖNAR SIG!**

DJURGÅRDAREN

Redaktör: KARL LILIEQUIST

★ ÅRGÅNG 1967-1968

★ Ägare: DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING

DIF-ORDFÖRANDEN:

TRADITIONER OCH NYTÄNKANDE

Aren rullar vidare. Det är länge sedan ett antal behjärtade och framtidsbetonade män träffade samman och stiftade Djurgårdens Idrottsförening. Historiens blad berättar att det skedde den 12 mars 1891. Sedan dess har det alltså runnit mycket vatten runnit under Djurgårdsbron. Våra stiftare kan från sin himmel se ned på denna bro, som förenar Djurgården med den egentliga staden. Jag inbillar mig, att de också från sin himmel med tillfredsställelse ser att deras verk av årgång 1891 alltjämt är ett gott verk och står sig konkurrensen.

Det var förutseende män, som stiftade vår förening. De anade utvecklingen. Utom i fråga om den geografiska utvecklingen. De ville binda föreningen till att gälla endast sådana medlemmar, som byggde och bodde på rätt sida om Djurgårdsbron. Ganska snart insåg man dock att idrotten inte kan acceptera några gränser. Tvånget att vara bosatt på Kungl. Djurgården upphävdes också. Även om vår förening officiellt gäller för att vara en rent stockholmsk förening tillåter vi oss ofta känna oss som en riksförening, ja ibland t. o. m. som en internationell krets. Åtskilliga av våra medlemmar är spridda litet varstans på jordklotet.

Att hålla ihop en förening av Djurgårdens karaktär kräver åtskilligt. I rubriken härövan finns situationen i ett nötskal. Från början hade jag tänkt mig formuleringen "Traditioner eller nytänkande", men snart fann jag att det helt enkelt inte får gälla ett antingen eller. Därför blev rubriken också formulerad "Traditioner och nytänkande".

Varje gång, och det händer allt oftare nu för tiden, som man måste fundera över rationaliseringskravet, dyker det här med Djurgårdens traditioner upp. Alla våra sektioner är mer eller mindre "heliga". Vi vill ha dem alla kvar, trots att kostnadssidan bara ökar och ökar. Vore man rik-

tigt rationell skulle man bara driva den idrott, som för dagen är ekonomiskt lönsam. För Djurgårdens del just när detta skrives handlar det då bara om ishockey... Men konjunkturen svänger snabbt. Det kan komma gyllene tider i fotboll igen, det kan bli lönsamt att boxas, brottas, spela handboll och bandy etc. Vi har våra traditionsrika idrottsgrenar att slå vakt om.

Det är därmed nytänkandet måste komma in i bilden. Att tvinga ut ledarna på tigarstråt har under senare år varit enda receptet. Det har nästan rekommenderats av statsmakterna. Men hur mycket klubbkänsla man än är utrustad med, måste det uppstå situationer, då det blir rätt förödmjukande att ligga på knä och be om en skärv. Symboliskt sagt.

Vi satsar hårt på ungdomen, det värdefullaste kapital vårt land har, men uppe på högsta ort tror man tydligen att en s. k. storklubb bara sysslar med stjärnidrott och vältar sig i pengar. Det måste vara anledningen till att så ytterligt litet av det s. k. idrottsanslaget rinner i väg direkt till landets aktiva idrottsföreningar.

De av riksdagen beviljade slantarna går till de administrerande förbunden. Visst behöver dessa rörelsemedel. Men

VI ÄR ALLA TIGGARE men varför därför bara tiga!

En gång var Sverige en stormakt i idrott. Men var står vi nu? Är vi på väg att bli väg att bli småhandlare på den internationella idrottsfronten? Eller är vi inte rentav redan småhandlare? Så mycket kan man nog vara överens om att vi inte är någon stormakt. Allt flera länder har ryckt ifrån oss. I mörka färger målas också utvecklingen av dem, som inte precis bär ansvaret men som i alla fall bär det tunga lasset.

Nu har det ropats i åtskilliga år, att det måste hända något i Sverige, och visst har det hänt ett och annat. Visst har de kommunala myndigheterna insett nödvändigheten av att ungdomens behov av friluftsliv och sysselsättning över huvud taget måste tillfredsställas, men när det gäller att röna motsvarande intresse hos staten, hos regeringen, möts svensk idrottsledning av ett synnerligen ljumt intresse.

Man pekar på att det s. k. idrottsanslaget höjts år från år, men det rör sig ju bara om belopp ungefär motsvarande penningvärdets fall. Så det statliga stödet skall man tala ytterligt tyst om. I varje fall i jämförelse med andra länders stöd högt uppifrån.

Allt detta är ju känt, så varför "kvirra" i sådana här sammanhang. Visserligen kan ju en och annan representant av typen "den sista amatören" älta sin mening om att ju mer pengar det kommer in i idrottsrörelsen, desto mera går det käpprätt åt skogen. Men det ändrar väl inte faktum att det är fel någonstans i systemet. Ett obotligt fel?

I sin ambition att hålla idrotten igång sliter de flesta klubbledare ner sig i förtid. Någon nyhet av i dag är det ju inte att även de rika (?) storklubbarna måste gå ut med tiggartor, samla tomflaskor, spela bingo, sälja kaffelotter och syssla med tingel-tangel. Deras egentliga uppgift att leda idrott (därav det gamla begreppet

idrotts-ledare) har fått bli en andra rangens historia.

Den som saknar talanger att tiggapengar, att skaffa pengar eller att i värsta fall låna pengar — en sådan figur finns det inte plats för bland idrottsledarna.

Plockar Lange tomglas?

Detta gäller ledarna på klubbnivå. De ledare, som sitter på förbunds nivå, har det bekymmersfritt. Ingen har ännu sett fotbollssordföranden Gunnar Lange stå och plocka tomglas utanför Råsunda. Ingen har heller kommit på Kanotförbundets styrelsesuppleant Olof Palme med att stå och sälja kaffelotter. Och är det möjligen någon som kommit på Ishockeyförbundets ordförande Helge Berglund med att stå som utropare på en bingoafton? Kompisarna Henry Allard och Tore Brodd i Riksidrottsstyrelsen har inte heller avslöjats gömda bakom något tombolahjul i en kiosk på Odenplan. Alla dessa hedervärda personer hör nog talas

man tycker nog alltför stor del av idrottsanslaget går till rent administrativa funktioner. Den levande idrotten får knappast en smula för egen del utan tvingas bita på egna vägar via tomflaskor, lotterier, bingo och annat tingel-tangel för att hålla idrotten i gång.

Nog borde väl minst lika mycket pengar som nu bärs i väg till RF-palatset på Strömsborg kunna kanaliseras raka vägen från statskassan till föreningarna landet runt. Kan inte dessa hållas i gång och helst även öka sin kapacitet, är de stora administrativa uppgifterna på förbundshåll i fara att inte ha mycket att administrera...

Stockholms stad har börjat föregå med gott exempel. Deras direkta stöd till den aktiva ungdomsidrotten tackar man särskilt för. Ge oss möjligheter föra vår förening vidare efter traditionsrika linjer. Det sker genom ett nytt tänkande i fråga om det statliga stödet. Då slipper vi över huvud taget tänka om evad det gäller att kunna fortsätta existensen som en förening med gamla ärorika traditioner.

En ungdomlig linje

innebär att Djurgårdens Idrottsförening kan leva vidare och därför satsas det också hårt på att ge ordenligt utrymme för de yngre idrottsplantorna i vår stora familj. Det är också därför som vi låtit årets omslagspojke i detta nummer av "Djurgårdaren" bli en helt vanlig liten pojke. Och därtill djurgårdare sedan han såg dagens ljus.

Det är möjligt att han kan bli en stjärna på idrotts himlen. Det är också möjligt att han bara blir en liten nyttig kugge i det stora maskineriet. Ta honom som en symbol för våra framtidsförhoppningar, att "gamla Djurgården" även kommer att vara ett ungdomligt Djurgården. Liksom för att markera att Djurgårdens framtid mycket beror på fotboll och ishockey är vår omslagspojke rustad för bägge dessa lagspel...

om nöden ute bland klubbarna, men de slipper att lindra dem med egna personliga insatser. Deras förbund har alltid sina anslag att falla tillbaka på. Visst kan dessa förbund i samband med något stort upplagt arrangemang springa på en mina och tvingas länsa banktillgodohavandena, men man kommer alltid snabbt på fötter igen på hög förbunds nivå. Utan att behöva kursa tomflaskor, utan att spela bingo och utan att sälja lotter. Därför är det mycket förståeligt om den idrottsledning, som ofta kallas "den höga ledningen", inte har en aning om hur landets många tusen idrottsledare tvingas hålla sina klubbar igång. De måste dock ha fått hört talas om eländet, men de vill tydligen inte tro på't.

Snart sagt alla svenska klubbledare går omkring med tiggarpåsen. Hur skall man då begära, att de skall hinna fungera som idrottsledare, att handha sin ungdom, att entusiasmera den och att ge den de chanser, som deras många utländska kollegor serveras av en mera idrottsvänlig överhöghet.

Ryck upp sej, Tage Erlander. Ryck upp sej han också Gunnar Hedlund, och han där på högerkanten Yngve Holmberg. Och ryck upp sej han också på vänsterkanten Carl-Henrik Hermansson! Och skulle inte han i mitten också kunna rycka upp sej, han Sven Wedén, vilkens företrädare Bertil Ohlin i alla fall visade sig på Råsunda någon gång, när det var fullt på läktarna. Ryck upp sej ni, allesammans och gör det gärna ihop med riksdagsfolket, så får vi kanske än en gång fröjdas av att Sverige återtar sin stormaktsställning inom idrottsvärlden.

Eller — hemska tanke! — är det möj-

Vår ordförande har något att säga oss alla om framtiden.

Redaktionellt

Äntligen kommer en ny årgång av "Djurgårdaren". Redaktionen hade tänkt sig många fler medarbetare men som alltid när det brinner i knutarna, visar det sig att många utlovade alster fastnat någonstans på vägen. Vi har väntat och väntat på dessa bidrag, men en stor tryckpress kan ju inte vänta hur länge som helst. Det kostar pengar att låta den stå stilla. Nu är det väl en och annan sektion, som inte blivit fullvärdigt representerad i fråga om text och bilder, men skyll då inte på redaktören. Han har gjort sitt bästa. Påstår han själv.

Vi tackar alla, som välvilligt ställt sin skrivkonst till förfogande och vi tackar naturligtvis också alla firmor och företag, som insett fördelen att vara representerad med sina annonser i denna förnämliga tidskrift.

Att övertyga sådana inrättningar, som har en inte så liten favör av Djurgårdens myckna resande idrottsmän och idrottsflickor, har ibland varit en hopplös uppgift. Med tanke på att Djurgården ofta anlitar SJ:s järnvägar tänkte vår annonsavdelning, att här kunde man kanske få en liten gentjänst i form av en annons. Men pytt... Det blev inte ens ett svar. Trots att annonsavdelningen till sist skrev till högste chefen och undrade helt förvånadfullt. Inte en rad till svar. Statliga företag hinner tydligen inte med någon form av service. Inte ens sådan som kostar 45 öre i brevporto.

★

Det är inte bara Sigge Bergh, som anser sig förtjänt att vila från alla problem kring Djurgårdens fotboll. När detta nummer av vår tidskrift skall gå i tryck kommer en rapport, att en annan av våra trotjänare, brottarpappan Lennart Öberg, anser sig lika förtjänt att ägna sig åt lättare uppgifter. Brottningssektionen utan Lennart Öberg! I över 25 år har han hållit i rodret. Ännu har han inte sagt mer än att Helge Öberg är hans gifne efterträdare. Dom är inte bröder. Inte ens släkt. Men ännu ett år håller Lennart i brottarnas roder.

ligen så, att det inte bekommer er ett skvatt, att svensk idrotts ungdom hamnar längst bort på sladden och att det aldrig mer kommer fram en idol att se upp till. Egentligen har ni ett alldeles otroligt svar.

En vacker dag säger idrottsledarna ifrån, att nu orkar vi inte längre. Nu får ungdomen ställa sig i gathörnen, leva loppa på tunnelbanestationerna och bli modsar för hela slanten. För vilken slant förresten? Den som är så svår att få riksdagsfolket att klämma fram med. Lättare då att få pengar till fängelser, sjukhus, narkomanvård och uppfostringsanstalter.

En annan trotjänare, Gunnar Lundqvist, påstods ett tag betänkt på att kasta in handduken och låta någon annan sköta alla skrivgöromålen i fotboll. Han lät sig dock omväljas. Det kunde ju räcka med att Sigge Bergh lämnade ett tomrum efter sig i fotbollsstyret.

★

Man hoppas att Lefte Eriksson inte skall bli miljöskadad hos Sirius. Han har varit där nu närmare tre år, och det finns alltid risker att man glömmor hur det går till att spela allsvensk fotboll. Men då och då låter förstas Orvar Bergmark honom smaka på landslaget.

Med saxen

Våra skrivande kollegor i de stora tidningarna har under det gångna året sysslat rätt mycket med Djurgården. Det kan ju inte undvikas i och med att våra olika sektioner är i gång året om. Särskilt när det gäller ishockey och fotboll blir det ju många tillfällen till stora och saftiga rubriker. Vi har tillåtit oss göra ett och annat klipp med stora redaktionssaxen. Det har därmed blivit liksom litet fylligare detaljer i ett och annat ämne.

★

Vår gamle fotbollsmedarbetare Wolf Lyberg har på äldre dar flyttat till Riksidrottsförbundet på Strömsborg och gjort en ännu bättre tidning av Svensk Idrott, som förvisso under Sten Svenssons ledning var bra förut. Ett och annat klipp ur Wolf Lybergs notisrika sidor finns kanske med i detta nummer.

Nocke kommer

För ovanlighetens skull har Nocke Norden skjöld inte hunnit med sin vanliga artikel, men givetvis finns Nocke representerad ändå i ord och bild. Vår hedersordförande samlar sig nu för en riktig pangartikel i nästa årgång.

Kändisar

I en artikel om vilka "kändisar" som bl. a. AIK, Djurgården och Gais håller sig med be-

Djurgårdens Överstyrelse 1968

Vid Djurgårdens Idrottsförenings senaste årsmöte valdes följande överstyrelse för 1968:

Ordförande:	Carl-Hjalmar Bodman
V. ordf.:	Bengt Jäderholm
Sekreterare:	Karl Liliequist
Kassör:	Bo Hedvall
Ledamöter	Hilding Lövdahl Ernst Nilsson Rolf Theblin
Suppleanter:	Gunnar Dahlfors Inge Nilsson
Revisorer:	Curt Berggrén Ingvar Norén Gunnar Rinman

rättade en i Stockholm ofta utkommande kvällstidning, att ARE-Bolagens chef Ernst Nilsson var medlem i Gais och med stolthet bar Gais klubbmärke på rockuppslaget. Vi frågade Ernst Nilsson hur detta kunde komma sig.

Svar:

— Jo, Gais är en fin klubb, men det är i så fall någon utomstående som betalt in medlemsavgift för mej. Jag har varken medlemskort eller klubbmärke.

Vi tittar i vaggorna

I förra årgången av Djurgårdaren frågade Axel R. Benzler: "Vad gör man i ledningen för att värva de idrottsintresserade skolungdomarna?"

Jo då, Axel R., vi gör ganska mycket. Vi har en bred propaganda inom skolorna, men det är bara det att även andra föreningar har upptäckt, att det finns mycket matnyttigt inom skolornas led.

Konkurrensen om själarna är alltså stor. Snart får man gå ner i vaggorna för att hämta de bästa fömågorna. Även i fråga om den detaljen är vi ute i god tid. Många föräldrar låter sina nyfödda telningar bli Djurgårdsmedlemmar samtidigt som ungarna döps. Tidigare kan man knappast vara ute!

★

Andra "kändisar" dyker ofta upp i sådana här sammanhang, och inte minst vi i Djurgården fick plötsligt veta att vi hade en väldig massa fina klubbkamrater. Men går man sedan till Ragge Rosberg och ber att få titta i hans medlemsregister, så finns knappast någon av dessa kändisar registrerad för att ha betalt in någon medlemsavgift. Pappersmedlem kanske? Men vi sätter större värde på att våra medlemmar är med på riktigt och inte bara solar sig i vår glans...

Jan Malmsjö har betalt årsavgift för 1968.

★

Till slut en stilla bön: alla gamla medlemmar, vilka har några hundratusen kronor över och inte räknar med att få någon omedelbar användning för kosingen rekommenderas att sätta in dem på Djurgårdens postgiro. Vi har användning för slantarna...

Redaktören

Rätt valuta för utlandsresan!

Vart Ni än reser så har Handelsbanken den rätta valutan. Praktiska rese-
guider och valutanycklar får Ni på köpet!

HANDELSBANKEN

– banken för hela folket

Varför ropar dom på mamma?

Höjden av lycka i den svenska fotbollsvärlden tycks vara att bli proffs någonstans. Inte här hemma utan i främmande land. Helst i Italien och Spanien, där det är varmt och skönt och billigt att leva, men det duger även med Västtyskland, Holland, Belgien och Schweiz.

Så snart en svensk spelare gör en hygglig match i allsvenskan, ropar beskäftiga experter ut att "det dröjer nog inte länge förrän en utländsk uppköpare kommer och hör av sig". Han kunde nöjt sig med att säga uppköpare över huvud taget, ty dessa behöver visst inte vara utländska. Det finns nämligen svenska agenter, vilka gärna förmedlar kontakterna. Dessa agenter är helt utan skrupler. Att den svenska fotbollen utarmas betyder inte ett skvatt för dem. Huvudsaken att de får förmedla köpet och får sin provision.

Men vad har detta med rubrikens fråga att göra om varför man ropar på mamma? Jo, det skall strax komma en förklaring.

När en svensk spelare skrivit på sitt utländska kontrakt, fått övergångskosingen och börjat spela som en fotbollens legosoldat är allt idel solsken. Flott våning, dagdrivarliv vid sidan av träningen och en svans av beundrare. Vilket underbart liv, hur kunde jag gå och slösa bort min tid hemma i Sverige?

Så går det kanske några månader. Det är inte längre tal om drömtillvaro. Man har kanske blivit petad ur A-laget. Kanske tvingats avstå från segerpremierna. Kanske tidningarnas hjärtlösa fotbollsreferenter kommit med sur kritik. Den grå vardagen är inne. Beundrarskaran har tunnats ut. Det är inte så roligt längre.

★

Nåja, sådant går att komma över. Man skärper sig och kanske kommer i stöten

★

Så går det ännu en tid och snart kommer åter jämmertonerna fram. "Jag längtar hem, jag gör det här året enligt kontraktet, men sedan inte en dag till med detta liv". Glömt är då hur han med näbbar och klor jobbade för att få ett proffsanbud och hur lycklig både han och frugan var att äntligen få lämna Sveriges ryggen och bli belönad i utländsk va-

ALLTID HÄNDER DET saker och ting, när Djurgården och AIK drabbar samman i fotboll. Här sitter Willy Gummesson på baken i Råsundagräset, medan domaren Curt Liedberg från Lidköping böjter med fingret. Willy hade nämligen haft någon liten grej för sig mot AIK:s Rimbo "Rotborsten" Lundblad (med nr 10 på ryggen). De tre djurgårdarna till vänster är Kay Wiestål (helt ointresserad av diskussionerna!), Roland Magnusson och Björn Jonsson. Bredvid domaren står Ronney Pettersson beredd till en förklaring och håller undan Lill-Garvis Carlsson. Med händerna i sidan Mats Karlsson.

luta för sitt sparkande. Det var då det, men sedan är det gamla Sverige bra att längta tillbaka till. Då ropar man på mamma och tycker att de utländska proffsklubbarna är något av det odrägligaste som finns i hela tillvaron. Nej, hem till mamma och de gamla kompisarna och de svenska amatörpengarna...

★

Man undrar nu om en svensk fotbolls-

emigrant är inställd på att det bara är att resa i väg och hämta hem en jätteförmögenhet från den utländska proffsklubben. Detta att behöva vara yrkesarbetare i denna klubb med krav på sig att spela rejäl fotboll är liksom inte meningen. Man har tänkt sig en välbetald drömtillvaro, men kommer snart underfund med att ensamheten är förfärlig, och att proffslivet är ett litet helsicke.

Alla är inte som våra stora proffs, som

Kurre Hamrin, Gunnar Nordahl, Hasse Jepsson och några till, vilka förstod att omplantera sig. Nu dräller det av "småhandlare" från svenska klubbar till utländska proffsklubbar. Medan de sparkar boll här hemma, drömmer de om att förtjäna storkovan utomlands, men där ropar man snart på mamma och vill komma hem till köttbullarna. Pengar är inte allt...

Joacim

Sjung om studentens lyckliga dar i Djurgårn...

För sista gången har det nu bakats officiella studenter, och i våras sjöngs det alltså med en sjusärdeles känsla den gamla studentsången landet runt. Inte minst i Stockholm kläcktes det många vitmössade studenter. Även vår stora Djurgårdsfamilj hade nöjet se åtskilliga av våra ungdomar klara sig fram till mål-snöret och erövra den eftertraktade statussymbolen.

Vår ishockeymålvakt Roland Einarsson hörde alltså till dem som tog studenten på andra sidan Slussen. Arne Grunander var där och hämtade. Damsektionen bidrog med två tvillingsystrar och handbollsmästare, Ann-Marie och Britt-Marie Thorsén, vilka klarade sig i stor stil till Aina Ekvalls stora glädje. Hon var där och hämtade.

Vidare blev vår ständige medlem Leffe

Eriksson student i Uppsala. Sirius var där och hämtade.

Hasse Jacobsson blev också vitmossa. Pappa och fåkarna var där och hämtade.

Agneta Theblin klarade studenten i Bromma och blev på kuppen medlem i samma förening som pappa Rolf Theblin d. v. s. i Djurgården.

Och vår redaktionspojke Håkan klarade testprovet till Högländsskolan...

REDeX Typ DD

kan hjälpa Er!

Trimma med och använd regelbundet REDeX typ DD, speciellt utforskad för Dieselmotorer. Ni får en renare motor som ger mer kraft och blir mer ekonomisk.

Avgasröken minskas och de illaluktande ämnena neutraliseras.

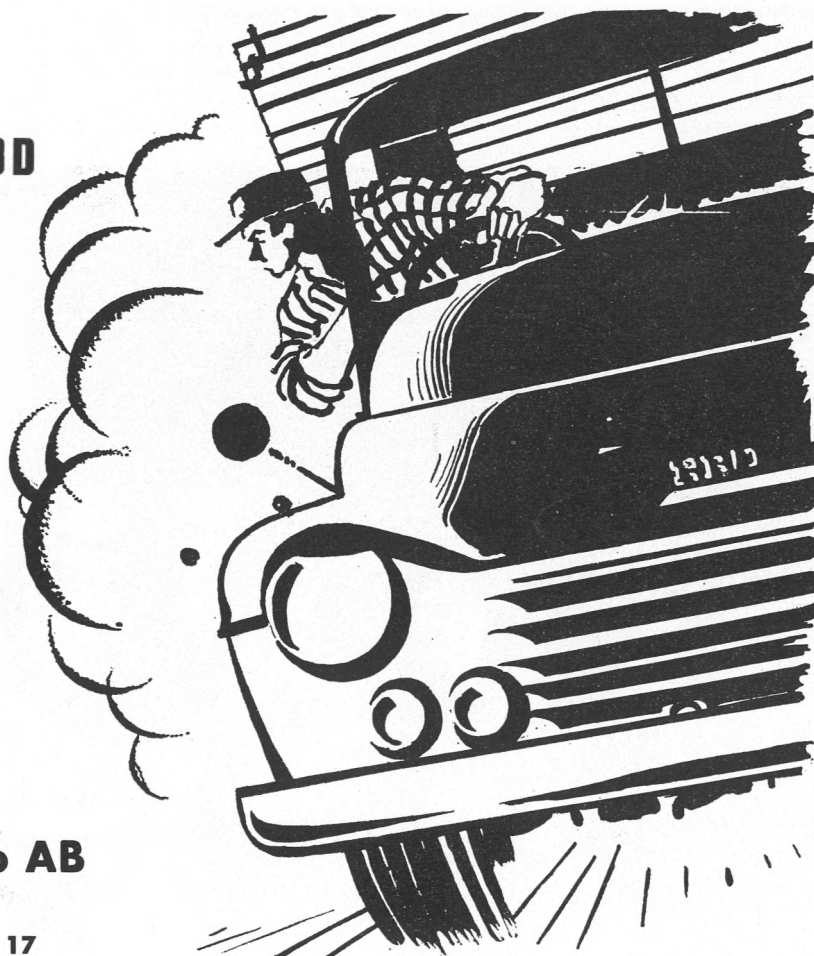
Fråga på er Servicestation efter REDeX DD.

1 liter REDeX DD till ca 150 liter bränsle och Ni märker skillnaden.

Göte Andersson & Co AB

Stockholm

Kommendörsgatan 47 - Tel. 67 30 17

Födelsedagsbarn i ishockey

Under buller och bång har två av våra ishockeyledare passerat 50-årsgränsen. Det började med att Lasse Nordvall på självaste juldagen tog klivet över strecket och en månad senare kom Arne Grunander klivande i samma ärende. Arne är den som byggt upp inte bara vårt spelarematerial utan även sektionsstyrelsen. "En av mina bästa värvingar" säger han på tal om Lasse Nordvall, som han nosade reda på i en korridor i Kanslihuset och utnämnde till sekreterare i sektionen. Lasse Lindgren, kassören, kamperade han med redan i Norra latin, där de tog studenten tillsammans fast under olika år. Varav man kan räkna ut att Lasse Lindgren inte hunnit fram till 50-årsgränsen ännu.

På tal om Arne Grunander blev han föremål för en kul hyllning i DN av sin vän R:et, som av okänd anledning påstår sig rätt övertygad om att Arne är den ende djurgårdare, som man kan diskutera saker och ting tillsammans med. På hög nivå. Vi andra småhandlare får vara glada att vi tillåts existera.

Här är några av R:ets synpunkter när vår ishockeybas fyllde 50 år:

Hur blir man så kallad demonpromotor i ishockey?

Frågan ställs till Carl Ivar Arne Grunander, gemenligen kallad "Grynas", som på söndag fyller 50 år efter att ha lett sina kämpar till 9 SM i ishockey, varav 6 raka under glanstiden 1958—63. 10 SM har blåränderna sammanlagt, men det första tillkom i så förhistorisk tid som 1926 och räknas inte i det här sammanhanget.

— Ja, det där demoniska vet jag inte om jag går med på, säger blivande födelsedagsbarnet blygsamt, men en eller annan idé har man väl knäckt under årens lopp. Jag har haft fina medhjälpare som stöd, och framför allt ett härligt puckargång, speciellt under sötebrödsdagarna.

Då behövde man inte gå omkring och vara skakis under matcherna för man visste att "allt ordnar sig". Jag säger inte något ont om den nya Djurgårdsgenerationen, men nog tar det på nerverna för en gammal man att vara med en sådan här krisvinter.

Asplöv under matcherna

Ena dagen har man fruktat att rasa ner i division II — träsket, den andra har man varit själagläd över att ha krånglat sig över understa strecket. Så kom den magnifika slutspurten, men nog vet jag vad nerver vill säga numera. Darrar som ett asplöv under matcherna.

— Hur blev det ishockey för dej? Var du inte mera framstående som fotbollsspelare i yngre dar?

— Jovisst, som alla grabbar från Vasa-

stan gjorde jag mina lärospån ute i Karlbergs kohage. Min första klubb var Göta, som spelade boll på den tiden med "Lillis" Persson (sedermera AIK och landslaget) som den stora stjärnan, sedan Sleipner, ja, just terrängklubben, men någon ordning på torpet blev det först sedan jag börjat i Norra latin, tog först realen i Kungsholms läroverk.

Glömmer aldrig 6/11 1937

Där blev praktiskt taget hela skollaget värvat av urdjurgårdaren "Kerj" Jonsson, som var juniorledare på den tiden. Vi blev JM-mästare för Stockholm, men min största triumf som bollspelare var när jag 1937 som kapten i Norra latin fick motta Kronprinsens pokal ur dåvarande vice ordföranden i Svenska Fotbollförbundet Arvid Bergmans hand. Vi slog Norrköping med 3—1 i finalen.

Den dagen glömmer jag aldrig. Det var

den 6 november, och det gamla kronprinsgänget med Birger "Farsan" Sandberg och Carl Johan Tornborg i spetsen firar än i dag minnet med en sammankomst med vår avhållne gymnastiklärare Birger Personne.

Akademisk mästare

— Har du aldrig spelat ishockey själv?

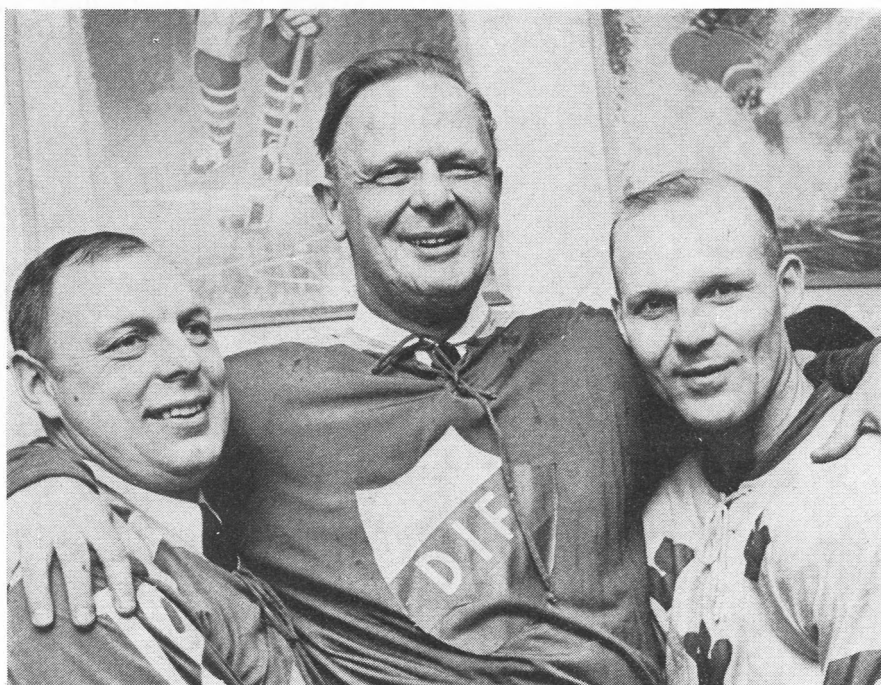
— Bara i blygsam bemärkelse. Som du vet lade Djurgården ner sin hockey för ett 25-tal år sedan, och när vi sedan började om på nytt fick vi starta från botten på Stockholmsserien. Men jag var med några år under marschen upp till div. I.

För resten är jag bronsmedaljör i akademiska VM, som hölls i Oslo 1942! Jag var visserligen bara reserv och killarna i laget var kymiga och ville inte släppa in mej, men bronsmedaljen fick jag i alla fall.

"Grynas" kanske kunde ha blivit strateg i fotboll, om han fortsatt, men han tillhörde den hårt prövade generation som tagit studenten strax före världskriget, så det blev praktiskt taget fyra år i lumpen.

Alla studenter blev ju uttagna till reservare, och fortfarande gör kaptenen i K Skövde knästående husarer ett möte vart tredje år. Fast hustru Margareta får visst numera använda skohorn för att praktisera honom in i uniformen.

Så blev det ledarskap i stället. Fyra år i Djurgårdens fotbollsektion och därefter fyra år i huvudstyrelsen som sekreterare

Arne Grunander hålles upp till påseende på 50-årsdagen av gamla kompisarna Lasse Björn och Rolle Stoltz.

BYGG-RB AB

Ynglingagatan 18, Stockholm VA

Telefon 34 91 90

Tillbyggnader Ombyggnader

Rolf Bergholm

DETTA

är en betald annonssida, som vederbörande företag beställt i
uteslutande ändamål att stödja vår förening, som därför säger

TACK

innan Kalle Liliequist övertog jobbet som skrivbordsslav i Klocktornet.

Drömlag

1949 hade puckarlaget äntligen fullbordat sin mödosamma klättring uppför seriestegen och hamnat i div. I. Behövdes en hövding av samma gedigna klass som Sigge Bergh i fotboll. Arne Grunander blev mannen. Och så började den ljuva tiden. SM 1950. 54 och 55. En andningspaus och så sex raka.

— Det var ett drömlag, suckar Arne. Vilken samling av karaktärer, indivudlistor och lagspelare i skön och harmonisk blandning. En oslagbar laganda.

Man drömmer ibland om lirare som Sven Tumba, svensk ishockeys främste genom tiderna, både som spelare, inspiratör och som PR-man. Därtill blocket Lasse Björn och Rolle Stoltz på back. Bröderna Tvilling, som gjorde allting annorlunda och därtill var så svårstoppade. Lill-Julle Johansson, Bingen Larsson etc. ... ja, man skulle vilja ta dem alla i famn och tacka dem för en underbar och livsbejakande period i ens liv.

Toppliga kommer

Arne Grunander har aldrig suttit i förbundsstyrelsen. Däremot startade han allsvenska serieföreningen och utgjorde i många år oppositionen mot Helge Berglund och hans kanaler, som inte ville ge klubbarna deras fri- och rättigheter.

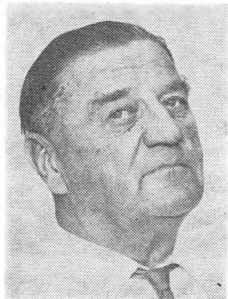
Hans gamla önskemål om en toppliga i svensk ishockey har han inte ännu fått se förverkligad, men den kanske kommer när förbundsskäggen gränat ytterligare och klubbarna rycker fram med friska krafter.

"Grynet" gillar inte förbundets Kanadaturneer utan tycker att den träningen lika bra kan förläggas på hemmaplan. Till exempel i DN-turneringen om Ahearne cup, där han verkligen gjort skäl för etiketten "demonpromotor".

Vi på DN har bara att tacka för ett friktionsfritt samarbete genom åren och har numera översett med att när han vid midsommartiden lovar att "ringa i morgon" så betyder det ungefär vid tiden för Lucia.

Dessutom svarar han aldrig på brev. En underbar princip som förhindrar många missförstånd. Annars är han bra. Helylle.

R:ET

R:et Eklöv som tillsammans med Arne Grunander håller i de internationella trädarna i Ahearne cup.

Lill-Holger kan ännu

Rapport från skidor i elfte timmen:
BÄSTA STOCKHOLMSKLUBB VID SM I KIRUNA.

Ja faktiskt blev vi det tack vare "Lill-Holgers" fina placering i backhoppningen. Han belade en hedrande delad 6:e plats och tog därmed Stockholms enda "pinne" i SM.

På försäsongen vann Holger första deltagningen i nationella backhopparveckan i Bollnäs. Vår prenumeration på DM-tecknen i backe avbröts (tillfälligtvis??) då Lill-Holger "bara" blev tvåa.

På långsidan har vi inga toppresultat att redovisa, men därför har aktiviteten inte varit dålig. I DM röntte vi ingen större framgång. En analys av resultaten i år visar emellertid, att vi har närmat oss eliten i distriktet. I "Stockholmsloppet" med över 700 deltagare belade Ivan Borg en fin 65:e plats. I Vasaloppet

blev han 313:e man, där vi förresten ställde upp med 25 deltagare.

Vi behöver ungdomsledare

Vi söker med ljus och lykta efter personer som kan ta hand om ungdomen som vill åka skidor. Kanske just Du som läser detta känner ditt kall, eller om du har någon bekant som är intresserad. Vi måste nämligen rekrytera åkare från våra yngre led. Vi tar också gärna emot, om det är någon som går i tankar att åka för oss. Det kanske inte är bara Djurgårdare som läser denna tidning. Det kan ju finnas klubbblösa åkare både stockholmare och inflyttade, som gärna vill åka skidor men inte kommer sig för att ta kontakt med någon klubb. Vår sektion står gärna till tjänst att ta hand om er alla. Välkomna!

Ingemar Sundberg
Skidsekr.

Många har fyllt år

Det är inte bara Arne Grunander och Lasse Nordvall i ishockeysektionen, som fyllt 50 år. Många flera har också blivit gamla, i varje fall äldre sen sist. Dit hör Bengt Jäderholm, junioren i Överstyrelsen, som passerat på att fylla hela 40 år. Pigg och rask och med mycket kvar att göra.

Äldre har även Béla Rerrich, fäktarnas omtyckte instruktör, blivit sedan i fjol. Han fyllde då 50 år och firade på Stadion.

Ännu en 50-åring: Anders Bernmar, tidigare verksam i vår fotboll och brottning, innan han fick för sig att Göteborg var platsen, där det var lättare att slå sig fram. Blev "grå emissarie" (läs: högste värvare) i Västra Frölunda. Har dock även i förskingringen haft en del av sitt hjärta kvar hos Djurgården.

Andra pigga gossar, som vi gratulerat för att de hoppat över 50-årsgränsen: Rolf Bergholm, verksam ute på öppna fältet, Gunnar Hedberg, vår orienteringsbas i Drottningholm och Harald Gustavsson, materialare på Stadion.

Över 60-årsgränsen hoppade nyligen Sven Larson, Tattar-Lasse från Tattersall och tidigare i 10 år vår ordförande.

Ännu äldre: Melcher Säfwensten och bollsnitsaren Sune Andersson blev 70 år, liksom Sigge Steinwall. Och Stina Wehlou fyllde 80 år.

Ishockeyns flitige sekreterare Lasse Nordvall.

BROTTARNA GRÄVER

Djurgårdens brottare var och hjälpte sin ordförande att gräva ett dike på tomtens hemma i Bromma. Det gick litet knaggligt, ty brottare är nu betydligt varnare att ligga och lugga varann i håret på brottarmattan än att hålla i spadar och såna doningar. Det grävdes emellertid med friska tag.

Så kom grannen förbi och undrade hur i helskotta man grävde egentligen.

— Tja, diket rasade igen...

— Vet basen om det?

— Inte ännu, men vi ska berätta't för honom så fort vi grävt fram honom.

Fotbollens ungdomsoffensiv gav 635 mål!

Djurgårdens IF:s ungdomsavdelning i fotboll har haft 1 juniorlag, 3 A-poiklag, 2 B-poiklag och 1 C-poiklag i gång under året. Det kan tyckas lite, men som alltid är det tillgången på ledare som bestämmer hur stor ungdomsavdelning man kan ställa på benen. Det är svårt på ledarfronten, där bör vi hjälpas åt för att råda bot på bristen.

Förhållandet till främmande makter har i stort sett varit gott, det är väl endast till Hammarby som det varit lite extra spänt, genom att de fiskade väl mycket i våra vatten.

Juniorlaget:

Hans Fristedt var lagledare och Olle Hellström tränare.

I JDM började vi mot Mälarhöjden vinst 5-0, sedan mot Högdalens IS med vinst 7-2, och i nästa match Högalids IF men då fick vi stryk med 5-4 efter förlängning, slut i JDM för denna gång.

I JSM blev det 2 matcher för våra grabbar, första matchen spelades hemma mot IK City, vinst med 1-0, i nästa match fick vi möta GIF Sundsvall borta, "Giffarna" vann med 2-1 (1-0), och så var det slut för vår del även i JSM. Vi gjorde en bra match men "Giffarna" var otvivelaktigt det bättre laget så det var ingen skam att förlora mot dem. Dessutom kan nämnas att "Giffarna" sedermera gick till finalen.

A-poiklag I:

Tränare: Lars-Åke Thorslund, lagledare: Roland Böölja.

Laget har deltagit i S:t Erikscupen, där det gick till slutspel genom att vinna sin grupp i Örebrocupen där det blev respass efter första matchen genom förlust mot Hammarby med 2-1 i den traditionella Köpings-turneringen där laget gick till final mot Örebro SK den 4/6 1967, och förlorade med 1-0 efter 2 förlängningar, målet inspelat i andra förlängningens sista minut. Vägen till denna finalplats: DIF-City 2-1, DIF-Hammarby 2-0.

A-poiklag II:

Tränare och lagledare: Kjell Melander.

Detta lag blev 2:a i sin serie och gick därmed till slutspelet i S:t Erikscupen.

A-poiklag III:

Tränare: Ulf Pilö, lagledare: Bertil Pilö.

Dessa grabbar är födda 1952 och ett

är yngre än det tillåtna för denna grupp, de vann givetvis sin grupp i S:t Erikscupen och gick till slutspel.

Här blev det en hel del dramatik. Det började med 4-3 mot Gustavsberg efter en straffsparkshistoria och därmed vidare mot IK Continental, ett kvarterslag från Vällingby med omnejd, likadant i denna match, straffsparksdrama, men denna gång drog vi det kortaste strået och Continental vann med 7-6, och därmed slut även för detta lag i årets S:t Erikscup.

B-poiklag I:

Tränare och lagledare: Kjell Mellander.

Också detta lag vann sin grupp och gick till slutspel i S:t Erikscupen.

Detta lag var också det som nådde längst i denna cup-semifinal, men där blev det "täfft" mot Brommapojkarna som vann med 1-0. Vägen till semifinalen: DIF-Bagarmossen 1-0, DIF-Södertälje 3-1 efter straffläggning, DIF-AIK 1-1 efter förlängning, DIF-AIK i omspel 1-0 och så 0-1 mot Brommapojkarna.

B-poiklag II:

Detta lag har Lennart Jonsson skött om.

Även detta lag gick till slutspel i S:t Erikscupen, men i slutspelets första match blev det adjö för denna gång mot Älvsjö AIK som vann med 1-0.

C-poiklaget:

Lagledare och tränare: Sten Waltin.

C-poiklaget kom ej till slutspel, blev bara 2:a och det räckte inte.

Statistik över lagens gemensamma prestationer:

Spelade matcher:	146
Vunna:	104
Oavgjorda:	15
Förlorade:	27
Målskillnad:	635-167
Poäng:	223

S:t Erikscupen är rättesnöret för all poikfotboll i Stockholm med omnejd.

Spelare från vår ungdomsavdelning som blivit uppmärksammade i andra sammanhang är: Tommy Berggren som varit med i bl. a. distriktsjuniorcupen för Stockholm och har också deltagit i reservlaget med viss framgång. I reservlaget har även Sten Forsberg gästspelat. Från poiklagen har Kjell Samuelsson, Dan Bingestam, Bertil Cragéus, Claes Ström-

berg och Tom Ålund deltagit i Stockholms Stadslag i respektive A- och B-gruppen.

Ja, så var det slut på redogörelsen om de olika lagen och spelarnas öden och äventyr för denna gång.

K. G. Gustafsson

Ungdomsledaren K. G. Gustafsson ser barsk ut och har också respekt med sig, men han kan också le som den solskensgosse han egentligen är.

Det var då det...

Den största publiken under året drog värderbytt 1967 mellan AIK och Djurgården med 44.382 betalande och andra stora siffror är 29.328 vid MFF-HIF i september. Endast 8 kamper drog över 20.000 åskådare och Göteborgs bästa var denna gång 26.807 vid Örgryte-Göteborg den 24 maj.

Allsvenska bottenrekord noterades med 137 betalande vid Holmsund-Gais. 449 vid Holmsund-Djurgården samt 647 vid Hammarby-Holmsund.

	Hemma	Borta	Totalt
Malmö FF	153.914	111.139	265.053
AIK	119.989	133.602	253.591
Djurgården	113.455	138.940	252.395
Göteborg	129.643	110.275	239.918
Örgryte	129.803	104.033	233.836
Norrköping	109.154	123.175	232.329
Hälsingborg	116.957	109.057	226.014
Gais	105.366	100.165	205.531
Elfsborg	99.871	78.094	178.065
Hammarby	73.712	91.858	165.570
Örebro	60.625	81.292	141.917
Holmsund	35.355	64.814	100.169

En jämförelse för de tio lag som var med även under fjolåret ger vid handen att det framförallt är Skånelagen som haft ett stort publikår, medan Elfsborg gjort det största bakslaget. Även IFK Göteborg och Djurgården ligger på stora minus.

Det var då det... I år har det varit svårare att locka vår publik genom vändkorsen.

Ungdomen börjar hugga för sig...

Så har då ännu ett år gått till sina fäder, ett år som vi Djurgårdens Idrottsförening har all anledning att känna saknad efter. Ty det har för oss varit ett lyckligt år. Kanske har segrarna inte varit de allra största i vår 77-åriga historia, men de har varit tillräckligt stora och betydelsefulla. Vad som varit än viktigare är emellertid att ungdomen haft sitt genombrott på flera av våra fronter. Det har strömmat in nytt friskt blod i vår gamla förening. Även om gamlingarna långt ifrån tjänat ut, kan ingenting vara gladare att få registrera detta att de yngre talangerna börjat bita ifrån sig, att vara uppkäftiga och hugga för sig stora bitar av den kaka, som annars våra kära konkurrenter, var de än håller hus, velat ha för sig själva. En och annan av våra veteraner har kanske blivit lite tandlös, och därför har det behövts att ungdomen med sina friskare tänder kunnat hugga ifrån sig så att det både känts och synts.

Efter en rätt grå och murrig höst var risken för att vårt årsmöte inte skulle få något direkt solsken över sig så påtaglig, att man hoppades att underverkens tid inte skulle vara förbi, då det blev morgon söndagen den 29 oktober 1967. Underverkens tid var inte förbi. Vårt fotbollslag klippte till Hälsingborg med 4—1 och tog de stora allsvenska silvermedaljerna, och ovanpå det kunde vårt ishockeylag inte våga annat än skärpa sig några mil utanför Hälsingborg, där Röggle stod med uppkavlade armar och med pollenkorn ända upp i halsen för att ge oss en äkta skånsk dagsedel. Men ishockeygrabbarna gjorde som sagt precis som fotbollsgrabbarna, tog fram mästartagen och vann höstens första allsvenska seger. På bägge sidor gjordes det betydande insatser i de ungdomliga avsnitten av lagen och därför gav denna utflykt till Skåne en dubbelt angenäm behållning. Våra veteraner behöver inte längre hålla ungdomarna under armen. De klarar sig nu även själva på egen hand och kan faktiskt vid behov stötta upp de äldre farbröderna. Den ena tjänsten är den andra värd.

Det är inte bara för att visa hur aktuell historieskrivningen är i vår förening, när händelser som bara är två dagar gamla plockas fram i detta tidiga sammanhang i verksamhetsberättelsen. Mera är det motiverat för att saluera våra två största sektioner av vilka hela vår förenings väl och ve är så ytterligt beroende. Med de nya ungdomliga vindar som börjat blåsa i fotbollens och ishockeyns led har man garanti för fortsatta lyckosamma seglatser för Djurgårdsskutan.

Ömsom vin — ömsom vatten

Det gångna året har som alltid i vår förening bjudit ömsom vin och ömsom

vatten. Vi har haft stora framgångar men vi har även tvingats ta emot ordentliga smällar. Det hör till med så många idrottsgrenar, som vi har på vårt program och med så mycket folk vi ständigt har i gång i tävlingsammanhang. Gjorde man en exakt undersökning skulle det nog kunna konstateras, att det varje dag året om finns åtminstone någon djurgårdare i tävlingsaktion. Ena dagen som nu senast i Skåne hade vi 40-talet spelare i gång, andra dagen kanske det bara är ett 20-tal och en tredje dag möjligen inte någon alls i gång, men utslaget över ett helt år finns det som sagt varje dag alltid någon djurgårdare ute på tävlingsfronterna.

Att i detalj ge en rapport om allt som hänt på dessa tävlingsfronter är uteslutet i detta sammanhang. Då skulle årsmötesdeltagarna definitivt slumra in och därmed missa den goda måltid, som just nu håller på att förberedas bakom dessa väggar. Rapporten om vad som sig i Djurgårdens 18 sektioner tilldragit får därför bli rätt summarisk. Vi nöjer oss således att skumma på ytan ur de årsberättelser, som sektionerna i enlighet med § 17 i våra stadgar lämnat in. I den mån sektionerna brutit mot denna paragraf och inte hört av sig med någon årsrapport över huvud taget, får dessa sektioner finna sig i att en och annan detalj kring deras gladare händelser inte kommer med i denna berättelse. Våra forskare har verkligen bemödat sig om att hitta korrekta uppgifter men ursäktar sig med att tiden inte räckt till för att hitta allt.

BANDY:

Efter att året innan ha tvingats kasta in handduken i den allsvenska mastodontserien hoppade några av våra spelare i väg till andra marknader. Svenne Bergman och Knivsta Sandberg hade därmed inte någon önskeuppgift och

SAHLSTRÖMS
festväningar

Specialité:
**Middagar
och cocktailpartyn
i hemmen**

De trevliga festväningarna
i City. Utsökta middagar
till låga priser. Ring våra
hovmästare för ett besök.

LINNÉGATAN 18 TORSGATAN 10
Beställningstelefon 11 57 15

med de usla träningsförhållanden, som Stockholm än så länge tvingas bjuda sina bandyidkande klubbar, blev det inte heller lättare att få de nya kuggarna att smälta in i maskineriet. Det hindrade dock inte att Djurgården länge låg inne med en liten möjlighet att ta hem serie-segern. I sista stund svängde dock våg-skålen över i fel riktning, och lika bra kanske var det i och med att vårt lag ännu inte hunnit ta någon egentlig allsvensk form.

BORDTENNIS:

Djurgårdens beslut häromåret att inte vara med i den hårda satsningen på dyrbara allsvenska spelare utan låta de stjärnor gå som ville gå för att i stället satsa på yngre folk och börja längst nerifrån i seriesystemet har visat sig vara en riktig väg att vandra. I den nuvarande allsvenskan klagar alla på att pingis inte är någon publiksport och bara kostar orimligt stora pengar. När man alltså inte ens i högsta seriesammanhanget har möjligheter att ekonomisera rörelsen är det troligt att flera klubbar följer Djurgårdens linje och mera slår in på ungdom och lokalt betonade serier. Det magiska med ordet "allsvenskan" är inte magiskt i pingis. Djurgården med en lagom blandning av ungdom och äldre rutinerat folk har hävdat sig fint och avancerat ytterligare ett trappsteg i seriesystemet. "Hotet" att än en gång nå fram till dörren till allsvenskan är än så länge inte högaktuellt. Tids nog kommer det bekymret.

BOXNING:

Den nedgång i fråga om kvantiteten på folk, som velat ägna sig åt läderputornas sport, har nu vänts uppåt igen. En viss ökning i rekryteringen har således kunnat förmärkas, och även om det i många fall rör sig om utländska inslag, finns det tecken på att Djurgården börjar återvinna en viss ställning i boxningsvärlden. Hoppet om att Djurgården äntligen skulle plocka hem sitt 50:e SM i boxningsringen har stått på önskelistan i tre år. Ett mål att satsa hårt på.

BOWLING:

Alltjämt nekar de nyckfulla kloten att rulla den väg, som om inte till Himmeleriket bär så dock till strajkar och spårar. Det gör att våra bowlare alltjämt tvingas tillbringa sitt liv i undanskyndhet i en lägre division än de rätteligen borde höra hemma i. De äldsta av de gamla klotrullarna har börjat ersättas av yngre folk, och efter all den visdom som beståtts dem av föregångarna har

MELLAN DE OLYMPISKA prövningarna kan man också få tillfälle att koppla av. Djurgårdens Eric Wennerberg, som är bromsare på bobben, solbadar i drivorna i den olympiska byn Alp d'Huez och Carl-Erik Eriksson dränker honom med snö uppifrån och ned.

de yngre talangerna börjat skymta i prislistorna.

BROTNING:

Vi har blivit bortskämda av våra starka karlar, som presentat oss minst ett svenskt mästerskap varje år. Den här gången återvände alla våra mattkämpar med tomma händer från SM-tävlingarna ute i landet. Historiskt på sitt sätt men inte på det sätt Lennart Öberg och hans styrelsekamrater tänkt sig. Då hade man ändå blivit så modern av sig på brottarsidan att man infört en form av segerpremier. Inte ens detta hjälpte, och även om sektionsskassen därmed var att gratulera var det inte riktigt vad man tänkt sig.

Flera goda placeringar näst intill mästartklasserna vittnade dock om att Djur-

gårdens standard var av hög klass, och detta dokumenterades sedan ytterligare på distriktsmattorna i Stockholm. Som vanligt blev det långa rader av DM-titlar till Djurgården. Så sent som för knappt en vecka sedan räknade sektionen in fyra mästerskap. Även i Svealandsmästerskapen har Djurgården bitit ifrån sig och hemfört ett par kvalificerat vunna mästerskap. Ett SM i miniatyr, d.v.s. på juniorstadiet, måste särskilt framhållas, hemfört av Kent Sänemyr i fria stilens bantamklass.

Som de gamla sjunga, kvittra de unga — detta gäller i hög grad den ungdomsfront som öppnats och där namnet Vesterby varit ett följetongsnamn. Edvin Vesterbys grabbar har således vid åtskilliga tävlingar gjort processen kort med sina opponenter och lagt dem i den

horisontala ställning, som det handlar om brottare emellan.

CURLING:

Sedan Djurgården för ett antal år sedan i dopgåva till den nyblivna curlingsektionen överlämnat 5 st. från Skottland importerade stenar har överstyrelsen väntat och väntat på att få motvaluta i form av ett mästerskap. Inte heller senaste säsongen kunde denna långa väntan infrias. Kanske de fem stenarna är så nedslitna, att det fordras en ordentlig rundslipning för att få dem att halka i väg bättre. Styrelsens kontaktman i curlingfrågor har inte velat orientera sig i detta ärende på grund av risken att därmed ådraga huvudkassan en extra utgiftspost för en sådan slipning. Och nyinköp — nej, curlingstenar är inga billiga pjäser. De skotska tillverkarna vet att ta betalt. Hur som helst kan det om våra curlingidkande medlemmar antecknas att de är helt självekonomiserande och snällt betalar sina årsavgifter. Därtill är de bevisligen rätt duktiga med sina sopkvastar och har flera gånger förekommit i uppmärksammade tävlingssammanhang.

CYKEL:

En av våra färskaste men piggaste sektioner med friska initiativ och sådan aptit på livet att man då och då sticker i väg utomlands och visar upp hur en blårandig cykel tar sig ut i Leningrad eller på Mallorca. Uppmuntringsresor på egen bekostnad av deltagarna som tack för vad de gjort i tävlingssadlarna på hemmaplan. Inga föraktliga framgångar att rapportera för eldsjälén PG Ericsson, som verkligen förstått att satsa på en ungdomlig giv med vesslesnabba grabbar i pojk-6-dagars och med ett linjeloop på själva midsommardagen för att få fram en klubbmästare. En form av mästerskapstävlingar, som somnat av i de flesta sektioner. Snabbast på midsommardagen var Ralph Gustavsson. Lagstafett om SM följde i Göteborg med en 10:e plats bland 57 lag och före något som blivit ett så stort begrepp i svensk cykel som Vårgårda. Bland 27 lag i juniorernas lag-SM nådde vi en 5:e plats. Så småningom dags för stora SM med silver åt Bengt Nilsson och 5:e placering för laget. Vidare arrangörsframgångar i samband med Saltsjöbadsrundan och allra färskast Djurgårdsslingan med urpremiär i samband med att Sverige gick över till att köra på höger sida.

FOTBOLL:

Ovanpå vad som för ett år sedan be-tecknades som det stora undret i svensk fotboll då ett på hälften av sina spelare

brandskattat Djurgårdslag kämpade sig fram till allsvenska guldmedaljer, hade man sina onda aningar om att en motsvarande kraftanstränging ej skulle gå att åstadkomma ännu en gång. Inte nog med att diverse lättlockade flyttfåglar sökt sig andra jaktmarker, även mannen bakom laget, tränaren Torsten Lindberg, hade för visso under värdigare former bett att få lämna in verktygen och ägna sig åt familjeliv. Där stod våra spelare och där stod Knivsta Sandberg och visste att han hade så ont i sina ben, att de inte skulle bära honom en säsong till i samband med allsvensk fotboll.

Vad göra? De kloka fotbollshuvudena slog sig samman och gjorde Knivsta till tränare och gav talangscouterna order att gå ut och speja. Det blev alltså som vanligt Sigge Bergh som fick gå ut och speja. Omsider var det dags att börja säsongen och hoppas att Gud skulle vara god och ställa ett tillräckligt antal snälla änglar till förfogande framför Ronney Petterssons mål. De skulle säkert komma att behövas. Att vi själva skulle få många tillfällen att hälsa på uppe hos motståndarnas målområde var ju inte att tänka på. I dag vet vi alla hur det gick. Knivsta sprutade in sin kämpa- och kämpa-medicin i alla både gamla och nya spelare, och lagledare Bosse Brattlöf inpräntade också hos alla betydelsen av att aldrig ge upp, att ständigt komma tillbaka och att hålla huvudet kallt.

Det kunde inte gått bättre och plötsligt hörde Djurgården åter till medaljaspiranternas lilla skara. Sättet på vilket våra kämpar gick fram passade inte i

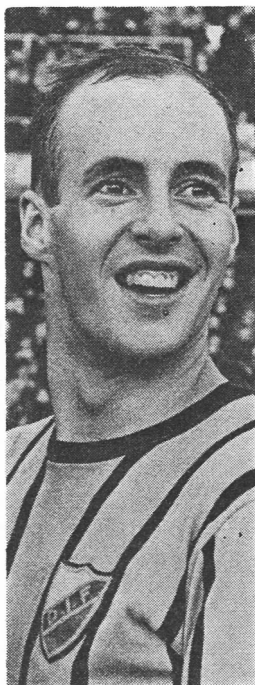
alla salongsbetonade kretsar. Man höll för näsan och tyckte att det osade bränt. Det har det alltid gjort om järnkaminer. Dessa godkännas endast i samband med internationella matcher, men spelas det kaminfotboll på hemmafronten kommer Tant Grön, Tant Brun och Tant Gredelin rusande och ojar sig. Alla tanterna för-enade sig i en och samma person med hemortsrätt i Norrköping fast tydligen hade personen i fråga kommit i dåligt sällskap vid sin förflyttning till Stockholm. Ty annars finns det ingen förklaring till hur han kunde ställa sig upp i Borås och hålla presskonferens och där förklara att Djurgården var en skam för svensk fotboll. Otroligt som sagt och lika otroligt att hans gallimatias fördes vidare av tredje statsmaktens unga och nymornade representanter.

Ovanpå allt detta ståhej fick denna apostel för fröken- och balettfotboll inte uppleva att Djurgårdens kämpar gick på knä. Varken utvisningar eller andra former av hugg och slag kunde knäcka ambitionen i vårt blårandiga gäng. Visserligen knäade det ett tag och tappade några placeringar, som förde oss i oroande närhet av den plats, som vi generöst låter AIK hålla till på, men omsider började det återigen att tända på alla cylindrar.

Det är redan berättat om hur det gick i söndags, då Djurgården reste söderöver och spred skräck och fasa i Skåne och fick Hälsingborg att ramla ihop i en enda hög. Verklilig sakkunskap kunde dock förtälja att det inte var så mycket av skräck och fasa som detta hände utan

Eva Hermansson är nästa stora löfte på konståkningsfronten. Hon kallades in som Sveriges representant vid årets Europmästerskap i Västerås och gjorde en mycket god insats i den hårda konkurrensen. Här visar hon sin förmåga i ett snyggt hopp.

Ajöss på en tid!

När detta läses är det redan klart att Sven Lindman blivit proffsspelare på riktigt och försvunnit till Wien. Man unnar honom gärna att nå lika stora framgångar som på sin tid Hasse Jeppson, som för ett 10-tal år sedan följde Gunnar Nordahl och Gunnar Gren i spåren och blev fotbollsproffs i Italien. Hasse lämnade ett stort tomrum efter sig, och sammalunda gör nu Sven Lindman. Skillnaden är bara den att när Hasse Jeppson blev italienare fick Djurgården bara stå på och titta. När Sven Lindman gick till Wien fick hans nya klubb lätta en smula på banktillgodohavandena och ge Djurgården en liten slant. Fast nog hade vi hellre behållit honom hemma.

Välkommen tillbaka, Sven, när du tröttat på wienerulserna!

för att Djurgården plockade fram mästarfotbollen och visade att forna tiders begrepp om Djurgården som höstlaget nr 1 även gäller i modern tid.

Vid sidan om detta skickliga och kämpavilliga silverlag har vi haft ett förnämligt reservlag, som dagen innan satte punkt för en rafflande säsong genom att vinna även på denna front. Det har alltså skapats resurser under detta fotbollsår, som från början var tänkt att bli ett mellanår.

FRI IDROTT:

Alltjämt en stilla verksamhet med sedvanlig aktiv insats i form av inbetalning av årsavgiften till Svenska Idrottsförbundet. Denna aktivitet har blivit nödvändig i och med ett par löpare börjat röra på sig i samband med höstens senaste stora schlager i form av Lidingö-

loppet. Liksom i fjol var en av föreningens representanter den i samband med sitt hårda grepp om huvudkassan inte obekante Bo Hedvall, överstyrelsens aktivaste och mest vältränade och bastubadande figur, som trots ett lerigt och tungt väglag lyckades ta sig fram genom de ungefär 4 milens strapatser på bara något sämre tid än i fjol. Sedan behövde han bara några dagars vila för att kunna ta itu med sin egentliga uppgift att skydda huvudkassan för alla attacker. Har lyckats så bra med den detaljen att han vågar redovisa ett jättenetto. Mera därom längre fram som det brukar heta i alla äventyrsberättelser.

FÄKTNING:

Inte ett år utan ett svenskt mästerskap i någon form till Djurgården. Det har varit en paroll, som den gångna säsongen såg ut att inte bli infriad. Men fördelen av de många strängar Djurgården har på sin idrottsbåge skulle snart visa sig, och bl.a. satsade Bëla Rerrich hårt på att hans folk — dessa män med stål både i blick och i hand — skulle hävda oss i SM-sammanhang. För första gången i svensk fäkt historia bröt Djurgården således igenom och vann lagmästerskapet på värja i en dramatisk kamp, som avgjordes först på sista stöten. 10 sekunder var kvar, då Hans Jacobsson fick in denna stöt och gav oss mästerskapet. De flesta segrarna hade då räknats in av Carl von Essen med Hans Jacobsson och Jan Skogh närmast efter och så med Lars Sjöberg och Rolf Junefeldt som övriga kuggar i mästarlaget. Att Djurgårdens lag II tog brons gjorde dagen inte mindre angenäm.

På damsidan har det också fäktats med stor framgång.

★

Vid sidan om den egentliga fäktningen har det i sektionen även pysslats med något som handlar om modern femkamp. Eftersom vi inte har denna olympiska idrott på vårt program skall i detta sammanhang bara noteras, att inte minst genom sina talanger som fäktare kunde Hans Jacobsson slå en hel värld, åtminstone den värld, som fanns i Mexiko, med häpnad, när han i den förolympiska turneringen länge höll en silvermedaljplats bland all världens förnämsta moderna femkampare. Slutet på visan blev en femte placering. Även det betraktades av sakkunnig expertis som lika överraskande som högklassigt. Med en mindre slant från huvudkassan bidrog Djurgården till Hans Jacobssons möjlighet att framträda i Mexiko. Att vi därmed bundit oss för att sätta i gång med en modern femkampssektion är dock att betydligt gå händelserna i förväg.

HANDBOLL:

Ett provosamt år med ett snabbt rasande ner mot de lägre trakterna i div. II-tabellen. Vissa ljuspunkter fanns dock. För dem svarade som alltid när man behöver ett handtag i en dyster tid våra kolleger i AIK, vilka hade vänligheten lägga sig på rygg i båda matcher mot Djurgården. Inte något frivilligt läggande rygg förstås, men i alla fall. Det gav oss fyra friska poäng och i kraft av dem hamnade Djurgården näst sist i tabellen med AIK allra sist. Kanske inte så mycket att glädjas åt just i det läget, eftersom det innebar degradering till division III.

Men när det hela var över visade sig förbundet ha behov av att göra en serieomläggning och det innebar att Djurgården fick stanna kvar i division II. Glädjen ökades ytterligare av att även AIK fick ett nådeår med möjlighet för oss till nya säkra poäng. Höstens säsong har redan kommit i gång och gett oss ett par kännbara örfilar, men i och med att våra fotbollsspelare nu spelat färdigt och nu skrivit på handbollspapper för oss räknar Hasse Troedsson och Gillis Florsjö att den förlorade marken skall kunna tas igen. På ungdomssidan börjar verksamheten komma i gång.

ISHOCKEY:

Inte gick det väl riktigt som vi hade hoppats, men det kunde förstås gått värre. Vår längtan efter att åter få se vår ishockeyskuta segla ovanpå och fram till ett nytt mästerskap, vilket i så fall skulle ha blivit vårt 11:e, kunde inte tillfredsställas. Tidvis tog vår ishockeyskuta in en massa vatten och låg ett tag och stampade mellan brottsjockarna. Riskerna för en djupdykning kunde dock avvärras, och på vanligt ishockeyspråk innebar det att vi räddade oss upp på torra marken och gick in som sista lag i slutspelet med 26 poäng, vilket bara var 12 mindre än vad seriesegrarna från Södertälje kommit över. Samtidigt innebar det 4 poäng före främlingslegionen Rögle. På sitt sätt var vår 4:e placering en smula extra guldkantad i och med att AIK, som håller till i norrgruppen, inte kunde haka på taget till slutspelet, men denna indirekta triumf över det svarta sällskapet fördunklades något av att den ekonomiska sidan blev lidande. En match i slutspelet mot AIK innebär alltid ett par fullsatta salonger med en massa klirr i kassakistan.

Nu gick det inte särskilt glänsande för våra ishockeykrigare i slutspelet trots en lovande upptakt. Djurgården vann på bortaplan över MoDo med 4—3 och bedömdes därmed som ett säkert papper i hemmamatchen. Men här och

Djurgårdens klubbjacka

FINNES I LAGER FÖR OMGÅENDE LEVERANS

Shantung 100 % ull kr. 195:—

Terylene kr. 220:—

DIF - broderat i guld kr. 8:—

Vid större beställning, begär specialoffert.

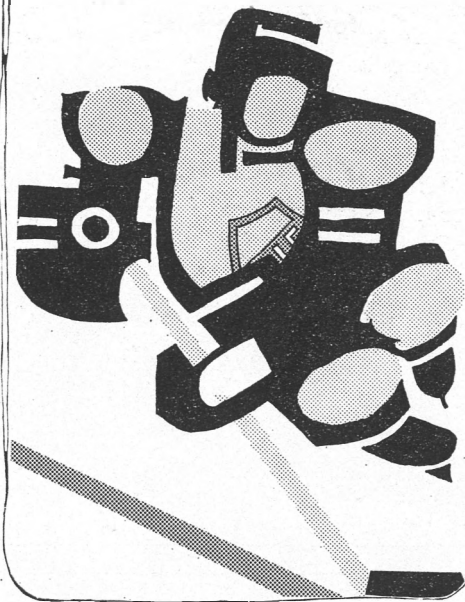
På måttbeställningar och alla andra varor erh. Djurgårdens medlemmar 10 proc. rabatt.

Odengatan 106 - STOCKHOLM VA

Ahearne Cup

EN JÄTTEGREJ
NÄSTA GÅNG OCKSÅ
DAGENS NYHETER

var i vårt gäng verkade det som om se- gern tagits ut i förskott, och därmed bäddades det för revansch för MoDo med 6—3. O'kay vi tar dem i tredje och avgörande matchen uppe i Ö:vik, sa' vi oss med vanlig ljusblå optimism. Varpå lagen om alltings djävlichkeit besannades i och med att MoDo vann med 3—2. Och så var det slutspelat för den gången. Att MoDo dog i nästa omgång och att Bry- näs så småningom tog den SM-titel, som vi räknat med skulle bli vår 11:e, berättas härmed mera i förbigående.

På en annan av ishockeyfronterna gick det bättre för Djurgården, nämligen i samband med Ahearne cup, en turne- ring, som åtminstone i reklamen brukar benämnas "lilla världsmästerskapet". Reklamgubbarna är ju så fiffiga av sig. Djurgården tog bronsmedaljerna i sin grupp före Kanada efter att ha vunnit den ena matchen med 3—1 och förlorat den andra med 3—2 mot kanadickerna.

Vid sidan av representationslaget sys- selsatte vi en rad junior- och pojklag, vilka sannerligen inte var buskablyga av

sig. Juniorlaget var nära att knipa en SM-titel men släppte i sista stund över chansen här till åt Hammarby, som man ju kan unna en smula framgång i all den vemodighet, som ibland är koncen- trerad på andra sidan Slussen. Över hu- vud arbetades det energiskt på ungdoms- sidan och i och med att sektionen nu skapat sin egen ungdomsskola med Ove Malmberg som rektor kanske vi i inom tid kan bli självförsörjande och slipper importera råmaterial från Norrland. Därmed kanske vi också slipper skylta som dåliga värvare och försörjare i is- hockeybranschen och kan räkna på mera förstående rubriker i kvällstidningarna.

KONSTÅKNING:

Det lilla frö till en konståkningsverk- samhet inom Djurgården som såddes för ett antal år sedan, då på uppdrag av den tidens överstyrelse. Holger Carlsson fick stå fadder och äta lunch med en konst- åkningsmamma och hennes dotter gav inte några omedelbara resultat. Vi fick visserligen omgående en bronsmedalj på

SM i en jättehård konkurrens, och det var ju vackert så, men några nya små isprinsessor ville inte infinna sig. Och det berodde nog inte bara på den detal- jen att Holger inte var särskilt fram- stående i omvända klöverblad, piruetter, åttor och åkande i spagat.

Annan expertis fanns i dessa stycken men det blev inte flera konståkare för den skull förrän det för några år sedan kom att blåsa andra vindar i figurernas ädla sport. I dag finns de stora fram- gångarna att redovisa. I dag kan vi utan vidare konstatera att Djurgården defini- tivt är landets ledande konståknings- klubb. Britt Elfving försvarade således sitt svenska mästerskap i suverän stil och ökade ytterligare på denna fram- gång med att bli även nordisk mäs- tarinna och givetvis även stockholmsk mäs- tarinna. Vid sidan av henne har fram- för allt Christina Carlsson, Görel Si- gurdsson och Eva Hermansson hamnat högt upp i prislister och visat fram- fötterna på ett högst kvalificerande sätt. Och för övrigt har det inte bara gällt

Johan G. Strandhs

BROTTAR- och
GYMNASTIKMATTOR

fortfarande bäst

~~~~~  
BEGÄR OFFERT!  
~~~~~

Box 102 KÄVLINGE

Tel. 0412/304 66

FÖRENINGSMÄRKEN
FÖRTJÄNSTTECKEN
IDROTTSMÄRKEN
MINNESNÄLAR
K. M. TECKEN
PLAKETTER
MEDALJER

C. C. SPORRONG & Co

Kungsgatan 17
Box 7060

Telefon 22 56 60
Stockholm 7

*Fyra fina fyndplatser
i Stockholm*

när det gäller KLÄDER

RYTTERKVIST

Drottninggatan 67

S:t Eriksgatan 37

Odengatan 79-81

Grevturegatan 8

AB

Kasper Höglund

Grundad 1889

STOCKHOLM

GÖTEBORG

Det var vi som sköt mästarna i sank!

Lyckliga målskyttar i samband med att Djurgården torpederade Brynäs med 10-5. Dominerande på bilden (till vänster) är Kurre Thulin, som spelade som i fornstora dar och klippte in två av målen. Halvliggande framför de andra bittar vi Stig Larsson, även han 2-målskytt. Utom Kurre Thulin står i bakre raden Björn Palmquist, Ulf Torstensson, Lars-Ake Lundell och Pelle Lundström. Den dagen var det glädje i torpet. Vägen fram till stutspelet hade plötsligt jämnats ut.

framfötterna. En konståkarflicka måste visa mycket annat för att de gamla perukstockarna i domarkollegiet skall få det att tända och plocka fram de rätta siffrorna. Skönhet och grace har alltid sina värden, och när de paras med högst idrottsligt kunnande kan ju inte ens en knarrig konståkningsdomare förhärda sig. Hur som helst. Djurgården har Sveriges ledande folk, när det gäller att rita sköna runor i isen.

ORIENTERING:

Här jobbas det med friska initiativ. Helt nyligen kunde sektionen presentera något alldeles nytt i form av Djurgårdskavlen, en tävling som blev en fjäder i hatten för våra orienterare. I rader av tävlingar har Djurgårdsorienterarna hävdat sin klass och om det också alltså är långt till målet i 10-milakavlen har våra skogskarlar visat en otrolig seghet och förr eller senare också hittat fram i nattmörkret. Vi håller oss unge-

fär i mitten på de mer kvalificerade prislistorna, och det får sägas vara hyggligt av en förening, vars folk mestadels bor innanför tullarna. Konkurrenterna ute i landet både föds och lever halva sitt liv i de stora skogarna eller har stugor i dess omedelbara närhet. All anledning därför med ett rejält erkännande åt orienteringsgänget med en särskild blomma till Karin Jonsson och Bertil Granberg som varande de starkaste namnen just nu.

SKIDOR, BACKE och LÅNGD:

Hoppet om att återfinna Djurgårdens namn i samband med SM i backe grusades även den här säsongen fast Lill-Holger Karlsson placerade sig på en hedrande 7:e plats och en hygglig kompensation fick vi senare i form av att de våra plockade åt sig de stockholmska DM-titlarna. Här visade sig alltså att gammal är äldst och med Lasse Hägglund som individuell vinnare närmast före

Lill-Holger Karlsson och Sune Holmberg tog Djurgården även hem lagmästerskapet. Satsningen på en ungdomlig giv är i gång men försvåras alltså av de torftiga förhållanden, under vilka backhopparna tvingas leva sitt liv i Stockholm. Stans myndigheter planerar emellertid i stort och om några år beräknas en modern backe stå fix och färdig. Till dess gäller för sektionen att hålla grytan kokande. Björn Lindgren och hans folk har lovat försöka hålla ut till dess. Längdloppningskapitlet, rätt magert, men vi hade 22 man med i Vasaloppet med Bertil Wedin som bäste man. 6 man åkte in på medaljplats. Nu siktar man på morgondagens stjärnor.

SLALOM:

Tydlig är slalom och utförsäkring i alla former mera i tidens anda, och här lyser prislistorna ofta ordentligt blåfärgade. Även i SM-sammanhang har våra slalomhejare varit framme och nosat på

om inte de främsta placeringarna så dock näst intill. Mycket beror våra framgångar på inflyttade norrlänningar, som dragit de övriga med sig och fått en väldigt fin skjuts på hela rörelsen. I kungl. huvudstaden har vi återtagit hegemonin och gjorde således ett verkligt storsvep vid DM i storslalom, där Jan Hansson och Torbjörn Jonsén delade på första plats och Göran Zachrisson blixtrade in på 3:e plats. Överlägsnare kan man inte vinna ett mästerskap. Sammanlagt hade vi fyra lag i mål.

På damsidan har Monika Edström från Arvidsjaur förstått att flyta in så fint i gänget, att hon själv blivit etta och vid några tillfällen hotat karlarna in på livet. Tyvärr har vi inte haft nöjet se Pia Degermark i tävlingsspåret i vinter. Hon blev för upptagen av rollen som Elvira Madigan och tvingades säga farväl till slalomskidorna. Har dock lovat återkomma och visa framfötterna.

TENNIS:

Ingen tävlingsverksamhet av större format men fortsatt satsning på ungdomen. Dörren står öppen för kvalificerat ledarfolk att kliva in och sätta sprätt på sektionen.

DAMSEKTIONEN:

Här har det varit desto livaktigare på alla fronter och maken till framgångar har Aina Ekvall och hennes flickor aldrig upplevt. Framför allt har det handlat om handboll. För att ta allting mycket summariskt är att konstatera att Djurgården vunnit i snart sagt alla serier, där vi ställt upp flicklag. Trots detta har damsektionen ingalunda segrat ihjäl sig. Flickorna är redan i gång mot nya djärva mål med nya segrar. Den kanske mest efterlängtdade seriesegern hämtade man i div. III A norra med 4 poäng före tvåan och därmed var målet nära. Målet hette allsvenskan. Dit kan man i flickornas handboll komma direkt

*Damsektionens allt i allo:
Aina Ekvall.*

från detta med division III A norra som ursprunglig påstigningsstation. Kvalet mot Bromsten gick den s.k. vägen och därmed sprang flickorna in i det allsvenska målet.

Utomhus nådde Djurgårdsflickorna en plats i kvartsfinalen, och i Stockholmsseriens högsta klass blev det brons efter det att vi skakat de blivande segrarna Bolton med 5—5. Våra B-lag gjorde som stora systrarna och vann det mesta, varpå det bara var i sin ordning att även juniorerna skulle utträta något stort. Seriesegrar i Stockholm och DM-titeln togs i rykande fart och så var det dags för junior-SM. Slutet på en spännande säsong kom i form av att vi för första gången i handbollens världshistoria fick ett svenskt mästerskap till Djurgårdens juniorflickor. Man bugar sig, skrapar med foten och gratulerar både svenska mästarinnorna och hela sektionens flitiga lisor. Aina Ekvall kan vara stolt över sina barn och litet på avstånd ser man också Aina Dettner gillande nicka sitt välbehag över utvecklingen.

BOBSLEIGH:

Tredje året vi har bobsleigh på vårt program var avsett att bli även vårt tredje mästerskapsår. Carl-Erik Eriksson, som tidigare tillsammans med Erik Wennerberg och Tom Eriksson, åkt till oss två SM-titlar, hade denna gång en massa provningar i benen från Europa- och världsmästerskapen nere på kontinenten. Han fick därmed inte rätta skjutsen på sin kälke och eftersom denna sport handlar om 100-delar av sekunder och i någon mån också om att komma upp i rätta lutningen på kanterna på bob-banan behövdes det bara att de små små detaljerna inte skulle stämma för att de våra fick nöja sig med silverplats. För de fåkunniga inom bobsporten kanske det skall upplysas att det är en mycket dyr sport och att ett ekipage kostar sina modiga fem till sex 1.000-lappar i inköp. Därtill tvingas de aktiva i månader ligga ute på kontinenten för att få träningstillfällen. En beräkning säger att varje aktiv av någorlunda klass kostar uppemot 10.000 kronor pr säsong. Men var lugn kära årsmöte, vår boksektion försörjer sig helt på egen hand. Samtidigt ska vi dock hjälpa upp vår mästaråkare Carl-Erik Erikssons ekonomi. Köp potatis av honom. Han odlar Vit Drottning, och det lär vara en plugg med sober smak.

Med denna resumé kring det väsentliga inom sektionerna hänvisas än en gång dem, som vill ha ytterligare detaljer, att njuta av sektionernas egna fylliga rapporter. Dessa beräknas för övrigt bli förda till eftervärlden i samband med en ny årgång av Djurgårdaren.

Dags att här övergå till andra sidor av vår förenings tillvaro under säsongen 1966—67.

ÖVERSTYRELSEN:

Under ledning av nyvalde ordföranden Carl-Hjalmar Bodman konstituerades sig den vid årsmötet valda styrelsen så, att Bengt Jäderholm utsågs till vice ordförande, Bo Hedvall till kassör, Rolf Theblin till vice kassör, Karl Liliequist till sekreterare samt med Hilding Lövdahl och Ernst Nilsson som ordinarie ledamöter och Gunnar Dahlfors och Gunnar Nordstig som suppleanter. Därför utsågs Ake Erixon till klubbmästare. Genom att Nordstig i ett tidigt skede på grund av sin civila tjänst ej kunnat fungera i önskad utsträckning har styrelsen tvingats reda sig med reducerad kapacitet.

Rader av både problem och rutinuppgifter har som vanligt blivit överstyrelsens lott, av vilka de ekonomiska naturligtvis varit både de flesta och svåraste. Efterfrågan på kapital för att hålla vår stora verksamhet i gång har varit betydligt större än tillgången i och med att publiken varit mer svårlockad än på länge in i våra vändkors. I största allmänhet kan det väl sägas att vissa sektioner tvingats leva under knapphetens kalla stjärnor och verkligen haft det bekymmersamt men med stor lojalitet och god arbetsvilja har man på de flesta håll kunnat hjälpa sig fram och hålla det hela flytande. Dessvärre har det idrottsliga ledarskapet fått sitta emellan genom den mängd av tid, som gått åt för att via lotterier, bingo och diverse försäljningar, annonstupptagning och dylikt skaffa fram det nödiga kapitalet.

VRID PÅ KNAPPEN!

Överstyrelsen har lyckats få till stånd ett utmärkt samarbete med staden myndigheter, som visat stor förståelse för de bekymmer som även en storklubb, vilken utåt betraktas som en enda stor guld- och penningstinn företeelse, ideligen ställes inför. Massor med idrottsmaterial har således gratis ställts till vårt förfogande för framför allt ungdomsfostrande ändamål. Genom goda personliga kontakter framför allt från Rolf Theblins sida har det lyckats oss att få staden att ge föreningen rejäla hyresbidrag till samtliga våra fasta lokaler och att t.o.m. pruta något på kostnaderna för de stora mängder av elkraft som särskilt lokalerna i Stadion slukar. Tyvärr ofta genom att vissa medlemmar med sena träningsvanor ännu inte lärt sig hur det går till att vrida av en strömbrytare. En kurs skall hållas i detta ärende med det snaraste under ledning av våra hustomtar Ludde Lundin och Arvid Kjällström.

KRING PENGARNA

Utöver allt idrottsligt finns det även en ekonomisk sida i Djurgårdens mångskiftande liv. Efter att officiellt här ha hänvisat till den särskilda berättelse, som gäller kring affärssidan av vår förening och som säkert de flesta redan hunnit glutta i, finns orsak att anta att de flesta av oss höjer en suck av belåtenhet.

Det redovisas ju en rejäl vinst i år och med denna bakgrund kanske en och annan sektion säger sig att nu är tiden kommen, då de slipper spela bingo och sälja lotter dag ut och dag in. Kära sektioner, vi måste göra er besvikna, ni måste sälja ännu flera lotter och köra ännu hårdare med bingon, ty det överskott, som uppstått på rörelsen är dessvärre uppätet redan i förskott i form av alla de skulder som bl.a. senaste säsongen lämnade efter sig i arv till den nya styrelsen.

Vårt ekonomiska klimat är alltså lika kärvt som det alltid varit. Detta att fotbollens allsvenska publik i höstas slutade upp att gå på våra matcher och för all del även på andra allsvenska matcher har inneburit att så där en 100.000 kronor i nettopenningar gått vår fotbollskassa helt förbi. Hade vår förening inte diverse privata stödjare, skulle läget vara än mer bekymmersamt. Nu är bara att hoppas att fotbollens publik vänder åter när det våras och när det kommer sol och värme. Det nyttiga har nedgången i publik haft med sig att talet om svensk proffsfotboll, alltså en legaliserad proffsfotboll, på en gång tystnat.

I ett försök att skapa en tradition sedan det visat sig ett måttligt intresse att göra en årsfest av någorlunda format kallade överstyrelsen och Sällskapet Gamla Djurgårdare till möte den 12 mars vid Djurgårdsstenen på Skansen. Efter några korta anföranden och ett tack till våra föregångare som den 12 mars 1891 stiftade vår förening samlades deltagarna till ett kaffebord på Höglöftet med ytterligare tillfällen att berätta Djurgårdsminnen. Det är nu styrelsens avsikt att skapa en tradition kring vår födelsedag efter dessa enkla och värdiga linjer i den miljö, där våra förkämpar arbetade, bodde och tävlade.

SKÖNHETSRADET

Ett organ vid namn Skönhetsrådet verkar sedan en del år tillbaka inom föreningen närmast med uppdrag att hindra att inga självständiga och självständiga ändringar företas med Djurgårdens traditionsrika tävlingsdräkt. Samarbetet med och förståelsen hos sektionsstyrelserna har varit det bästa, och Skönhetsrådet har också vid några tillfällen

Vad månne bliva av dessa handbolls flickor? Det är årgången 1953-54, flickor B, som ler mot oss; från vänster stående: Jane Karlsson, Annicka Forsberg, Christine Thorbede, Lisbeth Wenngren, Inger Andersson; i främre ledet: Mona Larsson, Ulla Bjerkhaug, Marie Lindersson och Heidi Bjerkhaug.

måst erkänna att det funnits god smak och gott snille även utanför sin egen krets. Därmed har också den nuvarande fotbollsdräkten kunnat skapats och även på ishockeyfronten har det nu, sedan den förfärliga tiden med de lila kaffeburkströjorna är förbi en prydlig kreation skapats. Det är inte meningen att den såsom en uppgift gjorde gällande för någon tid sedan skall ändras och bli något hiskligt i illande rött. I det avseendet kan föreningen lita på sitt skönhetsråd. Förslag har inkommit från landsorten att rådet även skall se till att vad som finns under Djurgårdens tröjor får större skönhetsvärden och inte skrämmer sin omgivning bara genom att sticka upp huvuden över tröjlinningarna. Efter kontroll hos Skönhetsrådet har detta dock kunnat konstatera att ännu rent utseendemässigt är våra spelare synnerligen representativa och att någon ansiktslyftning därför ej är aktuell.

KUNGEN LÄSTE OM OSS...

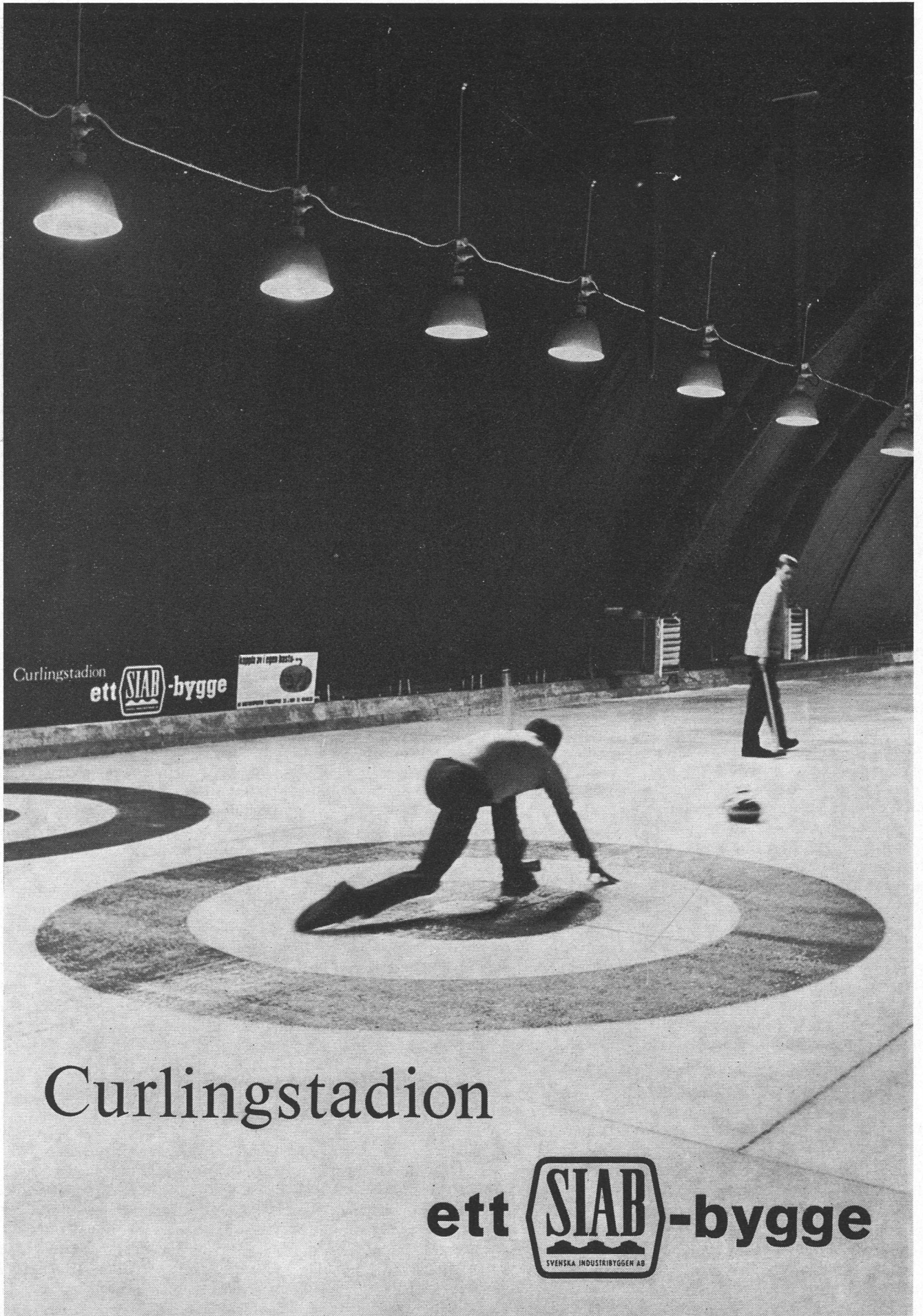
Bland många andra uppgifter som åvilat överstyrelsen har varit att få ut ett jubileumsnummer av vår tidskrift Djurgårdaren. Vi hoppas till medlemmarnas förnöjelse. I varje fall har denna publikation fått erkännande som en kvalificerad tidskrift av sådan sakkunskap som Riksidrottsförbundets ordförande Prins Bertil. Hans fader konung Gustaf Adolf har också haft tidningen under sina ögon och tackat för att ha

blivit ihågkommen med ett gratisexemplar. För andra medborgare som inte är officiella medlemmar i vår förening kostar det 5 kronor att förvärva tidningen. Berömmet åt alla dem som gjort jobbet bakom jubileumsnumret har haft den negativa effekten på huvudredaktören att han inbillar sig ha nått toppen på sin tidningsmannabana och inte är kapabel att i fortsättningen göra en lika bra tidning varför han bett att få gå i pension. Jobbet som redaktör för Djurgårdaren står därmed öppet för hugade spekulanter.

För att bringa mera ordning och reda i arbetet på vårt kansli på Stadion har under året halvtidsanställts en ny kraft i form av en gammal veteran från Djurgårdens stolta Tranebergsepok, nämligen Ragge Rosberg, som lovar att bli hårdare, när det gäller att plocka in medlemsavgifterna.

FÖRBUNDEN DRAR

Utöver alltså att våra aktiva rönt betydande uppskattning och tagits i tjänst i diverse landslag har våra ledare också blivit föremål för ett motsvarande intresse från de stora förbundens sida. Således har Sigge Bergh följt i "Farsans" Sandberg fotspår och upphöjts till de flesta positioner, som finns i fotbollsvärlden. Vidare har Bengt Jäderholm blivit president i en så aristokratisk krets som Svenska Bobsleighförbundet. Vid sidan av att ha blivit president på riktigt i

Curlingstadion

ett -bygge

Det handlar om pengar...

Vår senaste Vinst- och förlusträkning visar följande siffror:

	Intäkter:	Kostnader:	Vinst	Förlust
Bandy	325: 41	20.443: 54		20.118: 13
Bordtennis	2.079: 70	6.458: 03		4.378: 33
Bowling	13.218: 37	13.310: 82		92: 45
Boxning	6.279: 50	4.847: 41	1.432: 09	
Brottning	17.579: —	19.260: 56		1.681: 56
Curling	4.355: —	4.493: 20		138: 20
Cykel	16.287: 12	17.211: 27		924: 15
Damsekt.	2.188: 15	2.941: 88		753: 73
Fotboll	911.660: 03	816.119: 95	95.540: 08	
Fäktning	16.940: 75	18.319: 81		1.379: 06
Handboll	178: 09	6.036: —		5.857: 91
Ishockey	648.245: 66	483.070: 15	165.175: 51	
Konståkning	13.343: 60	16.195: 40		2.851: 80
Orientering	2.048: 62	2.895: 44		846: 82
Skidor	462: 06	3.995: 08		3.533: 02
Slalom	3.209: 10	6.856: 20		3.647: 10
ÖS	61.859: 96	17.907: 09	43.952: 87	
	1.720.260: 12	1.460.361: 83	306.100: 55	46.202: 26
Årets vinst		259.898: 29		259.898: 29
Summa kronor	1.720.260: 12	1.720.260: 12	306.100: 55	306.100: 55

Därutöver har från huvudkassan utbetalts anslag till:

Bandy	40.640: —
Bordtennis	500: —
Bowling	200: —
Boxning	700: —
Brottning	9.000: —
Curling	—: —
Cykel	5.000: —
Damsekt.	1.200: —
Fotboll	—: —
Fäktning	4.000: —
Handboll	6.050: —
Ishockey	—: —
Konståkning	1.200: —
Orientering	1.000: —
Skidor	2.500: —
Slalom	4.500: —
Summa kronor	76.490: —

Därutöver har till huvudkassan överförts från:

Bandy	—: —
Bordtennis	—: —
Bowling	—: —
Boxning	—: —
Brottning	—: —
Curling	—: —
Cykel	—: —
Damsekt.	—: —
Fotboll	15.700: —
Fäktning	—: —
Handboll	—: —
Ishockey	25.000: —
Konståkning	—: —
Orientering	—: —
Skidor	—: —
Slalom	—: —
Summa kronor	40.700: —

Svea Hovrätt har Sten Rudholm upphöjts till ledamot i Svenska Fäktförbundet. Vidare har en rad av våra ledare fått kvitto på sin duglighet i form av olika utmärkelser från olika idrottsförbund alltifrån en bronsplakett till en av våra bandyälskande kvinnor från Stockholms bandyförbund till Svenska Ishockeyförbundets högsta utmärkelse i guld till en av våra ledare på manliga sidan. För all denna uppskattning bugar man sig naturligtvis och hoppas att det inte skall betyda att förbunden slår klorna i ytterligare ledare hos oss och ger

dem de kanske avsevärt behagligare uppgifter till jobb på förbunds nivå. Vi behöver varje ledare vi kan få.

Djurgårdens verksamhet står aldrig stilla. Visserligen har sektionerna sina säsonger och kan lämna in redskapen och pusta ut, när allting är över, men dessa pauser blir allt mindre. Den stora verksamheten pågår emellertid året runt, och även om denna berättelse gäller som någon avslutningshistoria på ett av Djurgårdens 77 år, är livet just nu i gång på diverse fronter.

Rolf Theblin, som är medansvarig när det gäller att riva stans kåkar och som vid sidan härom sköter alla slags ärenden inom Djurgården — säkert ordnar han också så att vårt årsmöte inte behöver hållas på Ladugårdsgården, när han nu medverkat till att Gillet, där vi annars brukar träffas, jämnas med marken.

TACK ALLESAMMANS!

Vid ett årsmöte stannar vi väl dock upp en smula och ser både bakåt och framåt. Bakåt för att minnas vad som hänt och lära oss av vad som hänt i fel riktning och naturligtvis även för att med välbehag njuta av allt som gått oss väl i händer. Framåt ser man alltid med en viss oro men även med tillförsikt när det gäller en förening som Djurgården, där sammanhållningen och kamratskapet visat sig tåla även hårda påfrestningar. De senare åren har varit lyckosamma och därtill har bidragit mängder av goda krafter.

Alla våra ledare ute i sektionerna, alla stödjande krafter utifrån och alla våra jobbbara i de djupa leden betyder minst lika mycket som de mer guldomskimrade aktiva storhejarna att hålla vår förening på toppnivå. Det hör i sådana här sammanhang till att rikta ett varmt tack för allt detta uppoffrande jobb och det hör också till att till Sällskapet Gamla Djurgårdare och till Djurgårdens Supporterklubb uttala föreningens stora tacksamhet för deras alltid lika värdefulla stöd.

Utan att ha alla dessa goda krafter bakom ryggen på vår förening skulle Djurgårdens Idrottsförening inte segla i den medvind, som även denna årsmötesdag fört oss fram till en ansvarsfull position som en av landets största och bästa föreningar. Själva tillåter vi oss kanske med all rätt tycka att vi är både störst och bäst. Men detta förpliktar. Och detta blir också det sista som sägs i denna årsberättelse.

För 18:e gången skrevs och föredrogs vår årsberättelse av märket K. L.

Verktygs- maskiner

(nya och begagnade)

SCANTOOL Handelsbolag

Stockholmsvägen 30 - LIDINGÖ

Telefoner:

08/765 00 21 08/765 47 00

**Ät snabbt
Ät bra
Ät internationellt**

hos Stefan Dolderer

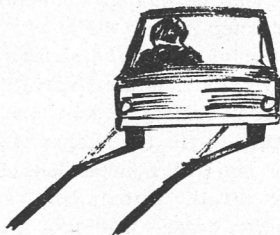
BOFRI-BAR

SURBRUNNSGATAN 46

STOCKHOLM VA

Tel. 31 99 64

*Varför halkar Ni omkring
på nederbörden?*

*Se till att Ni
alltid har de
rätta fel fria
däcken.*

Vänd Er till

Hagströms Däck & Batteri AB

GOD SERVICE

● **D Ä C K**

Nya, begagnade och regummerade
Reparationer - Balanseringar

● **B A T T E R I E R**

Försäljning - Laddning - Lånebatterier

Hagströms Däck & Batteri AB

Lindhagensgatan 55, Stockholm K

Tel. 51 47 55 - 51 41 60

L Ö R D A G S Ö P P E T

Tempelmans
för tennissporten

det finns hos
PUB

SPORTHÖRNAN, HÖTORGET

Birre Nylund en epok Djurgårdshistoria

Djurgårdens största idrottsledare genom tiderna – det är väl en titel, som åtskilliga i våra led kan göra anspråk på. Men tilldelar men nyligen hädangångne Birre Nylund denna hederstitel, innebär det ingen undervärdering av vad en senare tids ledare gjort och betytt för Djurgården. Visst var det mera idylliska tider, när Birre verkade i seklets början,

Nu är han borta. Längre låg han sjuk. Hans långa starka ben, som burit honom ut på vidderna, bar honom inte på sista tiden. Frihetens apostel stängdes därmed inne på sitt sjukrum. In i det sista gick dock hans tankar till Saltsjöbadsterrängen, till Djurgården och alla gamla kamrater, av vilka många gått före honom till de sälla jaktmarkerna.

Birre Nylund var en hel Djurgårds-epok. Den kan vara förtjänt att passera revy i dessa spalter. Vi gör det genom några klipp. Hör hur han berättar i DN 1940:

Till Djurgården kom jag som 14-åring och började som backhoppare, men det dröjde inte länge förrän jag fick gripa in i klubbledningen och kom ifrån tävlingssporten. Redan 1905 fick jag ta hand om en sektion, och sen dess varit ledare för någon Djurgårdssektion. 1905 stod jag domare i backe för första gången och tror ingen kan överträffa mig i fråga om antalet domslut, synd att statistiken försumrats.

Vid sidan av skidor blev det tid över för annan sport också. Var med om att bilda Vikingarnas Segelsällskap 1899, äg-

och framför allt var det ekonomiska klimatet inte så kärvt som i dag, då det mesta handlar om pengar och förmåner, men att vara föregångsman och bryta mark kan också ha betytt kärva tag. 30 år gjorde Birre i Skidförbundets styrelse, 50 i Djurgårdens olika styrelser – vem kan konkurrera?

nade mig åt amatörbyggen en tid och hann med mina bröder med ett tiotal båtar. Min egen "Majly" är eget verk.

Pionjär i orientering

Orientering har jag också hyst en viss klockarkärlek till, varit med om åtskilliga förstlingsverk och kan väl utan skryt räkna mig till pionjärerna. Lade upp min första bana 1918, ordnade första riksbudkavlen och svarade för den första stora nationella träffningen, Dagens Nyheter's elitorientering med distriktsmästarna 1926, ett evenemang som det skulle vara bra roligt att göra om.

SM enbart i storbackar!

Men skidor är i alla fall nr 1. Och här skulle jag vilja ge mitt "testamente" ett kursiverat stycke om backhoppningen. Det duger inte att SM avgöras som hittills i en 60-metersbacke ena året (Sundsvall fjol), i en 35-metersbacke året därpå (Umeå i vinter). Och en 45-meters 1942. På det sättet skapas ingen rättvisa och odlas ingen backhopparstandard. För att inte tala om att vi komma ohjälpligt efter övriga skidnationerna.

Fler akademiker i backarna!

Kombinerade? Den är mogen för ersättning: slalom och backhoppning. Det är en naturligare kombination, en mer positiv gren utan de brister som vidlåda kombinerad och som aldrig gå att operera bort. Bl. a. skulle en dylik reform enligt min åsikt verka högst gagnariskt för backhoppningen, som hittills i alltför hög grad saknat grundgymnastiserade utövare. Akademikerna till våra backar: Kan vi få över slalomfolket, så är saken klar.

Käraste idrottsminnet daterar sig från en Djurgårdstävling vid sekelskiftet. Pojkarna samlades ute vid Rosendals slott, sände iväg en deputation till slottsherrn för att höra hur det kunde ställa sig med lån av ett rum för omklädning, blevo insläppta och tävlade över antal kilometer. Omedelbart efter travade hela gänget i väg till Kärleksudden, där en backe ordnades med stup och allting, och så följde backtävling, den första i Stockholm (!)

En av Birre Nylunds insatser i Djurgårdens liv var initiativtagandet till Djurgårdsstenen på Skansen. Här låter Birre täckelset falla vid invigningen under överinseende av Nocke Nordenskjöld.

och tämligen omgående kom sedan även prisutdelningen. Så gick det till på den tiden. Arbetsamt var det för all del, men roligt.

50 aktiva år i Djurgården!

Så klipper vi ur IB:s gulnade blad (1947) och läser:

Seglaren, skytten, skidmannen och skogskarlen Birger Nylund kan de första januaridagarna fira ett både sällsynt och starkt jubileum; den idérike, envise och stridbare kämpan har nämligen då i ett halvt sekel ägnat sina tjänster åt Djurgården. Fantastiskt! Och ändå så otroligt, detta med 50 aktiva år, när man ser den ännu helt pojkkaktige, blonde smärte entusiasterna i arbete med sina nuvarande huvudintressen — slalom och segling. I det förra är han sektionens ordförande i Djurgården; i det senare styrelseledamot i KSSS:s volontäravdelning.

Emellertid visar papperen, att Birre kom in i Djurgården den 3 januari år 1897.

Under dessa fem decennier har Birre städse verkat; än i skidförbundet, än i distriktsförbundet, än i KSSS, än i skytterörelsen, men alltid i Djurgården. Och han har inte bara verkat, han har även skapat en serie olika anläggningar.

Nedan berättar vitale Birre litet "fritt ur hjärtat":

— Född och uppfostrad i en kåk vid Norrmalmstorg, och alltifrån det jag kunde börja gå närd av håg och lust för guds fria natur så fanns det ju intet naturligare för mig än att som grabb dra mina färder utåt "vildmarken" på Djurgården. Och där dröjde det ju inte så länge, förrän jag kom med i Djurgårdens Idrottsförening och det gäng, som på den tiden idkade backhoppning vid Sirihof å södra Djurgården, där gutter från norska jägarbataljonen introducerat sporten. Visserligen fanns det då inte många likheter mellan dåtidens och nutidens backhoppning, men likväl tjusades man då som nu av att få lämna moder jord för en färd genom fria rymden. Då var backarna konstruerade med en kraftig och brant överbacke, varpå en nära nog platt underbacke följde. Naturligt nog blev det ytterst svårt att orka stå i en sådan modell och därför var man utrustad med en kort pinne att använda som stöd när man tog mark. Det låter kanske litet konstigt för nutidens storbackshoppare, men... ja, tiderna förändras och vi med dem.

Backe som en sopskyffel

Den första nationella backtävlingen utanför Stockholms gränser ägde så vitt jag kan minnas rum år 1899 i Sundsvall, dit vi var ett gäng djurgårdare som reste.

Snabbkamera med inbyggd blix - bara titta och trycka

NU 63:50

i presentförpackning med färgfilm,
blixtkuber och batterier

öbergs

S:t Eriksgatan 31
Biblioteksgatan 12
Nybrogatan 45
Vällingbyplan 20

Drottninggatan 15
Götgatan 37
Hornsgatan 62
St. Mossens backe 14

När vi provhoppade backen så kändes den rätt underlig och det fanns ingen möjlighet att få någon flykt på hoppen. Vi damp också ned på c:a 6 meters längd. Rätt snart kom vi underfund med felet. Stupet såg ju ut som en upp- och nervänd sopskyffel. Efter ivrigt resonemang med tävlingsledningen fick vi så småningom deras tillstånd att skära ned "sprutstupet" till vettig linje och medan vi höll på med det jobbet så överöstes vi med skällsord och smädelser av de hetlevrade norrlänningar, som var uppbragta över att "dom där dj-a stockholmarna" skulle komma upp och lära norrlänningarna att åka skidor".

Tysta och försynta skar vi av stupet och så knallade vi upp för provhopp. Och si, vi hoppade mellan 15 och 20 meter... norrlänningarna blev stumma... knallade efter för att också skutta en 15

meter, och stå... det var ju bättre... djurgårdarna var kanske i alla fall inte så "kväsiga"... och på kvällen bjöd dom på en sjudundrande fest som tack. Se'n dess har vi lärt dom åtskilligt, t. o. m. att bli bättre än vi, men det var ett misstag som skall repareras.

Statsmakten bör vara tacksamma

— Naturligtvis har jag haft förmånen att få uppleva idrottens lyckligaste period genom att jag fått vara med om både det stora genombrottet och den stora utvecklingen. Tiden före mig fanns det ingen organisation, inga förbund och blott ett fåtal föreningar och tiden efter mig — ja, den vet man ju aldrig när den kommer förstås — kan näppeligen bli lika givande.

När man tänker tillbaka på sin ungdom och jämför den med den nutida så frappe-

ras man av idrottsrörelsens stora betydelse. Vad den gjort ifråga om folkhälsa och ungdomsdaning är något så storartat och utomordentligt, att ingenting annat skulle ha kunnat göra dess motstycke. Och om detta verkligen skulle ha skett så hade det inte hänt med mindre än att det kostat staten åtskilliga hundratals miljoner svenska kronor. När man därför ser hur småsnålt och njuggt herrar Wigforss et consortes nu behandlar idrotten med beskattningar etc. så börjar man också tvivla på vederbörandes klarsynthet samtidigt som man givetvis känner ett litet stygn av smärta över att höga vederbörande inte begriper sakens storhet och fundamentala betydelse för ungdomens fostran.

"Vilken idrott är bäst"

— Att åka skidor på vintern, segla på sommaren, skjuta och orientera på hösten, det är helt säkert det bästa idrottsprogram man kan lägga upp för sig, om man enbart har idrotten som en hobby. Syftar man till att bli "stjärna" blir det naturligtvis litet annorlunda. Huvudsaken är för övrigt, att man idrottar i "Guds fria natur". Det där med arena-idrott har jag aldrig riktigt kunnat förstå, hur det kunnat locka sådana mängder utövare, men...

Direkt fel måste det vara men en kombination som ishockey på vintern och fotboll på sommaren. Två likvärdiga idrotter måste föda begränsning och det är inte meningen. Variation och avkoppling är modellen, även i sportutövandet och därför bör en bollspelare ägna sig åt någon individuell gren på vintern, medan hockey- och bandyspelarna får göra motsatsen å sommaren och hösten. Individualisterna behöver däremot inte ägna tid åt lagspelen. Dem klarar man sig gott utan.

"Roligast"?

Av mina idrotter är ingen roligare än den andra. Möjligen var kanske 20-talets klubborienteringar något av det charmfullaste och mest livgivande, som jag varit med om. Härvidlag kan jag dock inte undgå att beklaga den utveckling som orienteringssporten fått inom Djurgården. På 20-talet var vi en av landets starkaste klubbar, medan man nu får vara glad åt enstaka enskilda framgångar.

Koncentrerade föreningar

— Den stockholmska idrotten måste vara felorganiserad. Vi tar alltid initiativet och vi är alltid starka i varje ny idrott. Så småningom går detta vårt grepp oss ur händerna till landsortens fördel. Varför? Jo, därför att vi splittrar oss

så fruktansvärt i den nationella representationen.

Småföreningar skall finnas. Det är där de betydelsefulla gängen bildas. Men varje småförening skall ha sin moderförening dit de bästa utan vidare vandrar över så fort "modern" behöver dem. Om vi t. ex. tänker oss, att vi i fotboll hade tre moderföreningar i AIK, Djurgården och Hammarby och dessa sedan i sin tur blott hade att rekvirera folk från ett otal av sina underföreningar så skulle vi utan tvivel kunna få upp finfina stockholmska "allsvenskar" av enbart stockholmsgrabbar. Samma förhållande råder i backhoppning, ishockey, boxning o. s. v. I ekonomiskt avseende skulle dessa moderföreningar kunna understödja sina olika "barn" rätt avsevärt. Man behöver ju blott tänka på AIK:s nu "döda" kapital, om detta bleve omsatt i idrottens direkta tjänst. Vilken nytta.

Sportsmän

— Idrotten har inte alltid kämpat med så rena medel och under 1900-talets första år kunde man faktiskt få uppleva nästan otroliga saker.

Sent skall jag glömma Holmenkollen 1903, då svenska längdåkare för första gången gästade Nordmarka. Här och där passerade spåret gärdesgårdar, där öppningarna utgjordes av en vanlig löstagar stor. Vid varje sådan passage stod norska smågutter och tittade och för varje gång som en svensk var i antågande så passade dom på att lägga för stören, medan de tog bort den, så fort en norrman skönjdes.

Vid samma tillfälle var "Hedjer" med. När han åkt några kilometer ut i terrängen och funnit den väl svår, sedan han gjort en ordentlig vurpa i en svår utförlöpa, så tog han sin "Mats ur skolan", tyckande att nu var det nog. Lurisk som han alltid varit så vände han inte tillbaka, utan han kröp ihop bakom en gran strax intill spåret för att se hur hans kamrater bar sig åt. Efter en stund kom Hjukström körande. Naturligtvis blev det en vurpa, och den blev av det mest svettiga och sagolika slaget... ett par tre kullerbyttor minst... och så hördes "Hedjers" kraftiga bas i ett sjungande gapskratt, som givetvis ytterligare retade den fallne, som replikerade: "Håll k—n, din dj—a Hedjer. Har du förresten rest ända hit för att lägga dig bakom en gran så tycker jag allt, att du lika gärna kunde ha varit hemma i Stockholm, där du nog hör bättre hemma".

Besvärlig resa

— Medan seklet ännu var ungt skulle vi företaga en resa till Härnösand, dit vi

inbjudits för tävlan. Vi startade i god tid från Stockholm Central, men kom till följd av den mest fruktansvärda snöstorm inte längre än till Uppsala första dagen. Där blev det nattvila. Alla hotell var bommade och vi visste inte riktigt vart vi skulle ta vägen, då plötsligt nu avlidne sjökaptenen Hesselman kom underfund med, att han hade en broder, som låg i lärdomsstaden och studerade. Därmed var saken klar. Vi stegade hela gänget — 14 man — upp till brodern och dennes ungarlysya. Trots att rummet var tämligen stort så fanns det ju ingen möjlighet att bädda för 14 man. Golvet räckte förresten inte till utan vi fick bänka oss på bord, under bord och under soffor för att överhuvudtaget få plats. Näväl, allt gick ju bra och på sömnen var det inget fel. Arla nästa morgon var det tid att fortsätta nordöver med tåget. Den dagen kom vi sent på kvällen till Ånge och där fick vi härberge i väntsalen. Först fram på middagen den tredje dagen eller just som tävlingen borde ha varit avslutad så anlände vi till Härnösand. Naturligtvis hade man skjutit upp loppet och nu skulle det hållas påföljande dag. Vilket också skedde. Dessförinnan hade dock ett riktigt ljushuvud i trappan travat upp på Stadshotellet och beställt en flottare middag, som han inviterade oss till. Vi trodde oss bjudna och åt därefter. När sedan notan presenterades så blev vi först långa i ansiktet och därefter fullständigt panka. Notan tog hela reskassan och vi fick lov att låna ihop slantar för att komma hem. Det var tider det.

"Man skall växla"

— Oavsett om man är aktiv idrottsman, klubbledare eller förbundsman så skall man alltid komma ihåg, att man inte får hålla på och pyssla med samma ting alltför länge. Gör man det så blir man begränsad och skapar stagnation; antingen för sig själv som idrottsutövare eller för klubben och förbundet som ledare. Och då blir allt jobbet en "björntjänst"; och själv blir man en självbeundrande stofil, som så småningom ingen människa vill veta av.

★

Läsaren av detta, som skrevs för över 20 år sedan, måste medge att Birre Nylund var långt före utvecklingen. Hans idé om "farmarklubbar" (som det numera heter) för storklubbar i fotboll och ishockey är alltså inte någon idé av 1960-talets sista del...

Birger Nylund slutade sin långa idrottsdag den 15 november 1967. 86 år. Trogen sin förening hela livet.

När det blir tal om

BÅTAR

då går vägen kompassrakt till

GÖSTA BERG

som kan bjuda alla på ett rikt sortiment till

överkomliga priser

Regeringsgatan 20 - Stockholm - Tel. 22 60 80

Reservdelar och tillbehör: Sveavägen 163 - Tel. 24 92 10

Serviceverkstad: Nysätravägen 8 - Lidingö - Tel. 62 28 05-06-07

**AQUA-CABIN 6.30 x 2.20 m, rymlig och snabb familjeruffbåt,
även lämplig för vattenskidåkning. Motor: Volvo Penta
Aquamatic 110, fart ca 26 knop.**

*Föreningsmärken
Medaljer
Plaketter*

SVENSKA EMALJARBETEN

Bangårdsgatan 12
Stockholm SÖ
Tel. 42 77 23 - 42 87 23

Förslag och offert på begäran

3 *Festvåningar
till Er tjänst*

RESTAURANG eLBe
Sveavägen 159, Stockholm VA
Telefon 33 59 82

RESTAURANG GETINGEN
Sveavägen 163, Stockholm VA
Telefon 33 81 33

RESTAURANG SMULTRONET
Vretenvägen 6, Solna
Telefon 29 53 18

"Nä, stopp där, jag såg henne först" tycks Nocke Nordenskjöld vilja säga på den här bilden. Den han såg först är en av våra svenska mästarinnor i bordtennis Signbild Tegner. Fotografen tog bilden i samband med att Nocke för några år sedan delade ut Sällskapet Gamla Djurgårdares förtjänstplakett i guld till Signe för den säsongens bästa Djurgårdsprestation. Annars är det mest karlar som blir ihågkomna med detta guld. Fast nu senast fick konståkarflickan Britt Elfving också bryta den långa raden av karlar.

Är pep talk fel väg?

Måste man hata för att vinna...

En fil. dr. Torbjörn Stockfeldt vid Militärpsykologiska institutet i Stockholm har grundligt studerat 160 stjärnors testprotokoll från soldatinskrivningen och funnit inte bara att de "överlag redovisat ett intelligent beteende i mönstringstesten" utan också följande:

Vissa idrottsgrenar kräver mera intelligens än andra. Ishockey exempelvis kräver stora tankeresurser av dem som vill nå toppen. De som spelar i allsvenskan har överlag stora tankeresurser.

En ishockeyspelare måste snabbt analysera och handla rätt. De som lyckas är just de som kunnat lagra allt de lärt sig i huvudet. Av all ishockeyinformation som de har på lager skall de på bråkdelen av en sekund plocka fram rätt metod ur hjärnvindlingarna och handla därefter.

Nu får man naturligtvis inte sätta dessa rön i motsatsförhållande till de ökade kravallerna på puckbanorna — förstånd

är en sak, temperament en annan — men eftersom det väl inte kan kallas särskilt intelligent att efter en match t. ex. knocka en misshaglig åskådare så skall rinkens riddare nog samt akta sig för att dra ner det goda rykte som filosofie doktorn i rikshuvudstaden försöker timra upp åt dem...

Att Uffe Sterner & Co gillar undersökningsresultat är givet, men vad skall dom männe säga om följande maningens ord från Torbjörn Stockfeldt:

Man hör ofta ledare propagera för s. k. "pep talk" och att man "borde ge dem en spruta så att dom blir förbannade". I vissa fall kan "pep talk" göra nytta när det gäller en kort tävlingsinsats (för tyngdlyftare och liknande), men för lagspelare exempelvis är det helt fel.

Ledare och spelare skriker "öka, öka, öka" under matcherna. Helt fel. Akti-

Fick se Portugal

För att få bättre fart på inbetalningen av medlemsavgifterna lät vi i fjol sådana medlemmar, vilka betalade före ett visst datum, vara med i en "dragning". Vinnarna skulle få bl. a. landskampsbiljetter till Sverige—Portugal och till tvillingderbyt Djurgården—AIK. De lyckliga, som fick se landskampen, blev Stig Kriström och Hans Larsson.

Även i fortsättningen kommer dylika uppmuntringshistorier att förekomma. Betala därför så snart som möjligt din årsavgift!

verad avspänning är det enda rätta. Spelarna måste komma ner i varv så att de får kontroll över sitt handlande. Det håller inte, att hela tiden försöka öka tempot. Då blir spelarna i stället stressade, tappar kontrollen och humöret och ingenting lyckas.

Ungkarlar fick brudar!

Görs det överhuvudtaget inte på tok för mycket väsen av det s. k. stingsnacket i dessa dagar? Om man bortser från dess sentida och kvasivulgära accent av hat- och mordpropaganda är det ju ingenting nytt utan har tvärtom existerat i alla tider, må vara under särskilda namn och former. Att det är viktigt att rusta de tävlande både fysiskt och psykiskt — att bringa dem i högsta form även trivselmässigt — är inte bara en mycket gammal sanning utan också en som utlöst massor av åtgärder, en del t. o. m. ytterst vittgående och diskutabla. När t. ex. Italiens store fotbolls-"diktator" Vittorio Pozzo på 20-talet blandade sig i sina guldgossars privatangelägenheter genom att öppna deras post röntte det sålunda på sina håll lika litet uppskattningsom när Arsenal's samtida motsvarighet Herbert Chapman inte gav sig förrän han skaffat sina ungarlar passande brudar! För att nu inte tala om de yoga-yogaövningar som för decennier sedan bedrevs och på sina håll inrymde även sådana "magiska" ting som råa äggulor, vichyvatten, rapningar och nerfällda järnvägsbommar. Om yrkespsykologer nu kan ytterligare vässa denna inre beredskap är dom välkomna men som mycket gammal studerande i hithörande förhållanden kan man ha rätt att tvivla. Finns förresten ett bättre pep-talk än att vid passande tidpunkt mata laget med nedgörande och föraktfulla omdömen om detsamma och har inte också det receptet, med framgång, länge prövats? frågar sig i GHT gamle landslagscentern Harry Lundahl.

Är detta stommen i 1970 års ishockeymästare...

Som de gamla sjunga...

Som de gamla sjunga, kvittra de unga... Ja, i Djurgårdens fall kvittrade de unga bättre än de gamla sjöng i vint-ras. Vårt A-lag i ishockey lyckades inte bli svenska mästare men vårt pojklag vann för första gången sitt svenska mästerskap genom att i finalen besegra Timrå med 4-3.

Djurgårdsmästarna hade denna uppställning:

målvakter: Christer Wiberg och Stefan Borg;

backar: Lars Danielsson, Ted Atter-sand, Claes Strömberg, Kjell Samuelsson;

forwards: Jan Å. Olsson, Leif Svensson, Per Wickström — Håkan Frösén, Tomas Palm, Lars Adre — Kjell Nilsson, Staffan Persson, Bertil Kvaggens — Lars Å. Ånell.

Djurgårdens nya ishockeyskola under rektor Ove Malmbergs ledning har alltså redan börjat ge resultat. Men man lo-var att det skall bli ännu mera. Fanns det bara tillräckligt med is i Stockholm och därmed tid och tillfälle till rationell träning och instruktion är det ingen tvekan om att Djurgården skulle bli själv-försörjande och slapp resa land och rike runt med spanarögon...

Satsa på proffsledare!

De starka männen i svensk fotboll idag är de heltidsengagerade klubbdirektörerna — sådana som Eric Persson, Åke Lindegarh, Georg "Åby" Ericson och Stig Svensson. Den sistnämnde är visserligen inte formellt anställd av Östers IF, men i egenskap av egen företagare kan han spendera precis så mycket tid på fotboll som han själv önskar, och det är det som är det viktiga i sammanhanget.

Modern idrott kräver professionella ledare som skapar och utvecklar idéer under dygnets alla timmar.

Fotboll som fritidssysselsättning, det man möjligen ha i småklubbar, men stor-klubbarna måste drivas som affärsföretag.

Jag tror nog att vi kan stå ut med spelarexporter till Amerika, Italien, Belgien, Västtyskland och Schweiz — vetskapen om att de så småningom kan slå nytta av sin talang är stimulerande för unga grabbar, får dem att träna hårdare.

Ett förbud mot utvandringen skulle därför vara förkastligt i två avseenden. Dels ett ingrepp i den personliga friheten, som varje svensk skattar så högt, och dels ett borttagande av drivfjädern i hela vårt fotbollsmaskineri.

Nej, vägen till nya framgångar måste gå via satsningen på ledare.

Här behövs nog ett nytänkande i alla föreningar. Det är viktigare att värva driftiga ledare än att köpa idrottsmän.

Då kanske vi rent av får behålla proffsspelarna inom landets gränser.

En klubbdirektör med fantasi har tusen olika möjligheter att fixa fram ett lag.

Se på Eric Persson i Malmö!

Bara genom en sådan enkel åtgärd som att ge sina spelare en ettöring för varje betalande åskådare på hemmamatcherna fick han i fjol fram en träningsintensitet som man aldrig tidigare sett maken till i MFF. (I år ökat till 3 öre...)

Det är inte alltid säkert bättre betalning ger bättre fotboll, men en sak vet man med bestämdhet:

Större förmåner till de aktiva innebär automatiskt att man kan ställa större krav på dem.

MFF:arna ställde med glädje upp på en fjärde träningskväll i veckan när de märkte att fotbollen var på väg att bli ett lönande extraknäck.

Många klubbar har också hjälpt sina

Tyst på handbollsfronten

— Hallå, hallå, handbollssektionen — är det någon där?

Jo, jag är här — va vare' om, svarar en mullrande röst, som avslöjas tillhöra lagledaren Gillis Florsjö.

— Var'e va om? Jo, det är från Djurgårdarens redaktion, och vi vill veta något om vad som hänt i handbollssektionen. Vi har skrivit och bett att få veta något, men alla skrivande människor har visst upphört att skriva. Har de hänt någon olycka, hr Florsjö?

Jaså, var det bara de'. Det är inte mycket att berätta från oss. Vi blev misshandlade av förbundet. Dom gav oss först klarsignal för en spelare från Norrland och med hans hjälp vann vi en rad matcher. Sedan kom det protest från en klubb här i stan. Då upptäckte förbundet att klarsignalen skulle varit en stoppsignal.

— Det var illa, men det var väl förbundets fel?

spelare till en civil karriär genom att ge dem studiebidrag.

Exemplen är otaliga.

Sigge Parling, Tjalle Mild, "Lill-Lappen" Hellström, "Lill-Stöveln" Öberg...

Alla har de Djurgården att tacka för att de i dag är ingenjörer.

Bägge parter tjänar på det här förfaringsättet. Spelarna får en utbildning utan att behöva ta ett banklån och sätta sig i skuld. Klubben försäkrar sig om hans tjänster under studieåren.

Den flathet som tidigare kännetecknade svenska ledare i umgänget med professionella utländska klubbdirektörer tycks vara på väg att försvinna.

Man skulle möjligen vilja efterlysa ett mera helhjärtat stöd till idrotten från städerna och kommunerna. Många av dem lägger ner betydande belopp på anläggningar — simhallar, isbanor, fotbollsplaner etc — men begär fortfarande att ledarna skall arbeta nästan gratis. Det tycker jag är orealistiskt.

Ett bra fotbollslag drar inte bara i tusentals kronor om året i planhyror. Det har också ett propagandavärde som är ovärderligt. För att nu inte tala om triv-

I dag finns det väl ingen vettig människa som ifrågasätter idrottens fostrande betydelse.

Av den anledningen tycker man att Västlandsverige skulle ha råd att hålla sig med heltidsanställda idrottsledare, som avlönas med de tipspengar som rätteligen tillhör fotbollen men som nu stjåls av finansminister Sträng och stoppas i statens fickor.

Ett starkt landslag är nästan hela nationens angelägenhet, men ett sådant får man bara om klubbarna har tillräckligt stora resurser för att uppfostra och underhålla spelare.

Först och främst: satsa på ledare!

Det lönar sig för alla parter.

(Ulf Jansson i Sport i bild)

— Tyckte vi också, men förbundet tyckte något annat. Dom diskade oss i de matcher som norrlänningen medverkat i. Därmed rasade vi med en sjusabla fart ner på jumboplatsen. Är det inte så att man kan gå i bitar?

— Absolut, men det stora stygga förbundet hade väl sina skäl...

— Det finns alltid skäl att komma med, men har man en gång sagt ja, får man väl inte säga nej. Vi var i god tro. Dom kunde väl nöjt sig med att diska spelaren i fråga och dom kunde också fått diska mej, men varför skulle hela laget bli lidande? Jag förstår ingenting.

— Men varför protesterade inte det första lag, som ni använde den här norrlänningen mot?

— Ja, det kan man undra. Kanske var det en sportslig motståndare. Hur som helst kom det ingen protest förrän vi spelat en hel räckta matcher. Då var det en motståndare, som tydligen legat och lurat i busken och ville åt oss. Inte särskilt sportsligt, va?

Så undrade Gillis Florsjö och vi undrade med honom.

Och på Djurgårdarens redaktion gav vi upp hoppet om att handbollssektionen skulle skriva någon artikel och berätta om hur säsongen varit. Vi lyckades dock hitta ett par poängtabeller och kan med dess hjälp berätta om säsongen.

I kalla och hårda siffror är detta våra handbollsspelares facit:

Lidingö	16	13	1	0	343—243	27
Hallstah:r	16	13	0	3	344—261	26
Sirius	16	8	1	7	293—291	17
Västerås IK	16	7	2	7	276—278	16
DIF	16	7	0	9	305—323	14
Silwing	16	6	0	10	350—335	12
AIK	16	5	1	10	289—348	11
Västerås HF	16	4	3	9	258—321	11
Ludvika	16	3	4	9	271—329	10

(Före diskningen).
Ingen rolig läsning. Degradering till trean. Inga matcher mot AIK. Inget att se fram emot. Bara att ta nya tag. Och att övertyga förbundet.

Slutet i handboll

Med sex poäng tagna ifrån oss efter segrar mot Västerås IK, Sirius och Silving fick tabellen detta ändrade utseende:

Lidingö	16	13	1	2	343—243	27
Hallstah.	16	13	0	3	345—261	26
Silving	16	9	1	6	278—271	19
Västerås IK	16	8	2	6	259—259	18
Silving	16	7	0	9	331—312	14
AIK	16	5	1	10	289—348	11
Västerås HF	16	4	3	9	258—321	11
Ludvika	16	3	4	9	270—329	10
Djurgården	16	4	0	12	242—271	8

Kring silverlaget i fotboll

De stora silvermedaljerna gick till följande spelare (inom parentes antalet matcher för var och en): Ronney Pettersson (22), Willy Gummesson (22), Jan Svensson (22), Sven Lindman (22), Inge Karlsson (20), Björn Jonsson (19), Kay Wiestål (19), Claes Cronqvist (18), Conny Granqvist (14), Jan-Erik Sjöberg (13), Rolf Fransson (12) och Peder Persson (12).

Utän att få några medaljer (tyvärr, tyvärr!) spelade Mats Karlsson (9), Roland Magnusson (7), Per-Anders Eklund (6), Jan Öhman (5), Dan Brzokoupil (3), Sten-Olof Hoflin (3), Stig Åkerström (3) och Bo Nilsson (1).

Främsta målsyttare: Kay Wiestål (8), Sven Lindman (7), Claes Cronqvist (5) och Jan Svensson (4).

Vår allsvenska bilaga, reservlaget, skötte sig över förväntan trots svåra åderlätningar till A-laget, som då och då rekvirerade nytt blod från Leif Lindgrens stall. Efter 14 omgångar ledde Norrköping med 5 poäng, men Djurgården halade in på försprånget och vann nyckelmatchen mot Norrköping med 2—1. Efter en expeditonsresa till Kalmar för att hämta hem en 8—1 seger i säsongens sista match var vår bilaga seriemästare.

Laget såg över som mest ordinarie ut så här: Sture Wahlsten, Bengt Hjelm, Inge Johansson, Olof Hellström, Stenerik Jörnlin, Mats Karlsson, Bo Nilsson, Per-Anders Eklund, Jan Olofsson, Sten-Olof Hoflin, Thomas Åström och Jan Öhman.

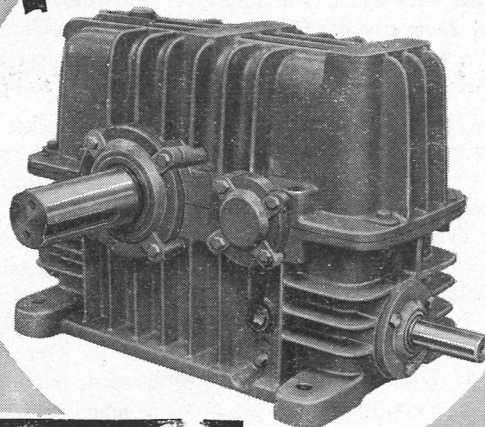
Reservlag 2 hade en del prövningar och tappade bl. a. bort 5 st. licenspoäng på grund av ett papper, som kom på avvägar. Ovanpå prövningarna fick man vara belåten med en 6:e placering. Målvakten Ronald Widegren mest förtjänt av en blomma för sin träningsflit rapporterar lagledaren Åke Bergstrand.

KOMBINERADE

SKRUV och KUGG

VÄXLAR

- Snäckskraven i ett stycke med primäraxeln.
- Högvärdigt stål. Rätt profil slipad och polerad
- Kuggkrans av speciallegerad fosforbrons.
- Axlar av stål, slipade och lagrade i rikligt dimensionerade kullager.
- Växelhus i gjutjärn med inspektionslucka och oljeavtappningsplugg.
- Växlarna kan köras med godtycklig rotationsriktning.
- Effektivt förhindrande av läckage genom speciell labyrinthtätning och oljerör.

Kombinerade,
vertikala,
specialutförda
precisions-
snäckväxlar.
Fläktkylda.

BENZLER & CO

STOCKHOLM Centralvägen 1-5
SOLNA Telefon växel 82 00 30

AKTIEBOLAG

GÖTEBORG L. Munkebäcksg. 6 T. 250080
MALMÖ Djäknegatan 4 Tel. 702 75

FÖRSÄLJES ÄVEN GENOM AB ÅKESSON & BLOMQUIST SUNDSVALL

0,1-200hk.

Utv. 7.25-364:1

Byggnadsingenjör Reinhold Gustafsson

Tegnérsgatan 34, Stockholm 45 - Telefon 23 51 25

Projekterar och bygger

industribyggnader, förvaltningsbyggnader, sjukhus och bostäder

Herr Redaktör!

Det gäller utvisningarna på fotbollplanerna som blivit en "modesak" hos en del domare. En eftersläng, ett krokben ute på plan bestraffas inte bara med den regelmässigt tilldömda frisparken, utan kan också rendera "syndaren" en utvisning.

Det är inte klokt vad man med tiderna blivit alltmer, ska vi kalla det "småpetig". Jag kommer ihåg den tiden då man som yngling lirade på Djurgårns gamla plan vid Traneberg, då ingen tänkte på "hårt spel". Jag kommer ihåg "gamle" Brage i AIK:s B-lag som var expert på att direkt satsa på benpiporna hos motståndarforwards. Ibland small det som av pistolskott. Ingen domare ansåg att något allvarligt hade hänt.

En kväll på nån sportskiva någonstans blev jag tillfrågad om vilken bollspelare jag ansett som den hårdaste. Svaret blev att det torde ha varit antingen Norden skjöld eller Wicksell på "den gamla goda tiden", men om det nu blev fråga om vilken som viast Sverigest ruffigaste så blev svaret Pära Kaufeldt — han var sjufalt värre än själva Massa Alfred eller Svenne Andersson. Jag höll då på att få en skalle av en AIK-tokig kille som tog en hastig ansats och skickade in en sprängskalle (men tyvärr missade han på grund av att han samtidigt grät så att ögonen rann. Men det skilde bara tre decimeter, varpå han hamnade under ett bord och slog omkull både det och fyra stolar, förstörde tre halvvar punsch (Grönstedts), en halv grogg (lättis på sjuänhalv) och en nyss inburen svensk brun cacao). "Generaru Sveriges center" hörde jag han sa medan han flög förbi.

För någon tid sedan såg jag i DN en verkligt bra bild tagen just då man ser Sirius-centern falla som en slagen fura sedan nån back (eller halva eller dyl.) slagit undan benen på honom. Klar stramare alltså. Men så slog mej en tanke. Som ni professionella bolltittare aldrig ens nuddat vid.

VARFÖR SKICKAR INTE DOMARNA UT sådana benundanslagande lirare?

Svaret brukar vara: Nä, det blir ju automatiskt straff.

Visst. Men straffet för en manöver bakifrån ute på plan ger ju frispark för förfördelade parten. Varför är det inte lika rätt inom straffområdet.

Jag tycker att det där begreppet skulle redas ut lite bättre. För det är ju sällan eller aldrig förekommande att en snuvad back, som gör sig skyldig till en di-

15 stora fotbollsgrabbar

I vanlig bokstavsordning är Karl-Erik Andersson, "Cacka", nr 1 bland Djurgårdens stora grabbar i fotboll. För att bli stor grabb fordras i fotboll att numera nå 25 poäng. Därvid taxeras en seger i A-landskamp med 3 poäng, oavgjort med 2 och vid förlust i dylik A-kamp 1 poäng. För vunen B-kamp får man 1 poäng. Ingenting vid oavgjort eller förlust och inte heller någonting i samband med ungdoms- och juniorkamper. B-kamperna är ett avslutat kapitel i svensk landslagsfotboll, varmed det alltså kan konstateras, att endast A-kamper nu ger chans till titeln stor grabb. Tidigare krävdes 10 A-kamper, antingen man vann eller förlorade. I något fall gavs t. o. m. dispens så, att det fick räcka med 9 landskamper.

Djurgården har under årens lopp fått åtskilliga stora grabbar. "Cacka" inleder som sagt denna rad i alfabetisk ordning

Karl-Erik Andersson	14
Arne Arvidsson	27
John "Jompa" Eriksson	10
Leif Eriksson	17
Karl Gustafsson	32
Hans Jepsson	12
Jan Karlsson	21
Hans Mild	31
Stig Nyström	11
Sigge Parling	37
Ronney Pettersson	11
Gösta Sandberg	52
Harry Sundberg	13
Sten "Knata" Söderberg	9
Ragnar Wicksell	33

Av dessa redovisar fyra spelare även landskamper, som de gjort i avhoppströjor. Det gäller Leffe Eriksson, som fördriver tiden i Sirius just nu. Det gäller Janne Karlsson, som flyttade till Bromölla och nu flyttat hem till Jönköping. Det gäller vidare Stig Nyström, från början i Brage för att sedan slå igenom på allvar i Djurgården, och det gäller slutligen Sigge Parling, som kan redovisas för någon säsong i Lycksele!

Femton stora grabbar — är det någon annan klubb med motsvarande mängd blågula uppdrag?

Gösta Knivsta Sandberg leder i fråga

rekt bakifrånfällning, åker ut. Ibland uteblir t. o. m. själva straffen.

Olas

(numera pensionär)

INSÄNT

Med verkligt intresse har jag läst och begrundat det förträffligt redigerade och med trevligt bildmaterial utförda 75-års jubileumsskriften.

Förlåt dock med någon reservation: seklets åren 1907—17 skidaktivitet, går efter utförligt tidningsklippalbum från den tiden bl. a.

Nutidens skidbelevda äro tyvärr icke hemmastadda i vad som hände dazumal i föreningens storhetstid inom den grenen.

Kalle Köpings-Gustafsson var på sin tid landets främste när det gällde att nicka en boll och plockade den vägen in sina flesta mål. Här står han i sportaffär, som numera övertagits av sonen Tage.

om landskamper med inte mindre än 52 matcher under 10-årsperioden 1951—61. För bara några år sedan fanns det röster i UK, som ansåg att han allttjämt skulle vara en matnyttig pjäs i landslaget.

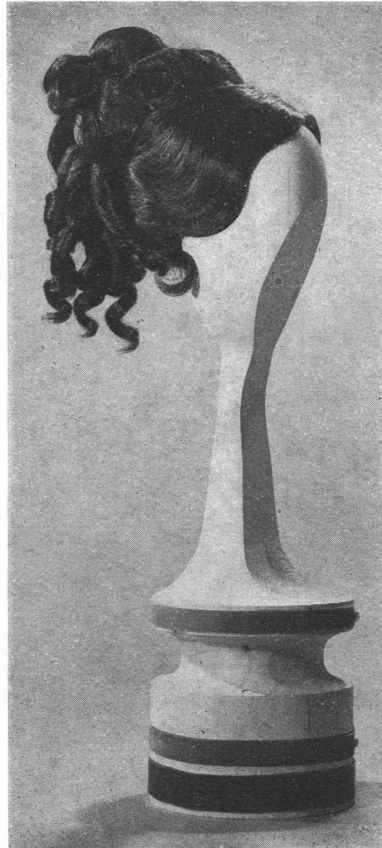
Mest allround av våra storspelare var Kalle Köpings-Gustafsson, som spelade på flera platser i landslaget i de 32 A-kamper han gjorde under tiden 1908—1924. "Köping" var även unik i det avseendet att han togs ut i fyra olympiader. Förmodligen ett världsrekord.

Oförlätligt må sägas att urgamle medlemmen Axel R. Benzler f. Johansson från övre Grevturegatan, då min kompis och lekkamrat till de yngre Norlingarne m. fl., förbisett nämna Nisse Lind, M. Jacobsson, S. Steinvall, A. Isaksson vilka tillhörde verkliga toppen, de fem bästa under flertal år.

Till all lycka kom Lind från Johanneshov samt Steinvall från IFK frivilligt in i DIF som avsevärd förstärkning 1913 samt räddade sistnämnde DM—14 i Saltis (backe) i sin första start för blåänderna, före bl. a. G. Tandberg i AIK-gnarna, samt allttjämt förblivit de våra trogna.

Rätt ska vara rätt utan favoriter

Annons till Quinnan!*

Almlövsgatan 3 (bakom Dramaten)
114 51 Stockholm

Tänk att få känna sig kvinnligt exklusiv! Javisst, vi hos Carl M. Lundh förstår ER så väl – därför att vårt arbete just går ut på att försköna Er... på ett individuellt sätt... genom hantverksmässig tradition.

Vår ateljé tillverkar modeller av peruker och postischer för det senaste modet.

Vi har specialateljé för tillverkning av hårbete för dagligt bruk samt på läkares rekommendation.

Carl M. Lundhs perukmakeri tillverkar alltid sina hårarbeten av 100 % prima europeiskt hår.

Välkommen till fackmannen! – nästa gång Ni vill känna Er kvinnligt exklusiv.

Perukmakeri, beställningstel. växel 67 99 15.

Damfrisering, beställningstel. 67 85 90, 67 85 95.

Quinnor! – tala om för Era män att vi har lösa hårdelar, toupéer och mustascher m. m. för herrar också.

När kontrollkommittén dog...

Nu andas man ut i fotbollskretsarna runt om i landet. Nu är kontrollkommittén död. Många undrade vad Svenska Fotbollförbundets kontrollkommission — ibland kallades den så — egentligen gjorde. Många tyckte, att den var alldeles för anonym och ropade på att den skulle ingripa oftare och med hårdare medel. Särskilt på västkusten satt en herre och ropade... Andra tyckte, att kontrollkommissionen gott kunde hålla sig borta och låta fotbollsledarna sköta sina egna affärer. Ledarna tog ju i alla fall ingen kosing utan nöjde sig med att fördela dem till pockande spelare. Det gällde ju att hålla alla vid gott humör och framför allt se till att det egna laget inte sjönk ner i dyn och försvann från tillvaron.

Bara vetskapen om kontrollkommitténs existens lade väl vissa band på dem, som pockade mest i fotbollsledet. Man kunde ju gå och dra på sig en diskning för tid och evighet i likhet med vad som drabbade de stora kanonerna Gunder Hägg och Arne Andersson på den tid det lönade sig att springa fort på kolstytben...

Hur som helst är nu kontrollkommittén ett minne blott. Amatörbestämmelserna är stoppade i en gammal säck och sänkta långt ner i de grumliga vatten, i vilka spelarna haft svårt att hålla sig flytande. Nu får klubbarna över bordet räcka fram en slant till sina spelare, att hjälpa dem med studier och ordna bostadsfrågan.

Ordning och reda

En av dem, som tillhörde kontrollkommittén och som alltså kunde väntas komma smygande när som helst på dygnet till fotbollsledare med oroliga samveten, var Carl Albert Ledin. Han hälsade ibland på även inom Djurgården, och så här efteråt kan det väl sägas, att han i stort sett fann att vi skötte våra affärer med en viss rätlinjighet.

— Eller hur Carl Albert?

— Jodå, det fanns en viss ordning på papperen, bättre än på många håll, och då är det ju ända att komma ihåg, att det rör sig om frivilliga arbetskrafter så snart det handlar om idrott. Det är inte många klubbar, som har råd att hålla sig med fast anställt folk. Hos sådana kan man fordra mera, men hos klubbar med folk, som skall hinna med idrottsadministratörer på fritid, har man inte rätt att fordra en skötsel som hos ett vanligt företag. Och då handlar ändå idrottsklubbarna ofta om stora företag med miljonomsättning. Djurgården gör ju det.

Vår uppgift i kontrollkommittén var ingalunda att ta död på någon spelare eller att hänga någon ledare i närmaste lyktstolpe. Tvärtom ville vi hjälpa föreningarna och råda bot på eventuella fel. Bokföring är ju inte alltid så lätt för ovan folk.

Front mot privat-kosing.

Vi tittade ofta på värvningar och de pengar, som enligt beskäftiga rykten skulle

finnas i omlopp i sådana sammanhang. Personligen tycker jag inte om värvningar, där supporterklubbar eller utanför föreningarna stående privatpersoner figurerar. Sådant folk skadar ofta mer än de gör nytta. De kastar in stora pengar för att möjliggöra en värvning av en viss spelare. När dessa pengar är slut, är spelare kvar med sin fortsatta anspråk. Då skuttar han vidare till någon annan betalningsstark inrättning. Under tiden har han skapat avundsjuka bland de andra spelarna.

För mycket resor

Bort därför med dessa privata pengar och intressen!

Inte heller är jag någon vän av allt detta resande världen runt som diverse klubbar satt i system. Man reser till Fjärran Östern, till Amerika, Australien, Guatemala, Grönland och Tjottaheiti. För att få tillstånd till sådana utflykter skall klubbarna leverera en kostnads kalkyl till Fotbollförbundet. Denna kalkyl visar sig oftast spricka och det innebär att klubbarna redan står där med rejäla skulder. Att flänga och fara på resor, som inte ger mycket ur fotbollssynpunkt utan mest är nöjestrigger, är något jag tycker klubbarnas ledningar skall bli mera restriktiva emot.

Visst förstår jag om klubbarna använder dylika resor som lockmedel för att få någon godbit som förstärkning och visst kan en utflykt av det här slaget även ha en smula betydelse som sammansvetsning av gänget och som avkoppling för i seriematcherna stressade spelare. Men det får inte kuskas jorden runt till vilket pris som helst. Våra svenska fotbollsklubbar har helt enkelt inte råd med sådan lyx. Klubbarna måste var återhållsamma med sina pengar och framför allt inte släppa ifrån bestämmanderätten över dessa pengar. Då är man inne på farliga vägar.

Stinna plånböcker nerifrån

Himmelriket vore om klubbarna kunde åstadkomma en överenskommelse att inte värva spelare från varandra. Göteborgs-Alliansen har en dylik förbindelse,

Fotbollslagets första flygresor

Djurgårdens fotbollslag är ett ganska flygburet gäng numera och det är många gånger man anträt en "flygdroska" för match när eller fjärran. Åtskilliga mil har avverkat i luften alltsedan man första gången använde flyget som transportmedel.

Första gången — ja när var det? Det kanske kan intressera en nutid då det var länge sedan och fotbollshistorieskrivarna i DIF kan komplettera i sina hävder.

Året var 1926 och Djurgården fotbollslag hade fått inbjudan att spela några matcher i Kalmar under den då pågående Kalmarmässan. Det skulle visst vara någon slags PR för högtidligheterna att blåranderna använde flyget för resan, vilket var rätt ovanligt för idrottsmän den tiden.

Små plan och ont om sådana i trafiken gjorde att halva gänget skulle flyga till Kalmar och den andra istället flyga hem. Men de små planen tvingade truppen att dela på sig i tvenne plan på ner- och uppresan.

Fast det är många år sedan den dagen minns jag såväl en del av detaljerna. Man var ju bara 19 år då och flygfebern tilltog ju mer avresedagen närmade sig. Jag kommer ihåg den tidiga sommarmorgonen

och även Stockholms-Alliansen håller sig men en antivärningspak. Annars verkar det dock vara fritt fram. Visst tjänar värvningarna många gånger ett nyttigt ändamål. Lovande fotbollsplanter långt nere i seriesystemet skulle ju aldrig hinna bli mer än planter i fall de inte blev omplanterade. Deras ursprungliga lag kan ju sakna alla resurser att bli mer än ett smålag.

Det är när färdiga storspelare för väldiga belopp plockas från den ena storklubben till den andra, som man måste reagera. Eller när färdiga storspelare köps ner i seriesystemet bara för att där dykt upp privatfolk med stinna plånböcker. Det höjer inte svensk fotbolls nödvändiga utveckling.

Utvecklingen går aldrig att bromsa, men det bör gå att leda in den på rätta vägar. Annars är jag rädd att alla pengar till sist kommer att förgifta atmosfären. I det fallet har inte bara ledarna ett stort ansvar. Spelarna har lika stort ansvar. De får inte bara tänka för stunden och på de egna ekonomiska fördelarna. Det kommer ju en tid även efter fotbollen.

Säger Carl-Albert Ledin.

Framåt i fäktning

Färjsektionen kan vid en tillbakablick på år 1967 konstatera, att dess värjféktare haft stora framgångar på såväl svenska som utländska tävlingar.

Av individuella titlar hemfördes SM-titl av Carl von Essen medan NM-titeln erövrades av Jan Skogh. Den senare blev därefter Sveriges mest framgångsrike representant vid VM i Montreal med en meriterande 6:e placering och även vid Akademiska VM i Tokyo främst av de svenska värjféktarna med en fin 4:e placering. Vid andra internationella tävlingar har klubbens representanter haft framgångar. I Uppsala segrade Hans Jacobson, i Oslo Lars Sjöberg och i Ystad Lars-Erik Larsson samt vid militära VM i Palermo belade Hons Jacobson 3:e platsen.

Såsom segrare vid lag-SM 1966 var sektionens representant för Sverige vid SM för klubbtag i Heidenheim och fick i konkurrens med världens främsta klubbtag bronsmedalj. Vid 1967 års lag SM fick vi dock nöja oss med 2:a platsen.

För övrigt har klubben varit starkt representerad i svenska landslaget vid olika tillfällen. I laget som vann NM ingick Jan Skoogh, Hans Jacobson och Carl von Essen. Vid VM återfanns Jan Skogh och Carl von Essen i det svenska laget som då kom 4:a och vid Akademiska VM hjälpte Jan Skoogh, Carl von Essen och

Lars Sjöberg till att föra fram laget till silverplats.

Glädjande har också framgångarna i Femkampsfäktningen varit för Djurgårdarna där såväl bröderna Jacobson som Björn Ferm belagt medaljplatser vid olika tillfällen i DM, SM och VM-sammanhang.

Sektionen har under året stabiliserat sin position inom svensk fäktning och har genom sina framgångar visat att den är en stark faktor att räkna med vid kampen om framtida medaljer.

Christina Lagerwall-Klevenstål

— jag stod på Djurgårdsslätten och väntade på "sjuan", tyckte nog att det blåste lite, men för övrigt var det fint väder. På den tiden fanns ej Arlandas eller Brommas fina flygfält, Lindarängen hette flyghamnen, "väg i vägg" med Frihamnen vid Lilla Värtan, dit man kom per buss.

Jag tillhörde första gruppen, som skulle starta några timmar före de övriga. Det planet kunde endast ta två flygare och tre passagerare, då man även fraktade 100 kilo reklambroschyr för mässan.

De tre, som alltså blev Djurgårdens första "fotbollsflygare" var Sune, "Haget" och undertecknad. Vem är Sune och vem är Hagis undras kanske. Hittills finns det väl bara en Sune i DIF:s bollsammanhang, Sune Andersson, büllekare på h. i. med landslagsmeriter och SM-medaljer i fotboll, bandy och ishockey. Och Hagis var Helge Hagberg, en lång bohemtyp, i fotboll en s. k. "lirare" på högerhalven med fina brytningar och något av "maccor" till sina forwards.

Känt flygarenamn

Vi tre klev alltså in i Lindarängens flygkontor för vidare upplysningar o. d. Då kom en flygofficer fram och frågade om det var vi, som skulle flyga till Kalmar. Som han givetvis fick ett jakande svar föreslog han att vi skulle bekanta oss närmare vid en kopp morgonkaffe samt presenterade sig: "flygkapten Albin Ahrenberg", kanske mer berömd på senare dagar, men vi var i säkra händer i alla fall. Så klart vi hade en givande pratstund och när man äntrade det lilla hydroplanet,

som låg och gungade på vattnet, var osäkerheten som bortblåst. Nu var man bara nyfiken. Men nog var det spännande förstås, när propellarna började snurra och dundra och vi sakta gled ut på Lilla Värtans vatten. Och spänningen var på topp då farten ökade och ökade och plötsligt gungade vi ej längre — vi hade lyft. Slussen låg under oss och jag vill minnas att vi gjorde en sväng över stan innan kursen sattes söderut. Reklambroschyrerna över Kalmarmässan skulle nämligen "distribueras" ut över städer vi passerade på färden och som vi sålunda fick några extra rundturer hade vi välvilligt åtagit oss detta. Man tog en bunt i handen, öppnade ett litet fönster och släppte så ue en bunt här och där. Och den sysslan återkom över flera städer söderut, en extra sväng över havet fick vi sålunda till Borgholm.

Ibland "ramlade" vi ner lite i luftgroppar, Sune sade att det var sådana, då vände sig Ahrenberg om och tittade med ett leende hur vi reagerat. "Se morska ut" sade Sune då och vi såg morska ut — tror jag!

Jag minns också hur killeleken kom fram när man blivit lite "flygvän" trots det var mycket att se. Vi flög nämligen betydligt lägre än dagens stora luftdroskor, som ju går över molnen och stora båtar på havet iakttog man tydligt, fälten låg som rutor och vi hade god kontakt med Moder Jord hela tiden. Men jag grämde mig att jag glömt bort vinkningarna från "våran gård" ute på Djurgår-

Djurgårds-silver i värj-SM

De avgörande mötena mellan Djurgården och FFF om var SM-titlarna i lagvärja skall hamna ser ut att bli permanenta thrillers. I fjol vann djurgårdarna tre sekunder före matchtidens utgång i sista individuella mötet mellan Hans Jacobson och Carl Erik Broms. I år vann Broms titeln åt FFF genom att vinna avgörande matchen över Janne Skogh med 5—3 efter lagställningen 6—6.

Fjorton lag svarade vid uppropet på lördagsmorgonen i K 1:s gymnastiksal. I försöken gallrades Umeå I och II, A 6, P 4, F 20 och SAF II. I nästa omgång Lugi, Uppsalastudenterna, FFF och DIF:s andralag. Till söndagens slutomgång kvarstod FFF, Djurgården, Göteborgs fäktklubb och SAF. FFF och Djurgården skaffade sig ganska bekvämt gott utgångsläge inför det avgörande lagmötet genom att vinna vardera två lagmatcher. FFF slog Göteborg med 11—4 och SAF med 13—5. Djurgårdens siffror mot samma lag blev 9—5 och 9—6.

I avgörande lagmötet följdes man åt match efter match, 1—0, 1—1, 2—1 o. s. v. fram till 6—6, varefter Broms i en taktisk och tekniskt utsökt match fick VM-sexan Janne skogh att sträcka vapen. I match om tredje plats vann Göteborg över SAF med 9—5. Bäst i segrande laget i finalomgången var Broms med 9 segrar av 12 möjliga. Wilhelm Engdahl och D. Sörensen hade båda 8. Bäst i Djurgården

den, ty planet gick däröver rätt lågt på den tiden.

Färden tog cirka tre timmar, men då hade vi ju gjort flera extrasvingar med reklambroschyrerna som enbart gav lite mer nöje av vår tur. Vi hade nämligen en som man säger numera, "hur trevlig färd som helst".

Och när planet gled ned på vattnet in mot Kalmar Flyghamn och Flygkapten Ahrenberg fint styrde upp det på pontonerna hade Sune, Haget och Dalis inlett blårändernas nya giv "fotbollsfärd med flyg".

Gösta Dahlberg

(Om hur det gick i matcherna, berättar inte "Dalis". Jo, den första förlorades, men sedan satte vi in de starkaste korten i match nr 2, och då spelade vi ut Kalmar AIK med 6—2. Jag var ett av de starkare korten, säger blygsamt tidningens redaktör).

Äntligen kom vårt 50:e box-SM

När boxningssektionen på hösten 1966 såg på de spillror som blivit kvar, sedan "phula" värvare tagit det mesta och bästa, var man av den åsikten att det nog var lika bra att lägga ner verksamheten. Men när nöden är som störst, är ju hjälpen som närmast. Hjälpen i detta fall var en av våra f. d. aktiva, nämligen Sigge Bernhardt, som trädde fram och erbjöd sig att hjälpa till för att få fart på sektionen igen, så att vi kanske kunde återta vår plats som en av landets bästa boxningsklubbar.

Sigges första åtgärd var att måla om hela träningslokalen. Det skall vara snyggt och prydligt, så att grabbarna trivs, var hans kommentar. Följden blev att vi fick stans snyggaste träningslokal. Så satte Sigge igång träningen. Först skulle grabbarna ha ordentlig grundkondition. Genom att vår träningslokal är belägen vid Pontonjärgatan, så blev det gräsmattorna i Rålabshovsparken som blev illa åtgångna. Där jagade Sigge grabbarna som den värsta domptör, men stans parkstyrelse har sått i nytt gräs utan någon kostnad för oss, så det blir säkert mera nig och kuta runt där.

Men Rom byggdes inte på en dag, inte på en natt heller. Vid SM 1967 var vi ej representerade, utan vi ställde in siktet på SM 1968 istället. Vid årets SM hade vi anmält 6 man till start, men de reducerades till 5 på grund av sjukdom. Vårt mål var nu att få sektionens 50:e Svenska Mästare och därvid gå upp jämsides med IF Linnéa som landets bästa boxningsklubb. Det började bra. Efter första dagen var alla fem kvar i tävlingen. Men så kom det några motgångar. Två man, Hamit Deniz och Jorma Liistamo förlorade mycket knappt sina matcher. Carl-Åke Palm vann sin match på en s. k. brak-knock, men samtidigt som han slog ut sin motståndare så slog han upp en gammal ryggskada.

Det är tydligen inte bara Bosse Höberg som lider av sådant. Det var synd att Carl-Åke skulle råka ut för detta, då han här hade tidernas chans att vinna ett SM.

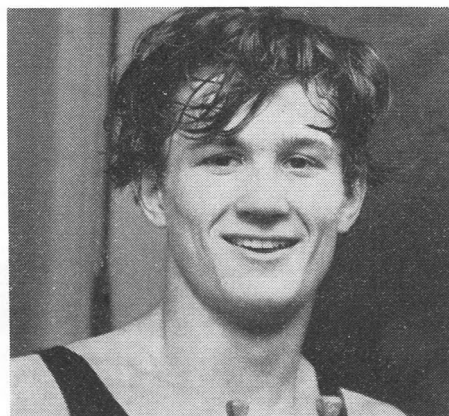
Bäst i SM-ringen, sa DN

Vi i styrelsen såg det där efterlängtrade 50:e SM-tecknet försvinna ut på Ringvägen. Men vi hade ju en man kvar, Bosse Grebbert. Han började träna hos oss som fjortonåring, blev juniormästare

var årets individuella mästare C. von Essen, 11 vinster av lika möjliga.

Resultat: FFF (C. E. Broms, W. Engdahl, I. Genesjö, K. Rosén, D. Sörensen) 3 lagsegrar, 2) Djurgården (C. von Essen, B. Ferm, R. Junefelt, L. E. Larsson och J. Skogh) 2 lagsegrar, 3) Göteborgsfäktklubb, 1 lagseger och 4) SAF, en lagseger.

Sv. D. 11/12-67

*Djurgårdens 50:e svenska boxningsmästare
BO GREBBERT*

Blödde men vann

Djurgårdens lille pigge Bo Grebbert erövrade klubbens 50:e SM-tecken efter snygg boxning mot Håkan Danielsson, Jönköping. Grebbert blödde så ymnigt från näsan i sista ronden att domaren måste stoppa matchen och torka honom ren. Men trots detta handicap säkrade han segern i slutminuten med några distinkta högerslag.

Sv. D.

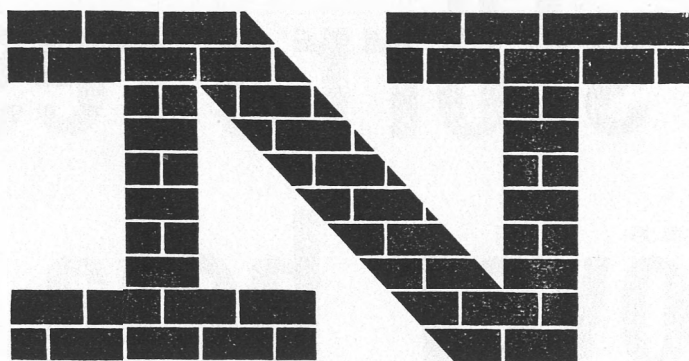
1964 och då han är en kille med nyp i båda nävarna och samtidigt en stilboxare, så fanns hoppet kvar. Bosse började med att slå knockout på en kille från Oskars-honom, poängbesegrade mycket klart en annan från Östersund och så var han klar för SM-finalen.

Här mötte han landslagsmannen Håkan Danielsson från Jönköping. Bosse började med en fin träff, som tydligen fick Håkan att inse att här hade han inte så mycket att hämta. Efter en match, som av bl. a. DN betecknades som en av kvällens absolut bästa, stod Bosse som Djurgårdens femtionde svenska mästare.

Sektionens ordförande, Bertil "Benet" Ahlin, garvad i många hårda duster i ringen klämde fram en liten glädjetår ur vänstra ögat och hade han inte alldeles nyss lagt in lite innanför överläppen, så hade han säkert stått på händerna i gläd-

Byggnadsfirman Nils Nessen AB, Bergsgatan 1. Stockholm K.

NESSEN

BYGGER

■ KVALITET BETALAR SIG ■

en
kontaktpunkt
som ger

**större resurser
 över hela fältet**

Genom samarbetet mellan sparbankerna och Sparbankernas Bank kan Ni utnyttja en rad banktjänster i de närmare 1700 sparbankskontoren över hela landet. Ni kan t.ex. ordna

- fondaffärer
 - inlösen av utlottade och uppsagda obligationer
 - inlösen av vinster på premieobligationer och penninglotter
 - diskontering av ej förfallna premieobligationsvinster
 - köp och försäljning av resevaluta samt andra valutauppdrag.
- Sparbankerna är vid valutaaffärer ombud för Sparbankernas Bank
- inkasso- och utbetalningsuppdrag
 - bankgiro
 - inlånings- och utlåningsfrågor
 - slutlig finansiering av bostadsproduktion genom Sparbankernas Inteckningsaktiebolag
 - långfristig utlåning för olika kommunala ändamål genom Kommunkredit – ett nytt initiativ från sparbankerna.

jen över Bosses och föreningens framgång.

"Benet" påstår att han aldrig varit så nervös inför någon av sina matcher som han var inför denna "jubileumsmatch". Nu är vi, tillsammans med Linnéa, Sveriges genom tiderna framgångsrikaste boxningsklubb.

"Privat" mästare

Men egentligen är vi bäst då detta var det 51:a SM-tecknet för klubben. 1928 startade nämligen en Djurgårdare vid namn Percy Almström i SM och vann detta, men på grund av en liten kontrovers med styrelsen, ställde han upp som privatperson, varför detta mästerskap ej har krediterats Djurgården. Percy Almström är fortfarande djurgårdare, varför vi nog vill anse att vi är något bättre än Linnéa.

"VI ÄR BÄST I SVERIGE"

Eget beröm luktar illa, brukar det heta, men här är det bara ett konstaterande av faktum. Till den kommande säsongen räknar vi med att bli ännu bättre. Vi har nog några fina förstärkningar i bakfickan. Bl. a. så har en mycket energisk och intresserad ledare återvänt till oss, efter en utflykt till en annan klubb, nämligen Carl-Gunnar Palm. När vi så förfogar över en så fin och intresserad tränare som Sigge Bernhardt med Kalle Berglund som medhjälpare och Janne Westling tränare i vår speciella nybörjaravdelning i Åkeshovshallen, så kan vi i styrelsen inte annat än se ganska ljusst på framtiden. Visserligen talas det i tidningarna om ett förbud mot boxningen. Det är väl proffsboxningens vara eller inte vara det gäller, ty vi har svårt att förstå att man skulle vilja förbjuda en så kul och fin sport som amatörboxningen.

Thore Starck

NÖDROP. Snälla ni, låt mej få köpa en biljett till omspelsmatchen i cupen mot Tottenham, skrev en man till Liverpool-direktionen. Han fortsatte: "Jag är ledsen att jag inte kan stå i kö som jag brukar, men jag sitter inne just nu och släpps ut från fängelset först på torsdag, och då är plåtarna slut". Han fick köpa en biljett.

TACKSAM IDROTTSÄNKA. I en annons i den sydafrikanska tidningen "Midi" kunde man nyligen läsa följande: "Jag tackar den åskådare som för några veckor sedan i Marseilles stadion gav min man en örfil. Efter detta vill min man aldrig gå på fotboll utan stannar hemma. Ett hjärtligt tack till er som räddade vårt äktenskap. Ginette B."

Vi firar 10-års jubileum i konståkningen

1957 startades en konståkningssektion i Djurgårdens Idrottsförening. Några flickor som tillhört en annan konståkningsklubb i Stockholm hade känt sig nödgade att lämna denna klubb. Det fanns inte så många klubbar av det slaget att välja på. Framtiden var ganska oviss för oss. Då dök en påpasslig dam upp — namnet var Anna Dettner — och hon tog oss under sina vingars skugga och förde oss till Djurgården. Så där väldigt välkomna var vi kanske inte i ärlighetens namn, men det var också ganska förstäligt. Djurgårdens ekonomi blomstrade inte precis, och en sektion, som inte kunde klara sig själv ekonomiskt, var ju inte något man letade efter.

Nåväl, vi satte i gång, vi hade ju inte mycket att förlora. Så här 10 år efteråt kan jag nog ta mig friheten att konstatera att inte någon part har förlorat på det hela. Vi trivs utmärkt bra i Djurgården och är tacksamma för den omsorg Överstyrelsen visar oss, även om vi inte har förmånen att stå i rampljuset jämt. Men det är något vi lärt oss att acceptera, även om det sitter hårt åt ibland.

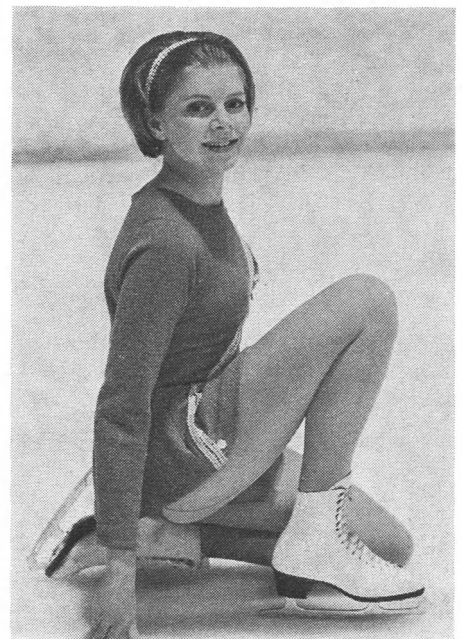
All vår början bliver svår

För att nu återgå till vår första tid i DIF så var det hela ganska tungrovt och så mycket hände inte de första åren. Vi började ju förststå i stor stil som sig bör, med f. d. världsmästarinna Gundi Buch Johansson, som ganska nyligen blivit svensk ishockeyfru. Tyvärr var vårt medlemsantal lågt och Gundi lämnade oss efter ett år för en klubb, som då hade väsentligt större resurser. Vi knogade i alla fall på så gott det gick. Alla skall veta att vi hade stora bekymmer. Inga tränare, inte tillräckligt med is, inga pengar. Vi sålde lotter förststå, då som nu, åkte uppvisningar i den mån man ville se oss o. s. v. Men så småningom började det i alla fall att ljusna. Jag tror att man både i Djurgården och i andra konståkningskretsar började förstå att vi verkligen ville framåt och från Djurgårdens sida gav man oss små käcka klappar på axeln med jämna mellanrum. Detta sporrade oss oerhört!!!

1963 kan man nog säga att en epok i vår sektion började. Några av landets bästa tränare anmälde på våren sitt intresse för vår sektion, däribland Gundi Johansson, Hans Lind hade vi då haft sedan några år tillbaka. På hösten fick vi också ett mycket starkt tillskott av åkare och tränare. Nu började en tid av ändå mer arbete. Vi var tvungna att försöka skaka fram mer is, mer pengar o. s. v. Dessa nya flickor som kom tillhörde redan då eliten och vi ville verkligen inte att de skulle få anledning att ångra sitt val av klubb.

Massor med mästare...

Framgångarna kom också slag i slag de följande åren. Två svenska junior-SM har tagits av Kristina Carlsson och Eva Hermansson. SM har Britt Elfving lagt beslag på i fyra år. Nordisk Juniormästar-

Eva Hermansson, Djurgårdsflicka som blev svensk representant vid EM 1968 i Västerås.

inna har Kristina Carlsson varit. Britt Elfving Nordisk Mästarinna 1967.

Men det roliga är att det har inte bara varit första platserna våra flickor lyckats erövra, utan också ofta både andra, tredje och fjärde plats. Då tänker jag speciellt på Görel Sigurdsson som i flera år varit vår SM-2:a. Kristina Skarby, Marit Chevalier, Elisabeth Rågestam m. fl. är namnen på de flickor som verkligen kämpat för Djurgårdens färger. Dessa flickor har varit mycket beundransvärda. Sina framgångar inom konståkningen har de genomfört vid sidan av ett krävande gymnasiearbete.

Men det var inte bara bland de aktiva en förändring skedde 1963. Vi fick också flera personer som var villiga att axla det tunga och krävande styrelsearbetet inom sektionen. Arne Skarby (vår nuvarande

Djurgårdens Idrottsförening har långt borta i fjärran flera hedersledamöter i sina led. Under modern tid har föreningen emellertid varit synnerligen restriktiv med att tilldela medlemmarna dylikt hedersledamotskap. Under de 20 senaste åren är det endast den avgående ordföranden Sven Larson, som före årsmötet 1967 blivit kallad till hedersledamot. Vid vårt senaste årsmöte upphöjdes fotbollsordföranden Sigvard Bergh till hedersledamot av föreningen. Ungefär 25 år i spetsen för vår fotbollsskuta väjde tungt i vågskålen. Senast gjorde sektionstyrelsen honom även till hedersledamot i sin egen krets i samband med att Sigge Bergh överlämnade rodret i andra händer.

I samband härmed sade den nästan i tjänsten lika gamle fotbollssekreteraren Gunnar Lundqvist dessa ord:

I 25 år — varav samtliga, så när som på något år — har Sigvard Bergh varit sektionens "president". Vad Sigvard betytt för föreningen, sektionen och svensk fotboll under denna tid, låter sig näppeligen berättas. Ingen förening har haft förmånen att i sin ledning ha en ledare, som så helhjärtat och allt annat överskuggan-

Ny hedersledamot

de, gått in för sin uppgift och på ett sådant sätt lotsat sin styrelse och sektion som vi i Djurgården haft under ett kvarts sekel. Tala om livsverk är kanske stora

ord, men vi behöver knappast tumma för mycket på våra begrepp därom, när det gäller att rätt uppskatta Sigwards insats.

Det har varit mig förunnat att under 21 år arbeta tillsammans med Sigvard och jag tror mig därför vara en av de få, som verkligen kan bedöma vilken fantastisk prestation Sigvard utfört under denna tidsrymd. Namnet Djurgården har genom hans sätt att vara och agera kommit att bli än mera respekterat och aktat.

När vännen Sigvard nu tycker, att det räcker och att han måste tänka på sin civila karriär, så lämnar han ett tomrum, som blir mycket svårt att fylla. I vilket fall som helst, så går det inte att fylla med bibehållande av rådande arbetsfördelning och rutiner. Låt oss emellertid vara glada åt Sigwards löfte att även i fortsättningen ägna all tillgänglig tid åt sitt kära Djurgården.

vit "rödkritat" i räkenskaperna för att de sände en krans till en domare som avled strax efter en idrottstävling. I ett annat fall har riksskattenämndens kontrollbyrå reagerat mot att detta förbund gav en av dess mest trogna funktionärer en silvermedalj på 40-årsdagen.

Om detta heter det från riksskattenämndens kontrollbyrå följande:

"Enligt praxis föreligger icke avdrag för medaljer till anställda. Undantag har skett för Patriotiska Sällskapets medalj. I föreliggande fall har den anställde erhållit förbundets silvermedalj, vilken utdelats till honom på hans 40-årsdag. Avdrag för denna kostnad kan sålunda icke medgivas."

ordförande), Ingegerd Hermansson, Ulla Sigurdsson och Else-Marie Carlsson är personer som lagt ner, och lägger ner, mycket arbete och omsorg på vår sektion.

Måste se framåt

Vad som kommer att hända inom nästa 10-årsperiod är inte lätt att sia om. Men vi har utan tvekan en position att försvara, och vi skall göra allt för att få behålla den ställning vi med mycket svett och möda lyckats få. Det gäller ju att inte slå sig till ro och tycka att det är trevligt att ha en svensk mästarinna utan man måste hela tiden tänka framåt. Vem kan vi räkna med nästa år och året därpå? Hur skall vi kunna förbättra vår ekonomi? Varför hjälper oss inte myndigheterna mer? Hur skall vi få mer is? Konståkningen är en sport som man fortfarande inte tycks vilja ta på allvar.

Många stora problem finns fortfarande att ta itu med.

Siv

Kommentar från OS:

Visst tar vi konståkningen på allvar, kära flickor. Vi i ledningen är faktiskt både glada och stolta att ha er i vår stora familj.

En idrottens Jesus?

R:et hör till de få som kämpat mot byråkratier inom idrotten och han ger också gärna ett tjuvnytt åt Gunnar Sträng och skattmasar.

Som t. ex. i detta DN-klipp ur Ronden:

Medaljer beskattas av Riksskattenämnden

Jag har visserligen fått julkort från RF med Henry Allard och Bo Bengtsson som undertecknare, men trots detta hävdar jag min gamla idé om att spindelnätet börjar växa sig allt tätare kring idrottens högberg mitt i Stockholms ström.

Den 13 februari 1964 utfärdade riksskattenämnden "en anvisning till ledning för taxeringsmyndigheterna beträffande idrottsmännens och dess organisationers beskattning". Trots att herr Sträng i riksdagen vid två tillfällen hävdade att taxeringsmyndigheterna skall gå fram med sunt förnuft så har denna ukas åstadkommit den största förvirring i idrottsvärlden. En del skattmasar har följt de mildare direktiven från vår finansminister, en del har sökt göra karriär på att pressa vissa idrottsmän och deras klubbar och förbund retroaktivt, alltså med en tillbakablick på fem år. Från 1964.

Resultaten har blivit de mest förbryllande. Ett mig närstående förbund har bli-

Lennart Hyland ordnar allt

Lennart Hyland ordnar allt och har utnämnt sig själv till något slags "Jesus" inom svensk idrott, som vill och kan allt.

Enligt Hyland är idrotten för konservativ, trots att den stöds av herr Allard (s), och det råder för stort gubbvälde. Kan vara nog så riktigt, men om Hyland läser utredningen av "idrottsledare" med Paul Högberg i GIH och handboll som ordförande skall han finna rätt märkliga siffror.

Bland annat att 90 % av idrottsledarna i Sverige arbetar helt utan ersättning! Ledarbristen är fruktansvärd. Enbart inom Stockholm sökes 2000 idrottsledare. I hela landet sväller siffrorna till 25000—50000. Om nu Hyland diskar alla gamla idrottsledare, förmodligen över 50 år, vad återstår?

Ungdomen har numera andra mål än att bli idrottsledare. De går in för att göra karriär. I det civila. Jag är ledsen, men jag tror inte Hyland ordnar allt, inte ens 5 % av våra svårigheter.

Även bland flickor C av årgång 1955 kan det växa upp kraftiga exemplar som synes av Aina Ekvalls senaste barnakull härovan från vänster stående: Gunilla Larsson, Barbro Adeby, Yvonne Nilsson, Eva Söderberg, Margareta Andersson; främre raden: Eva Lindström, Marie Bjerlemo, Ann Elgerud, Pia Sjöberg och Kristina Lannerström.

Guld och andra utmärkelser

Vid vårt senaste årsmöte utdelades en rad utmärkelser. Här de förnämsta:

Förtjänstmedalj i guld:
Bo Hedvall.

Förtjänstmedalj i silver:
Siv Aronsson.
Gillis Florsjö

Förtjänstmedalj i brons:

Stig Elmblad
Bertil Ferséus
Ingegerd Hermansson
Ulla-Britt Sigurdsson
Arne Skarby

modern
konsument-
upplysning hos

NORRMALMS

Öppen datummärkning ger upplysning om senaste konsumtionsdag och innebär att kunderna själva kan kontrollera, att de ständigt får frächa varor.

Varudeklaration på charkuterier och färdiglagad mat med uppgift om totalinnehållet ger garanti för varornas höga kvalitet.

Elektronisk prismärkning tillämpas på alla paketerade varor, omslagets vikt frånräknas och paketet förses med tydligt angivet kilopris, paketets pris och senaste konsumtionsdag.

Topptrimmad personal som fått grundlig utbildning för sitt yrke kan ge värdefulla råd beträffande lämpliga kvantiteter, bästa tillagnings-sätt o.s.v.

n
NORRMALMS

25 moderna all-livsbutiker i Stor-Stockholm
För hemsändning ring tel. 340 540 "Teleköp"

NORRMALMS LIVSMEDELS AB

Störste mästaren

Ejnar Olsson, i yngre dar Djurgårdens store lille mästare, leder allttjämt statistiken i fråga om antalet SM. Han har 15 titlar i så olika titlar som backhoppning, budkavleloppning och fotboll. Han är still going strong och särskilt i skidspåret är han svår att följa. Fotbollen har han dock lagt på hyllan. På tal om hyllor har han en av Sveriges förnämsta prissamlingar, och i största förtroende har han meddelat sina vänner i Överstyrelsen, att Djurgårdens Idrottsförening så småningom skall få överta alla hans priser. Det finns få, kanske ingen djurgårdare med ett så äkta och rymligt Djurgårdshjärta som Lill-Ejnar. Vi yngre ser upp till honom med både respekt och vänskap.

På tal om Lill-Ejnar prissamling är det rätt lustigt att höra honom berätta att hans första pris i en skidtävling bestod av ett par kängsnören. Det skulle vara nu det! Men Lill-Ejnar's kängsnören var ett pris, som han bar hem i triumf som världens lyckligaste människa.

Förtjänstdiplom:

Sten Rudholm
Kalman Szepesi
Lars Thorslund

Ständig medlem:

Aina Ekvall

Djurgårdsstandar:

Ivar Nylin

Hedersmärken

Vid senaste årsmötet fick en rad väl-förtjänta medlemmar ta emot förtjänst-märket, som även kallas hedersmärket och som utdelas efter 10 års välmeriterad tjänst i vår förening:

Eric Barck, fotboll
Ann-Christin Bergenhamn, damidrott
Tommy Björkman, ishockey
Oskar Eklund, bandy
Margareta Ekvall, damidrott
Lars Fagerstedt, bordtennis
Bertil Johansson, bowling
Åke Karlsson, bandy
Gunilla Lundqvist, bordtennis
Gustav Malmberg, bowling
Ernst Meyr, bowling
Ernst Nilsson, ÖS
Göte Rönn, brottning
Rolf Theblin, ÖS
Sigfrid Törnqvist, fotboll
Eddie Wingren, ishockey
Gustav Zetterlund, bowling.

Sällskapet Gamla Djurgårdare

Av
gamla
stammen

Sällskapet Gamla Djurgårdare bildades den 12 mars 1920. Det låter till en början lite förbryllande, att Gamla Djurgårdare alltså är yngre än den aktiva föreningen, men man måste ju ha varit ung Djurgårdare, innan man kan bli gammal sådan. Det är alltså samma lösning på den gåtan som på den gåta som ryms i ordstävets "Barnet är mannens fader".

Vi som är med i Sällskapet brukar numera träffas tre gånger om året. Timmen före moderföreningens årsmöte håller vi vårt årsmöte, där vi ganska snabbt klarar av förhandlingarna men gärna stannar upp och diskuterar något problem som kan finnas i vår lilla organisation, särskilt problemet hur vi ska realisera kravet i våra stadgars första paragraf, där det står, att Sällskapet ska vara "en sammanhållande länk mellan äldre och yngre Djurgårdare".

Vi delar inte ut några pris eller medaljer men parenterar under året bortgångna gamla djurgårdare. Vid föreningens årsmöte delar sedan Sällskapets ordförande ut Sällskapets plakett till "den av föreningens idrottsmän, som under närmast förflutna verksamhetsår åstadkommit den främsta idrottsprestationen (idrottsbragden) inom föreningen". Beslut om plaketts utdelande fattas av en kommitté, som består av Sällskapets styrelse och ordföranden i Djurgårdens Idrottsförening.

På våren träffas vi till en ädel trekamp på Gröna Lund. Förslag om att ersätta de i trekampen ingående tävlingarna i pilkastning och prickskjutning med löpning 5000 meter, stavhopp och släggkastning har med harm tillbakavisats av en enhällig styrelse, som gärna ser att tävlingsdeltagarna möter upp till den bifogade supén i stridsdugligt skick.

På hösten träffas vi till en sammankomst, där förplågnaden består av ärter och varm punsch — båda ingredienserna utbytbara. Till denna sammankomst inbjuder vi någon eller några inom de aktiva ledarnas eller aktiva idrottsmännens trupper, och vid kaffet efter ärtorna ber vi dem prata fritt om hur det är ställt inom deras sektion i föreningen. För två år sedan hade vi hela huvudstyrelsen församlad och förra året kom Sigge Bergh och hans kumpaner inom fotbollssektionen till oss och berättade, utfrågades och gav sådana svar, att vi kunde dra nyttiga paralleller mellan vår egen aktiva tid och den aktuella situationen.

Varför skriver jag nu detta, med en hemställan till "Kalle Lilja" att publicera det i Djurgårdaren?

Jo, jag tror att det finns en del gamla djurgårdare, som gärna skulle vilja vara med i Sällskapet för att ett par gånger om året få uppliva gamla minnen från sin aktiva tid som idrottsmän eller idrottsledare i Djurgårdens idrottsförening.

För att bli medlem måste Du uppfylla fordringarna:

att ha fyllt 35 år

att vara medlem i DIF

att sedan 10 år ha betalat årsavgiften till DIF eller vara ständig medlem i DIF sedan 5 år.

Även andra personer med stort intresse

för föreningen kan på styrelsens förslag inväljas i Sällskapet. Invalet sker endast en gång årligen, på Sällskapets årsmöte.

Men gå inte och vänta på att någon ska erinra sig Din värdefulla existens utan ta kontakt med vår klubbmästare Ingvar Norén (25 71 22), vår sekreterare Hans-Fredrik Frostell (40 90 63/766 25 68) eller undertecknad ordförande (46 00 72).

Hans Garpe

Det här är Djurgårdens störste lille mästare, Lill-Ejnar Olsson, när han för en gångs skull i en större Djurgårdskrets kom i berättartagen.

FOTBOLL I SV. D.

Kommentar av Tecknar-Anders i Sv. D. inför en ny fotbollssäsong:

I Djurgårdslägrat vill man nu en gång för alla ta död på allt snack om att blåänderna inte spelar på bollen.

Knivsta: Jag säger som jag alltid sagt till grabbarna, alltså: låt bollen göra arbetet, ni har annat att syssla med...

Djurgården har i tränat med boll flera gånger och det har gått över förväntan.

Nu skall vi säga hej på nytt sätt!

Att få känna tacksamhet mot sin förening för all den lycka man fått under ungdomsåren — är inte detta något alldeles särskilt? Så frågade sig Hans Garpe och sina kamrater i Sällskapet Gamla Djurgårdare. De yttre arrangemangen är nog festliga och minnesvärda när man står mitt uppe i sin aktiva bana, men jag tycker att den inre högtiden inom en själv är värdefullare.

På äldre dar ser man gärna tillbaka, man minns vad som varit, man minns kamraterna och är lycklig att i dessa kamraters sällskap få återuppliva vad som varit har. Andra och yngre håller nu på att skaffa sig minnen för livet. Våra stiftare och fäder i Djurgården har rest ett minne på Skansen i form av Djurgårdsstenen. Det är där vi en gång per år — på föreningens födelsedag den 12 mars — skall samlas och minnas och känna oss lyckliga över alla goda kamrater, som vi fått träffa för att bli vänner med för livet ut. Jag föreslår att vi varje gång vi träffas liksom hittills alltid skall säga vårt "hej!" men vi ska också göra tillägget "vi träffas vid stenen!" Det skall bli en nyttig påminnare om den 12 mars på Skansen.

Är det inte något för varje äkta djurgårdare att se fram emot? Jo, det är jag övertygad om, och därför säger jag "Hej — vid ses vid stenen!"

Hans Garpes uppmaning må härmed klinga ut till oss alla i Djurgården. Det skall inte behöva komma någon kallelse den 12 mars. Vi ska alla veta, att vi träffas vid Djurgårdsstenen varje år den 12 mars kl. 19.00.

FÖRSTA GÅNGEN vi började fira minnet av vår födelsedag genom att träffas vid Djurgårdsstenen på Skansen. Från vänster känner man igen Berndt Nylund, Arvid Karlsson, Nocke Nordenskjöld, Ragge Wicksell, Ingvar Norén, Åke Löwgren, Hans Garpe, Åke Erixson, Kalle Liliequist och Hansfredrik Frostell. Vid kameran: Carl-Hjalmar Bodman.

Vi träffas vid stenen

I den strålände och kalla vinternatten den 12 mars 1968 samlades Djurgårdens idrottsförening till en födelsedagssammansamling på Skansen för att fira vår 77-årsdag. Vi är 4.000 medlemmar — på ett ungefär — och alla 4.000 hade vi naturligtvis inte räknat med skulle ställa upp. Det skulle bli allt för mycket stort djurens nattro. Det räckte med ett 30-tal traditionsmedvetna djurgårdare, som nu i fackelsken vid Djurgårdsstenen vid värdkasen och med utsikt över Djurgårdsbrunnsviken hörde Nocke Nordenskjöld talade om hur vår förening föddes för 77 år sedan och hur Djurgårdsstenen blev vårt minnesmärke i samband med 60-årsjubileet 1951.

Strax före jul bortgångne Birre Nylund var initiativtagare till att denna sten fick resas på Skansen som en erinran om Stockholms första baktävling på skidor. Det evenemanget utgick just från den plats där Djurgårdsstenen nu står rest. Tävligen störtade utför branten ned på Djurgårdsbrunnsvikens is. Berättade Nocke, varpå vi ägnade Birre Nylund en tacksamhetens tanke och sedan hurrade vi för föreningen. Djärvarna vaknade i sin bur och tittade storögda på oss. Jaså, Djurgår'n, det var länge sen, hörde man dem snurvla.

Första gången vi började skapa denna tradition att fira vår årsdag med en träff vid Djurgårdsstenen kom bara de allra

tappaste. Nu kom ett 30-tal trots att det var sent en kall tisdagskväll, mörkt och föga gästvänligt klimat, som emellertid blev desto varmare under aftonens lopp.

De 30, som ställde upp och gjorde aftonen minnesrik, var hedersordförande Nocke Nordenskjöld, Sällskapet Gamla Djurgårdares ordförande Hans Garpe samt Hilding Lövdahl och Kalle Liliequist från Överstyrelsen, Ingvar Norén, Lennart Öberg, Helge Öberg, Axel Brun, Kurt Hammargren, Arvid Kjällström, Ove Feldt, Börje Öberg, Nisse Andersson, S. S. Carlsson, Algot Sjöberg, Karl Lindroth, Gösta Dahlberg, Nisse Landelius, Georg Nordström, Elvir Westman, Torsten Svennberg, Arvid Karlsson, Bernt Ny-

Det retar mig...

Till redaktören för Djurgårdaren!

Tillåt mig att säga några allvarsord. Jag kan visst förstå om en spelare blir förbannad om han missar en målchans, men det retar mig alldeles otroligt, att han låter sin ilska gå ut över klubbens tillgångar. Hur många gånger får man således inte se hur en spelare dundrar klubban i isen eller i planket, när han gjort bort en given chans. Det ser illa ut. Dessutom kostar ju en klubba 25 kr. Ibland händer det ju också att spelarna i ren glädje över en oväntad seger på samma sätt slår sönder klubban och lika vanligt tycks det vara, att de delar ut sina klubbor till någon het supporter efter en segermatch. Lär dem att hushålla med materialet. Lär dem framför allt att inte i ilskan slå sönder klubban. Det ser förfärligt tråkigt ut. Uppfostrare

lund, Nils Eriksson, Lill-Einar Olsson, Sören Nilsson, C. G. Svanberg, Karl-Axel Haglund, Benny Vesterby, Roger Öberg, och Birgitta Öberg.

Talrikaste familjerepresentationen svarade Helge Öberg för med sina tre ätteläggare Börje, Roger och Birgitta, vilka tillsammans med Benny Vesterby fick sin extra hyllning.

Annars var det mest "gamla djurgårdare" runt kaffebordet kring vilket det pratades Djurgårdsminnen som aldrig förr. Lill-Einar frångick sina vanor att aldrig vilja säga ett knapp utan berättade fritt ur hjärtat hågkomster från sitt långa idrottsliv, om hur han som 14-årig spelade i fotbollens A-lag, hur han och N. A. Hedjersson lurade motståndarna i budkavle och hur han även fick vara med och bli diskad i sådant sammanhang, sedan han nosat fram ett genare spår åt sina klubbkompisar.

2—3 timmars daglig promenad är mitt recept att hålla mig spänstig. Den ransonen tar jag varje dag i Stockholm, och finns det skidföre åker jag, Holger Carlsson och S. S. ett par mil varje dag. Sedan lever jag enstöringsliv i skärgårn från mitten av mars till mitten av november. Jag trivs med tystnaden och ensamheten på min skärgårdsö. Där återupplever jag all min underbara idrottstid i Djurgården.

Den tiden är min lyckligaste jämte det förhållandet att jag aldrig varit sjuk. 70 sjukdagar allt som allt på 50 arbetsår är vad jag varit med om, och då gällde längsta tiden armbrott och sånt, som vi skidlöpare och backhoppare råkade ut för. Brevbärare som jag var kunde jag inte klara mig med bara en arm, så därför fick jag ta igen mig i samband med dylika olyckor. Men inga sjukdomar i vanlig mening. Kan man vara annat än lycklig, frågade sig 82-åringen.

Världens första
bildäck med
Polyestercord
NU I SVERIGE!

SAMMA
MATERIAL
SOM I
ASTRONAUTENS
LIVLINA

G8 polyester

Stomme av polyestercord!
Starkare och smidigare än allt
annat hittills. Håller däck
stadigare på vägen. Ni kör både
säkrare och mjukare. I kurvor ...
på våt vägbana ... i hög fart ...

Ni sparar pengar också.
Stommen håller formen, slitaget
minskar. G8 Polyester tål alla
påfrestningar bättre. Och det
rullar så lätt att Ni t.o.m.
kan lägga märke till minskad
åtgång på bensin.

Goodyear är först i världen
med polyestercord i bildäck.
All testkörning bevisar att
egenskaperna är överlägsna.
Fråga Er däckhandlare efter
Goodyear G8 Polyester –
"livlinedäcket".

GO
Go **GOOD YEAR**
Säkerhet är vår handelsvara

Tidningarna landet runt säljer många lösnummer på Djurgårdens sätt att spela fotboll. Den här gången handlar löpsedeln om matchen i Borås, där Elfsborg spelade som änglar och Djurgården som – ja, läs själv.

Vid träningen dagen efter matchen möttes de här fyra spelarna av de stora rubrikerna och frågade sig: "Menar dom verkligen att vi är busar, vi som är så snälla!" Från vänster Björn Jonsson, Claes Cronquist, Jan-Erik Sjöberg och Kay Wiestål.

"Lillen" visade vägen mot 1.000:e målet

Lillen var störst — så hette det i Dagens Nyheter i samband med att Djurgården gjorde processen kort med Hälsingborg och vann silvermatchen på Olympia. "Lillen" var Jan Svensson, omskriven lirare från Saltö BK, och det var främst han som fick Hälsingborgs försvar att gå upp i limningen, varmed Djurgården kunde vinna med 4–2. Det var egentligen ingen, som trodde på Djurgårdens möjligheter i medaljstriden. När det var fyra omgångar kvar, hade vårt gäng efter en rad halvdana matcher tvingats parkera sig på 6:e plats.

Det var alltså fråga om vi överhuvudtaget skulle komma på den bättre halvan. Chansen till en fjärdeplats och därmed en plats i den inkomstgivande totocupen bedömdes också som obetydlig. Men det blev hela 7 poäng på vad som var kvar att spela:

2–1 mot Hammarby, 7–1 mot Holmsund, 0–0 mot Norrköping och 4–2 mot Hälsingborg. Den senare matchen alltså spelad på bortaplan. När det behövdes visade sig grabbarna alljämt kunna fightas. En och annan vemodig match mellan allt kämpandet gick att förlåta ovanpå den här slutspurten. Och "Lillen" var som sagt störst, när det krävdes att vi skulle få de stora silvermedaljerna.

Det innebar dessutom ett avancemang i maratontabellen. Där ligger Djurgården nu på 9:e plats efter de 22 säsonger som vi haft nöjet tillhöra socitetskretsarna.

Vår målskillnad är på de 495 matcherna så hygglig som 934–801.

Skall vi nå det 1.000:e målet i år?

Skidsektionen satsar nu på ungdomen. Här delar ordföranden Anders Holmstedt ut pris till de yngsta påläggskalvarna.

Cirkelte i nylonpåse

– så gott som
bryggt
i kanna!

Tack vare den fintrådiga, glesvävda nylonpåsen.
Med större teblad, som ger aromrikare te.
Större genomsläppningsförmåga, som snabbare ger allt
det goda i teet. Som bryggt i kanna.
Bara så mycket bekvämare. Prova själv!
Finns nu i hela landet.

Märket för köptrygghet i Konsum och Domus.

Finns det en-ögda domare i brottning?

Några SM-titlar i brottning i år? Det var ju rätt länge sen, och det skulle därför passa bra med något i mästarväg. Eller hur? Vi frågade brottningssekreteraren Carl-Axel Haglund. Och han svarade så här:

— Visst var det ett tag sedan, men Rom byggdes ju inte på en dag, och det tar sin tid att bygga upp en brottare till mästarclass. Men vi kommer, vi kommer, och kanske det redan i år blir något i mästarväg. Vi har de bästa förhoppningar med sådana namn som Esko Kaikkonen, Rolf Gustafsson, Göte Rönn och Lars-Erik Pettersson, men då fordras också, att domarna inte är så enögda. Det verkar som om domarna bara ser den brottare, som inte har Djurgårdens trikåer på sig, och inte alls märker de grepp och kast, som våra killar står till tjänst med. Tråkigt det där, men det är ju bara att ta nya tag.

Sedan den intervjun gjordes gick SM. Tyvärr utan att Djurgården fick några mästare, men vi nådde en del goda placeringar och hämtade i Sundsvall hem en silvermedalj i grekisk-romersk genom Esko Kaikkonen.

Brottarnas år har dock varit gott med följande resultat som de främsta under säsongen:

Elittävlingar i Stockholm den 30 september — 1 oktober 1967:

87 kg 2 Bengt Fridh
70 kg 1 Esko Kaikkonen
97 kg 1 Henry Paalovora

Svealandsmästerskapen för ungdom den 10 september 1967:

65 kg 1 Lars-Erik Westlund
70 kg 2 Roger Haglund

Svealandsmästerskap för juniorer den 22 september 1968:

57 kg 1 Kent Sånemyr

Stockholmsträffen den 28—29 oktober 1967:

40 kg 1 Benny Vesterby
65 kg 1 Lars-Erik Westlund
57 kg 1 Kent Sånemyr
87 kg 1 Tonny Porseby
87 kg 2 Anders Karlsson
Djurgården bästa klubb!

Västkusträffen i Falkenberg den 4—5 november 1967:

40 kg 1 Benny Vesterby
63 kg 1 Lars-Erik Westlund

B-SM i Söderhamn 11—12 november 1967:

52 kg 2 Bo Hjulström
78 kg 3 Rolf Gustavsson
87 kg 1 Bengt Fridh

JDM i Stockholm den 11 november 1967:

70 kg 1 Roger Haglund
78 kg 2 Börje Öberg
87 kg 1 Anders Karlsson

Svenska Juniormästerskapen den 10—12 november 1968:

57 kg 1 Kent Sånemyr

Lennart Öberg är bas för brottarna och nu mesta trottjänaren i samtliga våra sektionsstyrelser.

Seniorer DM, fri stil den 25 okt. 1967:

57 kg 1 Kent Sånemyr
87 kg 1 Bengt Fridh
97 kg 1 Antal Lasslo
+97 kg 1 Göte Rönn

Ungdoms SM i Falkenberg den 6—7 januari 1968:

40 kg 1 Benny Westerby

Fyriscupen i Uppsala den 28 jan. 1968:

78 kg 1 Esko Kaikkonen
87 kg 2 Bengt Fridh
97 kg 1 Lars-Erik Pettersson
Djurgården bästa klubb.

Svealandstprneringen den 11 febr. 1968:

97 kg 1 Lars-Erik Pettersson

Junior SM i fri stil i Finspång den 3 februari 1968:

57 kg 1 Kent Sånemyr
63 kg 3 Lars-Erik Westerlund

Svealandsfinal i TV-Cupen 1968:

40 kg 1 Benny Vesterby

Lilla Mälarcupen i Västerås den 10 mars 1968:

40 kg 1 Benny Vesterby

A-laget har kämpat sig fram till Svealandsfinal i både grek.-romerskt och fritt, men har ej riktigt räckt till i finalerna på grund av en del skador och en del horribla domslut. Man får väl säga att vi haft en s. k. mellansäsong, men att våra ungdomar har härjat bra i prislistorna.

Carl-Axel Haglund

Ett stort tomrum efter Bertil Anér

Bertil Anér var en värdefull kraft för Brottningssektionen, en mycket duktig sekreterare, alltid ett nöje att läsa hans snygga och välskrivna protokoll. Bertil kom från Nynäshamn till Djurgården någon gång i början på 50-talet.

Han hade hjälpt till eller kanske stått för att Nynäshamn hade fart på sin brottning.

När han flyttade sina bopålar till Stockholm tog brottningen faktiskt slut i Nynäshamn.

Bertil hade otur med olika arbeten i Stockholm. Han fick jobb i en firma där han trivdes med själva arbetet, men skall man även sköta ett idrottsjobb på sidan om, så är det inte så lätt, när inte chefen har förståelse för den stora idrottscirklens som bedrivs överallt i landet. Det finns fortfarande människor, som hatar idrott.

När Bertil Anér kom till Djurgården, var brottningen fortfarande en publik-sport.

Han var med och ordnade små och stora brottargalor, med växlande framgång både sportsligt och ekonomiskt.

Han har nog haft många sömnlösa nätter för sektionen, när det var ebb i kassan och räkningarna obetalda.

Sektionens fritidsgrupps verksamhet skötte Bertil på ett mästarelligt sätt, till föredöme för andra sektioner och även för andra klubbar.

Bertil ville så gärna, att våra brottare skulle få ut och resa. Han ville så väl för de aktiva, men det är svårt, när det inte strömmar in pengar till kassan.

Våra brottare har i alla fall fått se sig omkring på några resor, som Bertil Anér ordnade på bästa sätt.

Vi har varit i Finland, Östtyskland, Polen och Danmark de senaste åren.

Hans sista stora arbete var att hjälpa Helge Öberg med bildandet och uppläggningsen av den 1966 startande stödföreningen Brottarvännerna.

Det är en sammanslutning av brottarvänner med för närvarande ett antal på 240 st. Det kan kanske ge brottarna en slant så småningom.

Dagen innan Bertil gick bort för alltid skrev han årsberättelsen för brottningssektionen 1966—67.

Vi står nu inför valet av en ny styrelse. Vi är några inom styret, som längtar efter en välbehövlig avlösning.

Åtminstone talar jag för egen del.

Bertil var en helgjuten Djurgårdare.

Brottningssektionen har mist en stor arbetskraft och en god kamrat.

Lennart Öberg

Målerifirma
ÖRNMARK

Östermalmsgatan 84

Stockholm Ö

Telefon 08/67 03 40

GÖR SOM MÅNGA

Djurgårdare

REDAN GÖR —

VÄLJ KLÄDERNA HOS

Malmqvist & Wicklund

Alltid först med de **senaste nyheterna** från de ledande svenska herr- och damkonfektionärerna!

Adressen är: **Västmannagatan 3**
(intill Norra Bantorget)
och telefoner: 20 53 74 - 10 53 74

VÄLKOMMEN!

OBS.! Konto utan pristillägg

SPORTPRISER
GÅVOR och
PRESENTER
i ädelt urval

Välkommen till

Hovjuvelerare

HALLBERG

Stockholms-butiker:

Drottninggat. 6	Tel. 20 15 85/20 32 96
Sergelsgatan 21	21 30 20
Götgatan 87	42 77 59
Hornsgatan 56	41 42 73
Farsta torg	64 41 41
Hässelby strand	89 35 35
Vällingby plan 6	87 10 80

FOTBOLL
BANDY
HANDBOLL
ISHOCKEY

Djurgårdens guldkapten Gösta Knivsta Sandberg och övriga blå-ränder spelar i UMBRO-dräkten från "Köpings"

Gör som landslag, mästare och tusentals klubbar med anspråk på att få bra utrustning till fördelaktigt pris — kontakta affären med traditioner i svensk idrott

(Tage Gustafsson)
Glasgatan 12
Köping

Ensamförsäljare för

dräkter i Sverige

13 år och allsvensk – i brottning!

De stora breda pojkarna kunde knappt hålla sig för skratt. Det var ju i alla fall allsvensk match...

I seriematchen mot Hedemora skickar Djurgården upp en 13-årig skolgrabb, en halv-meter kortare än motståndaren Per Vilander — i bantamvikt.

Ett par minuter senare stelnar dock alla leenden. Vilander fastnar i ett välplacerat nacksving. Efter två minuter och tre sekunder är matchen över.

I morse möttes Roger Öberg bara av allvarliga, beundrande blickar från kompisarna i klassen. Han är tidernas yngste allsvenske brottare.

Expressen hälsade på hemma hos Roger i Vällingby innan han skulle gå till skolan. En blyg och tystlåten ung man till vardags, men på brottarmattan raka motsatsen.

Lilla syster Birgitta, 10 år, höll just på och serverade Roger morronkaffet. Hon är förstas mäkta stolt över sin starka storebror. Hela familjen satt föressten på parkett i går när Roger brottades.

Spännande sa mamma

— Oj, vad spännande det var, säger mamma Anna-Lisa. Men när Roger fick ner sin motståndare med ett nacksving. Då förstod jag att saken var klar. Han släpper aldrig ett sån't grepp. Speciellt

inte när han hör folk heja på sig. Då blir han om möjligt ännu starkare.

Är man som mamma aldrig orolig när sonen brottas med dom stora pojkarna?

— Nej då. Jag vet att han klarar sig. Han har hållit på sen han var nio.

— Det var pappa som tvingade mej att börja. Han är själv brottningstokig. Själv ville jag nog helst spela basket. Men nu ångrar jag mej inte. Det blir brottning för hela slanten i fortsättningen, säger Roger. Om sin match vill inte Roger gärna berätta. Han tycker inte alls det var så märkvärdigt. Den som kopplar första bästa greppet vinner i regel, så enkelt är det — enligt Roger.

Roger Öberg kommer från ett hem där

man bara snackar idrott. Och lever som man är.

Pappa Helge har varit v ordf. i Djurgårdens brottningssektion sen 1950, är fortfarande internationell domare och var distriktsmästare för Stockholm i mellanvikt 1954.

Mamma Anna-Lisa — en gång aktiv gymnast — varvar numera ner sig med husmorsgymnastik.

Brorsan Börje — 19 år — brottas i welter, var 3:a på Svealandsmästerskapen i år och 5:a på JSM i fjol (lättvikt).

Systemen Birgitta tillhör elitskiktet bland Brommagymnasterna.

Själv på rygg

I sanningens namn ska vi berätta att Roger gick en match till i går. Mot flerfaldige landslagsmannen Calle Sandqvist från Sala. Och den matchen gick ännu snabbare. Roger låg på rygg redan efter 1.28.

— Men det spelar ingen roll, kommenterade Sala-tungviktsaren Lennart Eriksson. Roger är den mest lovande kille jag sett i den åldern.

(Expressen 11/12—67)

Silvervägen

Hur det gick upp och ner i fotbollen, innan det blev allsvenskt silver och andra plats i tabellen framgår av dessa resultat i tidsföljd:

— Hälsingborg (h)	2—0
— Norrköping (b)	1—0
— Malmö (h)	0—0
— Elfsborg (b)	2—1
— Örgryte (b)	1—0
— Örebro (h)	2—2
— AIK (h)	1—1
— IFK Göteborg (b)	3—3
— Hammarby (b)	1—2
— Holmsund (h)	4—2
— Gais (h)	2—0
— Gais (b)	1—2
— IFK Göteborg (h)	3—1
— AIK (b)	0—0
— Malmö FF (b)	0—3
— Elfsborg (h)	1—5
— Örgryte (h)	1—1
— Örebro (b)	2—2
— Hammarby (h)	2—1
— Holmsund (b)	7—1
— Norrköping (h)	0—0
— Hälsingborg (b)	4—1

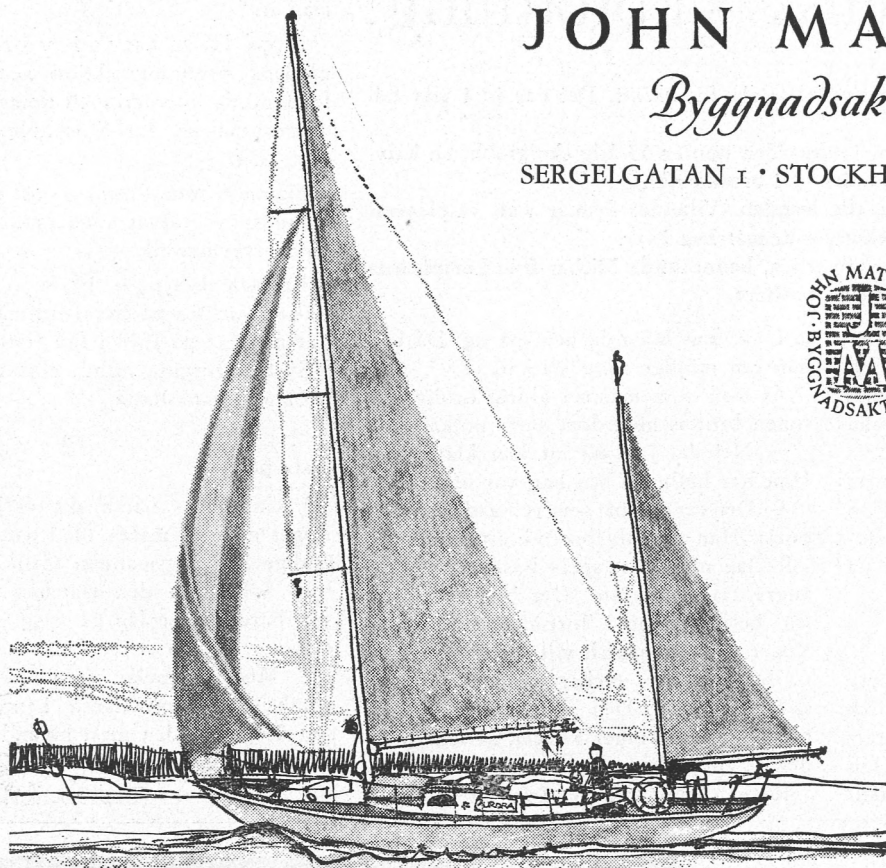

TVÅ PROMINENTA medlemmar i Djurgården träffades på påskferier i Storlien och pratade om gamla tider i Sigtuna, där de bägge varit skolkamrater. Och kanske de också pratade om Djurgården, där Pia Degermark — Elvira Madigan — hört till våra stjärnor på slalomfronten. Även kronprins Carl Gustaf, som liksom sina äldre systrar Birgitta och Désirée är hedersledamöter i Djurgården, är en bejare i slalombackarna. Det där med cigaretten, som sitter i Pias vänsterhand, är ett intresse som Carl Gustaf inte delar...

JOHN MATTSON

Byggnadsaktiebolag

SERGELGATAN 1 • STOCKHOLM C • TEL. 22 55 80

FRAMÅT FÖR FÖRLIGA VINDAR

LAGA
Själv

Mycket kan man klara själv
– tack vare

IC

För Er som vill klara den reguljära bilvården – tvättning, översyn, småreparationer – har IC välutrustade gör det själv-anläggningar över hela stan, med lokaler och hjälpmedel som gör jobbet lättare och trivsammare.

Ett nödrop från en liten sektion

Vi måste ha mera pengar!

Det är ett ständigt återkommande önskemål från alla våra sektioner. Utom en. Ishockeyn föder sig själv.

Men i de andra sektionerna har man ont om slantar och måste därför ställa sitt hopp till huvudkassan. Men när de källor, ur vilka det skall rinna till pengar till huvudkassan, är en enda källa — ishockeyn — blir det inget överflöd. Det blir en liten rännil bara. Det är många munnar att mätta, och med bästa vilja i världen går det inte att mätta alla munnar.

Men vi måste ha pengar, vi kan inte sätta oss i skuld ännu mera. Vi kan inte heller kräva medlemmarna på högre avgifter. Vi har inga möjligheter att spela bingo, vi kan inte sälja mer lotter än vi gör — vad skall vi göra? Ge oss ett råd!

★

Vad svarar man på sådant? Inte annat än att vänta och se tiden an. Det kanske blir bättre, men just nu är det mörkt och vi måste leva under knapphetens kalla stjärnor.

★

Men varför skall några sektioner tillåtas att leva som om det fanns hur mycket guld som helst att gräva fram?

Även den frågan finns det svar på: de skapar sina egna pengar, de sliter hårt vid sidan om, de spelar bingo, de har lotterier av alla slag, de säljer allt mellan himmel och jord, och de lämnar även bidrag till huvudkassan, varmed fattigare sektioner i alla fall kan få vissa bidrag.

Visst har ishockeyn förmånen att vara en idrott som lockar publik till sina vändkors, men det är bara så länge vårt lag spelar i högsta serien. Skulle olyckan vara framme och vi åkte ur allsvenskan, ja låt oss inte tänka tanken ut ens...

★

— Jo, allt detta förstår jag, men man vill i alla fall höra mera demokratiska tongångar. Vi sliter ihjäl oss i de mindre sektionerna och har det faktiskt bekymmersamt. De aktiva hos oss och deras mammor tror att Djurgården har resurser. Det är svårt att förklara, att det inte finns några pengar.

★

Sa' den här ledaren. Lätt alltså att gissa att det handlade om konståkning. Men det kunde varit vilken "liten" sektion som

VEM SKULLE väl inte vilja bjuda vår konståkarflicka Britt Elfving att sitta på sitt knä? Här är det Tony Berniler, svensk mästare även han fast i konkurrentklubben SASK, som bjuder på sittplats.

Att tänka sig att det var den här sköna uppenbarelser som vissa herrar i Konståkningsförbundet inte ville tillåta starta som svensk representant vid nordiska mästerskapen i vintras. Därmed fick Britt inte tillfälle att försvara sitt mästerskap från året innan. Egentligen ganska oerbört. Nästa säsong startar vi demonstrationståget mot sådant maktmissbruk...

helst. De sliter och jobbar allesammans och trivs med att tillhöra den blårandiga kretsen, men de vill att vi alla skall vara som en stor familj och dela allting lika. Både bekymmer och glädjeämnen. Både pengar och skulder.

Och visst förstår vi dom som är tving-

ade att leva en smula på skuggsidan av penningpåsarna. Men tyvärr är dessa penningpås inte särskilt många och inte särskilt höga. Det sparkapital som ishockeyn har, kan lätt smälta ner. Högkonjunkturen kan vändas. Det blir säkert inte roligare då.

Vart går du, kära fotboll?

Det har hörts många oroliga röster kring den svenska fotbollen. Håller den på att utarmas genom det "taktiska" spel, som blivit allt mer på modet och som består av olika varianter på 4-2-4 eller 4-3-3 eller andra sifferkombinationer?

Publiken har börjat svika vid vändkorsen. Det är inte roligt längre. För mycket köttmurar framför målen, inga konstruktiva anfall, inga idéer, bra grått och trist. Ja så har jämmertonerna gått, och ingen kan med gott samvete säga, att kritikerna haft fel. Spe-larna har motats ut på banan med order att "i varje fall inte förlora", ty en poäng är ju alltid en poäng och mer än noll poäng. Man har ju också haft betalt för denna poäng men officiellt ingenting för noll poäng.

Hur som helst har alla fotbollens vänner frågat sig vad det är som håller på att hända. Skall fotbollens män utarma sin egen rörelse och med sina taktiska dispositioner säga av den gren, som de själva sitter på? Skall publiken definitivt vända dem ryggen?

En skräcksyn målas ut av en fransk fotbollsälskare — i detta land har fotbollen gått en verklig kräftgång — och det kan förtjäna nämnas som en varningssignal. Även om man inte tror att de leadre, som hatar att se sina lag förlora på planen (men tydligen gärna förlorar vid vändkorsen), inte kommer att påverkas av den antydda franska utvecklingen så vill

vi i dessa spalter låta följande aktstycke få någon att börja fundera.

Det handlar alltså om all-franskan, mot-svarighet till allsvenskan här hemma:

Efter 17 omgångar var ställningen i li-gan ganska klar. Samtliga 10 lag hade spelat 17 oavgjorda matcher, målskillnad 0—0, poäng 17. Under säsongen hade 11 skott mot mål noterats och 134.519 in-kast. Två matcher hade avbrutits därför att bollen blivit liggande på mittfältet utan att någotdera laget velat ta risken skicka fram en av de 10 uteförsvarama för att sparka bort den.

Men i sista och 18:de omgången in-träffade sensationen! Den nybyggda Sta-

dion med goda platser för 60.000 åskådare fick uppleva årets första och enda mål, då högerhalvcenterinnerbacken Dupont, som tydligen firat nyårsnatten ordentligt, tog fel kompassriktning och slog bollen i nät förbi sin förtvivlade målvakt.

Efter matchen som även denna gång sågs av tre åskådare, nämligen de båda presidenterna i lagen samt domarens hustru, som naturligtvis inte ville försumma detta präktiga tillfälle att högljutt skända sin man och make och kalla honom "potta", "kräk", "mutkolv" för att inte tala om diverse djurnamn, efter matchen ringde Radiotjänst, som redan på matchdagens morgon alltid sände ut liga-resultaten i bokstavsordning och så "alla 0—0 efter suveränt försvarsspel".

Årets målskytt intervjuades, men det enda som intresserade honom var, huruvida han numera ledde skytteligan.

För förbundet var söndagen tursam, ty man fick nu en seriesegrare och ett jumbolag, varigenom man undvek fjolårets dyrbara bankett efter serien, då 18 lag mottog Förbundets guldmedaljer, 18 klubbpreseidenter krävde Hederslegionen och 18 tränare fick sina kontrakt förlängda.

Som sagt — detta var en fransk syn på

ETT AVSKED kan se ut på många sätt. Så här såg det ut när Sigge Bergh efter 20 års jobb i fotbollsstyrelsen tackat för sig och överlätit ordförandeklubban i yngre händer. Sigge valdes till hedersordförande i sektionstyrelsen och kommer väl därmed att även i fortsättningen ha ett och annat finger med i spelet. Här är styrelsen samlad omedelbart efter årsmötet, från vänster Bertil Boke-lius, Eric Barck, Olle Pettersson, Sten Wettebrandt, Leif Lindgren, Reine Gustavsson och Gunnar Lundqvist. Att den pekande man-nen i mitten är Sigge behöver väl inte påpekas?

Test i Damsektionen

Aina Ekvall beslöt vid senaste årsmötet att testa sina flickor och riktade följande frågor till dem:

— Vet ni vem Knivsta är?

Av 70 närvarande svarade 10 rätt, 50 trodde att det var en järnvägsstation och 10 svarade "vet inte".

— Vet ni vad jag själv heter i efternamn?

På denna fråga svarade två rätt (dels Ainas dotter, dels Anna Dettner), alla övriga visste bara förnamnet Aina, ja en svarade förstas Tant Aina.

Härefter övergick Aina till mindre idrottsbetonade frågor och undrade:

— Vem uppfann kugghjulet?

Ingen kunde svara. Jo, det var en schweizare, sa' Aina och frågade vidare:

— Men ni vet väl vem som uppfann joddlingen?

Ingen kunde svara, men någon trodde sig ha hört att det var Gunnar Dahlfors, som är kontaktman i damsektionen. Men det var fel.

— Joddlingen, svarade Aina, uppfanns av samme schweizare, som uppfann kugghjulet. Han uppfann joddlingen när han fastnade i kugghjulet.

★

Ja, sedan avslutade Aina med att varna sin små barn att följa Tumbas recept att då och då ta sig en bägare. Nä, ni skall alltid vara försiktiga med dryckerna, och för säkerhets skull ska ni be pappa och mamma att dom byter ur spriten i termometern med hallonsaft.

★

Efter detta åkte flickorna hem var och en till sitt. Några åkte tunnelbanan. En av flickorna reste sig artigt från sin plats, när en äldre herre steg på vid Stureplan. Vi kan kalla den äldre herrn för Viktor Lindström.

— Det var snällt av dej, tack så mycket, sa' han, men vad kan en sån liten snäll flicka heta?

— Barbro Lindström, pappa!

Slut för dagen från damsektionen

Joks Arab

utvecklingen. En utveckling som redan lett till att fotbollen är ständö i Paris.

När stiger svensk fotbolls räddare fram? Eller är alla rädda...

DJURGÅRDEN

ÄR LANDETS LEDANDE MJÖLKKOSSA

ISHOCKEYN HAR SKOTTAT FÄRDIGT, BRYNÄS HAR HÖJTS TILL SKYARNA OCH GULD MEDALJERATS.

SOM LEJ BÖR HAR BRYNÄS OCKÅ DRAGIT MEST PUBLIK. OM MAN TÄR DET UR "MJÖLK-KO-SYNDPUNKT", D.V.S. PUBLIKDRAGANDE PÅ BORTAPLAN, LEDER LAGET MED 77.500 (RUNT TAL) FÖRE DJURGÅRN 63.200, SÖDERTÄJNE 62.000, RÖGUE (!) 57.200, LERLAND 55.300.

OM MAN TILL DETTA LÄGGER DJURGÅRNS SIFFROR SOM MJÖLKKOSSA I FOTBOLL FINNER MAN ATT LANDETS GENOMGÅENDE TOPP-KOSSA ÄR DEN RAN-DIGA STOCKHOLMSKLUBBEN. AIK LIGGER TVÅA.

DN-artisten Rit-Ola - i yngre dar friskus i bandy och landslagsman i AIK - är alltjämt vår idrottstecknare nr 1. Så här ser han på Djurgården som mjölkossa i ishockey.

*När Ni besöker Stockholm
...välkommen till*

Brända tomten

— en lugn vrå vid Stureplans vimmel —

Bäckahästen

— mellan Norrmalmstorg och Nybroplan —

Välkända för god mat

2 vinrestauranger man gärna talar om

LUCK FRUKTCENTRALEN

43 butiker över hela sta'n - Tel. 81 04 00

Stor sortering av

**KONSERVER * DELIKATESSER * THE
FRUKT * KONFEKTYRER * GLASS**

RYDBERGS BLANDNING

Kaffet för finsmakare

LUCK FRUKTCENTRALEN

43 butiker över hela sta'n - Tel. 81 04 00

En stödjande medlem suckar och undrar...

Att heja på Djuuuurgårn skall icke innebära att liera sig med blåranderna, då medgångsvindar blåser och tycka att "Oh, så duktig jag är". Nej gode läsare, att vara supportrar fordrar mycket annat än att tillhöra de gastande, som jublar eller gråter.

Det fordras mycket goda nerver och stark fysik, ty berg- och dalbanan i tabellerna frestar den psykiska balansen märkbart.

Det fordras arbetsvillighet, glädje och entusiasm parat med uppriktig känsla för klubben.

Det fordras fantasi, idéer och humor för att de agerande skall kunna entusiasmeras.

Det fordras snyggt och propert uppträdande utåt och framför allt sportsmanship vis à vis andra klubbar, som gästar Djurgårdens IF.

Äger supportern i Djurgårdens IF ovan nämnda egenskaper och tillämpar desamma alltigenom så finnes alla förutsättningar för upprätthållande av en strong klubb i klubben.

Jag vill med ovanstående framhålla vikten av att taga vara på de verkligen intresserade supportrar-medlemmarna, som önskar delta i den stora Djurgårdsfamiljen. Hittills har jag endast kunnat konstatera, att den passive medlemmen verkligen är passiv förutom ett mindre antal enskilda eldsjälar, som pliktskyldigt uppfyller sina förmågor, vilket är gott och väl.

Att skapa aktiviteter bland mindre enheter på spridda platser och i spridda sektioner, där ett fåtal visar intresse, vilket med tiden svalnar, ger inget resultat. Jag föreslår en annan ordning, när det gäller att utforma och uppfölja ett bra och nyttigt förslag, till vilket alla medlemmar skall fylkas utan undantag, vare sig det gäller medlemmar i Supporterklubben eller inom moderföreningen. Kottiverksamheten i nuvarande form måste helt upphöra.

Ett modernt tänkande är att planera, göra upp styrningen, delegera och integrera arbetsuppgifterna, så att en funktionsduglig och arbetande stödförening kan aktualisera och förverkliga klubbens intressen med tonvikten lagd på skapandet av ett stort reservkapital, räntabelt placerat, vilket jag alltid har förfäktat.

Stödföreningens styrelse skall effektivt samarbeta med moderföreningens motsvarighet och blott och bart dessa skall hålla i och ansvara för styrningen av och uppföljningen av aktiviteterna inom en säger en stödförening.

Det skall bara finnas ett alternativ:

Antingen skall jag verka för och stödja Djurgårdens Idrottsförening, eller skall jag icke medverka alls.

Nils G. Wählberg

(revisor i Djurgårdens supporterklubb)

REPRESSALIER. Den västtyska div. I-klubben Hannover 96 har råkat illa ut. Stadens tidningar vägrade efter sju raka nederlag skriva om lagets matcher utan nöjde sig med att konstatera att "spelare som tjänade 3—4000 mark bör man kunna begära mer av. Vi vill helst dra en tystnadens slöja över deras prestationer".

SEGERPREMIER. Det rapporterades från Addis Abeba att det etiopiska fotbollförbundet utlovat följande segerpremier för sina landslagsmän i Afrikanska Cupens slutturnering: kvartsfinal: en get, semifinal: en ko, final: en brud. Spelarna fick nöja sig med en ko vardera.

Arne Larsson 1:a hos klotrullarna

Sergelhallen har även denna säsong varit vår hemmahall. Sammanfattningsvis har den gångna säsongen medfört följande resultat: A-laget 3:a i div. III, B-laget nedflyttas från reservlagsserien klass I, C-laget segrade i reservlagsserien klass IV.

Bästa Ligaresultatet fick Arne Larsson, med ett snitt på 720 poäng närmast följd av Calle Berggren på 710 poäng.

På allmänna tävlingar har Arne Larsson och Leif Strand lyckats bäst. Klubbmästare i klass I blev Arne Larsson på 1533 poäng, före Bertil Pihlblad och Calle Berggren. I klass II segrade Mats Carlsson på 1514 poäng före Egon Pettersson och Ulf Johansson. Klubbmästerskapet spelades på Brännkyrkahallen.

Tävlingen om DIF:s vandringspris spelades för åttonde gången, och samlade 281 deltagare. Nettot blev c:a 432 kr. Vi tackar dem, vilka medverkat, på ett förtjänstfullt sätt för tävlingen genomförande och speciellt Bertil Johansson och Egon Pettersson.

I DM placerade sig Arne Larsson på 6:e plats som bästa Djurgårdare med 1582 poäng och i 2-manna med Bertil Johansson som parkamrat med 7:e plats med 1549 poäng. På 12:e plats Calle Berggren och Bertil Pihlblad med 1508 poäng. En 5:e plats i 4-mannalag på 3006 poäng genom Arne Larsson, Bertil Johansson, John Ek och Rune Nordenberg.

I BDM lyckades ingen nå prisplacering.

I SM som gick i Malmö, blev Arne Larsson bästa Djurgårdare med 1509 poäng.

I BSM som gick i Nässjö blev Hasse Samuelsson bästa Djurgårdare med 1487 poäng.

Klubbmatcher med 16-mannalag har av-

verkats mot såväl Fram som Rio; i båda fallen har Djurgården vunnit med god marginal.

På träningskvällar har i träningsserien div. I Bertil Johansson vunnit på samma poäng som Erik Jansson, men med bättre snitt. Div. II vanns av Teddy Sörensen och div. III av Ulf Johansson.

Samtliga vandringspris kvarstår, enär inga nya inteckningar gjorts.

Årets julklappsslagning firades på Röines festvåning. Henry Flodin segrade i tävlingen, som gick ut på att minsta möjliga poäng, vilket är minst lika svårt som att få högsta möjliga.

Till prisdonatorerna, Gustav Malmberg, Böre Gundberg, Ivan Klevegren och Sven Lindholm riktar styrelsen ett varmt tack. Vi i styrelsen tackar också alla de som under året medverkat till att sektionen kunnat kämpa vidare med siktet inställt på framtiden.

Den nya spelsäsongen 1967—68, startar vi med stor optimism, då A-laget efter åtta matcher, tagit ledningen i div. III, och B-laget ligger på andra plats efter lika många matcher. För C-lagets del ser det kanske inte lika ljus ut just nu men säsongen är inte slut än, och spelhumöret är det inget fel på, varför vi inte heller där ser någon anledning till misströstan. För finns det liv finns det hopp.

Bowlingstyrelsen

Wasa Express & Åkeri AB

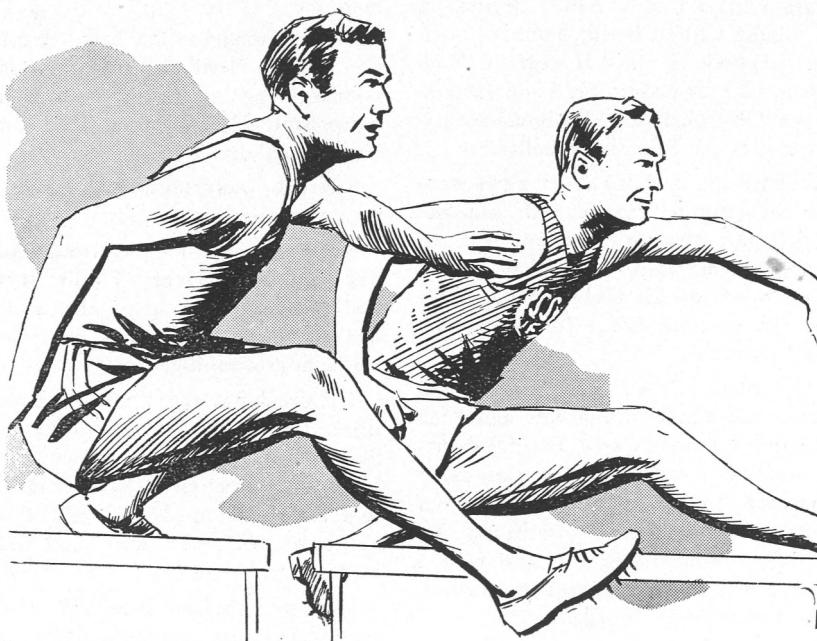
S:t Eriksgatan 75

Tel. 32 48 29 - 32 45 52

Stockholm VA

FULLSTÄNDIG ÅKERIRÖRELSE

Radiodirigerade kranbilar - Liftdumpers

Starka, smidiga muskler kräver ofta massage både före och efter hård träning eller tävling.

BIOSEPT salva – som är luktfri och lätt att tvätta av – lämpar sig ypperligt som massagekräm.

hör hemma i sportapoteket!!

...idrottsmän behöver

BIOSEPT®

BIOSEPT 0,1 %

antiseptisk lösning för avtvättning och rengöring av skrapår, knäskador och andra hudskador.

BIOSEPT med bensokain – salva och spray

för behandling av smärtande, svindande och kliande skador såsom skrubbsår, skavsår, brännskador (även efter solbränna!), samt hudirritationer framkallade av insekter, maneter eller brännässlor. Verkar smärtstillande och antiseptiskt.

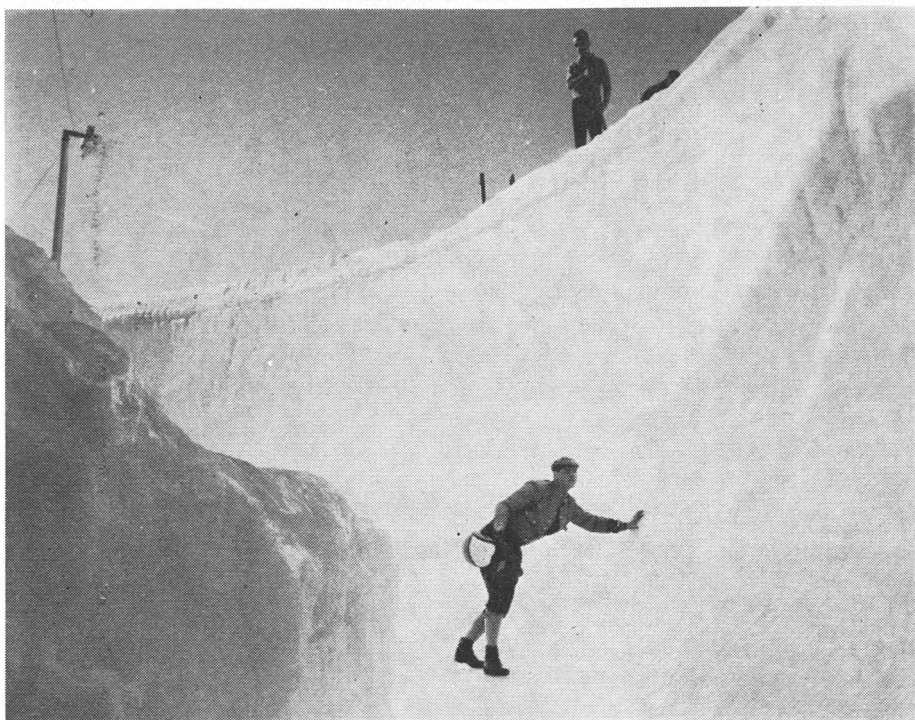
BIOSEPT salva

luktfri och antiseptisk massagekräm, lätt att tvätta av med vatten.

AB RECIPI

104 25 STOCKHOLM 30

Nu åker vi bob i Djurgården

DET ÄR INGA VANLIGA kälkbackar det handlar om, när det åks bobsleigh. Se bara här hur vår olympiska bobman Carl-Erik Eriksson närmast liknar en gräshoppa, när han klättrat av sin kälke och undersöker ena väggen i en kurva av 7-miljonersbanan i Grenoble. Det är här det gäller att välja rätt spår på väggen för att vinna någon 100-del av en sekund

Att åka bob — det är väl bara att kasta sig upp på en kälke och sen går det ju av sig självt...

Jo då, det tror väl de flesta. Och säkert tror man också att det är bäst att vara stor, tjock och fet så att det blir tyngd och fart på kälken. Hur galet är det väl inte att tro detta. Bobsporten är en hård sport, som kräver oerhört mycket av sina utövare. En gång i tiden kanske det är riktigt att bobåkarna var stora och stadiga pjäser, vilka hade förfärligt kul mellan varven, skålade och drack och hade sig nätterna igenom. Men det är länge sedan dess. Grosshandlarna — det var ju förr i tiden beteckningen för alla tjocka och välmående människor även om de aldrig sålt så mycket som ett par kängsnören — kom snart bort på bobfronten. Där ryckte i stället vältrimmat idrottsfolk in.

Utomlands rekryteras bobsleighsporten ur militära förråd. Frankrike och Italien, två av världens förnämsta och mest olympiska bobnationer, har favören av arméns alpjägars bobskolor. Inte så att dessa militärer sätts på en bob och skickas i väg utför alperna — nej då, de trimmas konditionsmässigt hårt med skidor, marcher och motsvarande militära övningar och kommenderas sedan till bobskolorna för specialträning i att klara kurvor och branter med minsta möjliga marginal.

100-dels sekund avgör

Ju snålare man tar en kurva och ju bättre man kan utnyttja en stigning och centrifugalkraften desto snabbare kommer man i mål. Varje sekund är värd oer-

hört mycket. Ja, tiderna avgöres ju med hundradelar av sekunder. Konkurrencen i ett världsmästerskap eller i en olympisk tävling kan inte vara hårdare i någon annan idrottsgren.

De svenska bobåkarna rekryteras inte ur de militära förråden. Strängt taget får våra åkare rekrytera sig själva. De får träna själva, de får kosta på sig allting själva, får köpa sina bobbar för egna slantar, resa utomlands på egen bekostnad och inkvartera sig på hotell för pengar ur den egna plånboken. Inte ens vid en olympisk tävling, som nu senast i Grenoble, fick de ersättning efter de linjer, som nu gällde de andra olympierna. Egentligen ganska otroligt, men bobåkarna är inte bortskämda. De älskar sin

sport och offerar gärna sina sista besparingar för att hänga med i de stora sammanhangen.

Vi har några framstående representanter för bobsporten i vår egen förening. Årets svenska mästare förresten, Carl-Erik "Jätten" Eriksson och Eric Wennerberg, vilka körde tillsammans på 2-manna bobben i Grenoble.

Djurgårdarens utsände medarbetare hade nöjet att på närmare håll studera dem på ort och ställe och bli mäktat imponerad.

Visserligen kunde jag ett och annat i branschen sedan jag i allra yngsta dar både byggt min egen bob och susat utför rätt branta backar, men det här överträffade det mesta. Det var faktiskt inte bara att slänga sig upp på en kälke och åka iväg och därmed inbilla sig att man skulle komma snabbast ner av alla. Det krävdes de mest intensiva förberedelser.

Till att börja med hade åkarna konditionstränat sedan i augusti. När det började dra ihop sig till jul här hemma i Sverige packade våra åkare sin bob på biltaket och reste ner till kontinenten för att träna. Det finns nämligen inga svenska bobsleighbanor annat än den i Hammarstrand som är öppen en vecka i början på mars för att SM skall kunna köras. Alla svenska bobåkare är alltså tvingade att utöva sin idrott utomlands!

7 miljonersbana

I över en månads tid tränade våra åkare i S:t Moritz och på andra ställen i Europa, innan det blev dags för olympiska spelen i Grenoble med bobåkningen förlagd till alpbyn Alp d'Huez — 2 mil över havet — och på en bana, som skall ha kostat 7 miljoner att anlägga. Det är kanske därför det inte finns så många bobbanor i Sverige.

Trots alla miljoner går det inte att göra en bobbana okänslig för alla de påfrestningar, som en framrusande bob på ett par hundra kilo och i farter på 150 km i timmen innebär. Därför är åken ransonerad. Ett par tre träningsåk är den största dosisen någon åkare får räkna med. Det gäller att då hitta det rätta spåret genom de kurvor och labyrinter, av vilka en bobbana är uppbyggd. De utländska åkarna har hela staber av medhjälpare, som ligger och studerar i framför allt kurvorna för att räkna ut åt de sina vilken väg de skall ta. Det kan röra sig om centimetrar högre upp eller längre ner på en brant vägg för att någon 100-dels sekund skall sparas in...

Nu kan Ni ge alla Era strykplagg samma härliga finish som de får på "lämna-bort-tvätten"

Ingenstans är man så mån om hemmets textilier som just i England — det må sedan vara linneskåpets dyrbara innehåll eller familjens alla kläder.

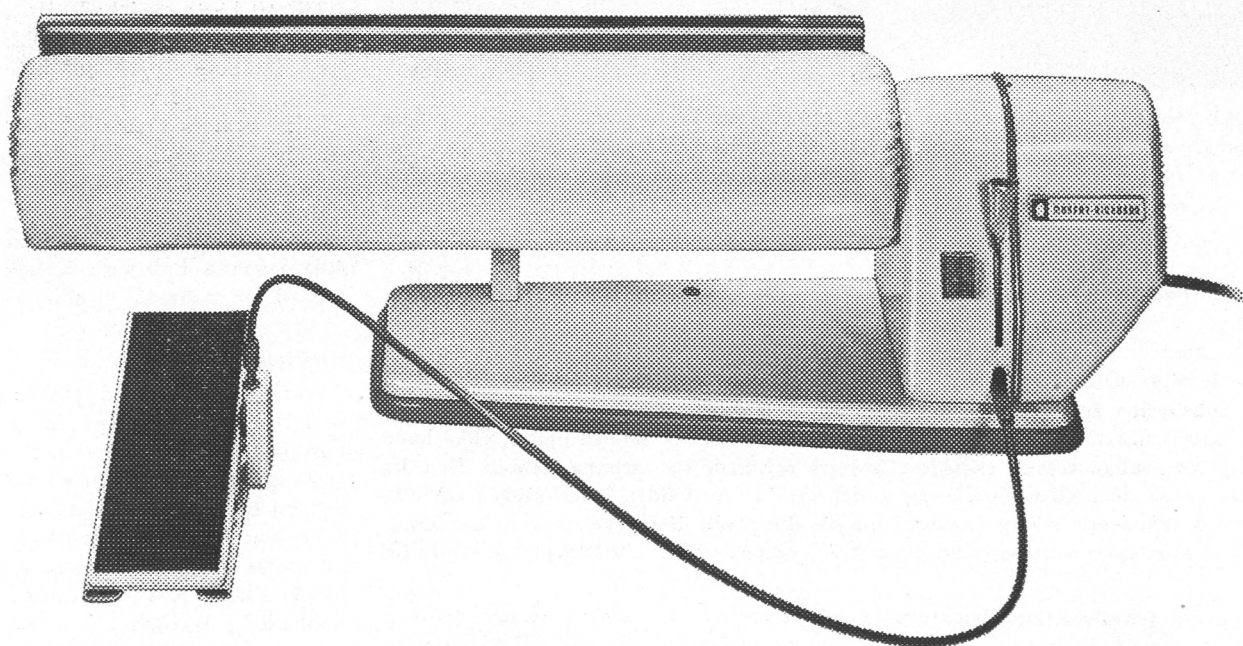
Det vill bra apparater till — mycket bra, till och med! — för att en engelsk husmor ska anförtro vården av hemmets textilier till dem.

Sådana som MORPHY-RICHARDS strykmangel, till exempel — en av de mest köpta i England!

Vill ni också veta hur man får lika härlig finish på **alla** strykplagg, som man annars bara får på "lämna-bort-tvätten"?

Pröva då en MORPHY-RICHARDS strykmangel!

MORPHY-RICHARDS tillverkar strykmanglar med äkta känsla för textiliernas oskattbara värde — det är därför...!

Nytt namn för hemhjälp:

morphy richards

Värd sin plats i varje hem!

Säljes i Sverige av

ELECTRIC & MUSICAL INDUSTRIES LTD SVENSKA AB • STOCKHOLM

Sprinterfart i starten

Det svåraste är kanske inte körningen i alla dessa kurvor även om dessa givetvis är mer utslagsgivande än raksträckorna, där det ju bara gäller att hålla undan. Men även på rakorna kan en skicklig åkare manövrera, särskilt vid utgångarna, så att han vinner någon tid.

Utan att vara expert vill jag påstå att starten är direkt avgörande. Det är här som åkarens kondition, spänst och kraft kommer till sin rätt. En bob skall springas igång. Styrmannen och bromsaren skall starta med blixstens hastighet precis som om de vore skjutna ur en katapult. Bägge springer vid sidan av sin bob och jagar upp en fart som en 100-meterslöpare. Man har en räfflad sula under skorna för att få spjörn mot snön och isen. På de 10—12 meter man har att springa, måste det gå undan och det är också därför som "de tjocka grosshandlarnas" tid för länge sedan är ute. Här måste det vara topptrimmat folk.

Och liksom annat idrottsfolk värmer även en bobåkare upp sig med raska sprinterlopp, bålrollningar och diverse annat för att få upp trycket. Samtidigt skall de emellertid hålla ett öga på sin kälke och se till att den är i bästa trim, varmed också menas, att bobbens medar skall gnidas torra och någorlunda varma så att de inte kärvar i beröring med banan. De utländska förarna har i allmänhet tillgång till folk, som står och gnider medarna med putsdukar, trassel och kattskinn för att få upp värmen — blåslampor och dylikt är givetvis förbjudna — men en svensk åkare får oftast gnida själv. Utom vid olympiska spelen, då övriga svenska åkare och ledare hjälpte till att "slipa" medarna. Under tiden joggade Carl-Erik Eriksson och Eric Wennerberg uppför och nedför i backarna för att få upp värmen.

Sedan var det bara att braka iväg och försöka finna rakaste och snabbaste vägen ned till målet. Någon minut hade man på sig. Allt avgjordes med 100-delar av sekunder. Träning i ett halvår och allt avgjort på så kort tid som en futtig minut och några delar av sekunder...

Purrning mitt i natten

Vid de olympiska körningarna i Alp d'Huez tillkom en extra prövning i form av blidvädret, som gjorde att åkarna fick finna sig i att tävlingarna uppsköts gång på gång och oftast förlades till sent på kvällen, då solens härjningar i isvallarna någorlunda hunnit repareras. När det på slutet inte ens på kvällarna blev kallt tillräckligt att få banan i skick, måste man avvakta väderleksrapporterna natten igenom. Då kunde det komma rapport

DET GÅR ATT ÅKA BOBSLEIGH även utan kälke och framför allt blir det mycket billigare eftersom en bob kostar så där en 8—10.000 kronor. Här åker Eric Wennerberg skinnkälke och får fart utför av Carl-Erik Eriksson.

kl. 3 på morgonen till de tävlandes hotell, att första start går kl. halv 5. Yrvakna fick åkarna kasta sig ur sängarna och skynda upp i den mörka natten till startplattan. Inte lätt att begära att man då alltid hunnit i rätt balans. Men ingen klagade. Hellre åka när som helst än att inte få åka alls. Någon tid att larma publiken, som köpt sina biljetter i förköp, fanns förstas inte. Man körde utan publik. Den fick i stället resultatlistan på frukostbrickan.

Trots motigheterna knotade ingen i det internationella boblägret. Där kände sig alla som en stor familj. Och inte minst gladde det en djurgårdare att upptäcka hur våra egna åkare var särskilt uppskattade för sitt alltid goda humör och sina friska tag. Carl-Erik Eriksson och Eric Wennerberg gjorde fin propaganda för sitt land och för Djurgården.

Jag tvekar inte att utnämna dem till ett av Djurgårdens främsta idrottspar i den internationella världen. Den lilla bobsleighfront som häromåret öppnades i vår

förening är värd största respekt av oss övriga.

Att man måste vara oförskräckt i bobbacken är en given sak. Där får man chansa och ta vissa risker. Det gäller att vara kall och reaktionssnabb. Denna oräddhet kännetecknar alla våra bobförare. Deras förmåga att manövrera med millimetermarginaler kommer även till pass på andra fordon. Som t. ex. bakom ratten på en bil. Våra bobåkare är ju genomgående bilister. De tar boben på bagageräcket och kuskar Europa runt. De branta vägarna utför alperna skrämmer dem inte. Medan vi hade en infödd förare, som ängsligt sniglade de 6 milen från Grenoble upp till Alp d'Huez och som helst ville avstå från uppdraget, gick det undan när Carl-Erik Eriksson satte sig bakom ratten på sin Mercedes. Utan att ta några livsfarliga risker avverkade han sträckan på en tredjedel av tiden. Tvekade inte en sekund inför de hisnande stupen. Stål i blick och armar.

Kalle Lilja

TILL USA VIA REYKJAVIK

SNABBARE! BEKVÄMARE!

HELA STRÄCKAN MED NYA LYXIGA ROLLS-ROYCE

400 JET PROP

**Ni går ombord
i Köpenhamn, Göteborg eller Oslo på kvällen . . .
vaknar i New York tidigt nästa morgon i fin form . . .
och medan Ni sover sparar Ni minst 155 kronor*)**

*) Enkel resa. På T/R-biljetten sparar Ni 294:— under högsäsong.

Avg.	månd.	onsd. lörd.
Köpenhamn	19.45	19.00
Göteborg		20.15
Oslo	21.45	21.45
Ank.	tisd.	torsd. sönd.
Reykjavik	00.15	00.15
New York	05.00	05.00

Prisexempel till New York:
Enkel: 1.170:—
T/R: 2.230:—
21 dgr. T/R: 1.810:—
Grupprabatt! Familjerabatt!

Loftleidirs rabattkort ger i USA 10—50% rabatt på hotell, inrikes flyglinjer etc.

ROLLS-ROYCE

Endast det bästa är gott nog för Loftleidirs passagerare! Nya, snabba RR-400 Jet Prop för 160 passagerare flyger Er till Island och USA med 650 km/tim.

KOMFORTKLASS DE LUXE

Ett nytt begrepp i luften för förstklassig service. Vänlig och personlig betjäning av söta isländska flygvårdinnor, som serverar Er delikata måltider, champagne och andra viner. Utsökta drinkar och förfriskningar mellan måltiderna ingår i flygpriset. Ändå sparar Ni pengar!

VIKTIGA CENTIMETRAR!

När man flyger långt, måste man sitta bekvämt. Loftleidir vet detta och erbjuder extra stort avstånd mellan stolarna. Ni vilas skönt och kommer fram i fin form.

UPPLEV ISLAND!

Har Ni tid, så stanna ett dygn eller två i Reykjavik

och upplev oförglömliga Island — kontrasternas land, där eld och is möts i storlagen naturskönhet. Ni bor på moderna luxuösa Hotel Loftleidir, varifrån sightseeingturer utgår till bl.a. Hveragerdi, Gullfoss, Stora Geysir och Thingvellir. Ett dygn 75:—, två dygn 175:—, allt inklusive.

Tala med Er resebyrå och begär Loftleidirs illustrerade innehållsrika tidtabell!

Billigare över Atlanten än något annat flygbolag!

LOFTLEIDIR

KOMFORTKLASS de LUXE

Göteborg 031/17 36 80 · Stockholm 08/21 28 63, 21 28 64 · Helsingfors 66 96 03

Medelhavets vågskvalp musik för fotbollspelarnas öron

INTE BARA SLAVTRÄNING... En fotbollsspelare kan också dyka upp på en solig spansk kust och där få tillfälle att mjuka upp vinterstela leder. Här instruerar Knivsta Sandberg 1968 års män i A-laget medan Medelhavets vågor lockande rullar upp i den varma sanden. Annat det än i lervällingen på Gärdet i Stockholm.

Rapport från Aina

Aina i damsektionen kommer rusande upp på Djurgårdarens redaktion med andan i halsen och ett papper i näven.

— Hej redaktören, är man för sent ute?

— Ja, om du menar att få fika, så har jag just druckit färdigt och låtit redaktionshunden slicka i sig kaksmulorna.

— Dummer, jag menar om det är för sent med ett bidrag.

— Det är aldrig för sent. Hur mycket rör det sig om?

— Dummer, det handlar inte om något ekonomiskt bidrag utan ett bidrag att fylla upp Djurgårdaren med.

— Jaså, bara det, och vad är det för sensation då så här i sista stund?

— Jo, här har jag namnen på flickorna som tog brons i allsvenska handbollens div. I östra. Får jag lämna dom?

— Ingen kan hindra dej, det vet du Aina!

Och därmed ber Aina att få hugfästa minnet av en stor handbollssäsong genom att presentera sina bronsflickor:

Annelie Hellberg, Iréne Lundberg, Ann-Marie Thorsén, Britt-Marie Thorsén, Christina Nelson, Christina Gustavsson, Margareta Ekvall, Elisabeth Pettersson,

Skånsk yxa räddar svensk fotboll

En gång i tiden hade svensk fotboll ett landslag, som vann det olympiska guldmedaljer. Vi får inte ens ställa upp. Vi är nämligen inga helylleamatörer.

Men det finns ett världsmästerskap. I den kretsen har vi också varit ett stort namn. För 10 år sedan spelade vi i VM-finalen mot Brasilien på Råsunda. Numera åker vi ur VM redan i kvalen. Orsakerna till allt detta elände är flera. I allmänhet anser expertisen att det beror på att stygga uppköpare plockat till sig de bästa bitarna ur vårt fotbollsskaffereri, och visst har den rovdriften varit av stor betydelse för att underminera vår forna rangställning.

Utan att missunna våra stora stjärnor att slå mynt av sin fotbollsformåga i de professionella utländska kretsarna, jobbar alla landets klubbledare vidare för att

fylla alla tomrum. Det är emellertid ett underligt jobb. Alla klubbledarna har nämligen inte samma uppfattning om hur det skall gå till att producera storspelare.

Några ledare tror sig ha funnit lösningen ligga i att köpa allsvenska spelare ner till småserierna, där de får bli spelande tränare med order att bygga upp det lilla bylaget till allsvenskt format.

Andra ledare tror, att vägen till framgång för svensk fotboll består i att slå dövörat till när storklubsledarna talar. När Eric Persson i Malmö talar har en liten distriktspåve i Värmland, Gunnar Olsson, visat sig vara världsmästare på dövöra.

Sedan finns det andra ledare, som är övertygade om att storfotboll endast kan skapas genom kvalificerade tränare och genom matchande i hård konkurrens på

Ulla Andersson, Rigmor Björck och René Pettersson. Och ett erkännande också åt vår tränare Bo Svensson.

— Något annat, Aina, en sån här dag, då det går att tala med oss?

— Skriv att jag är lycklig över min barnträdgård, vilka hejiga Djurgårdsflickor vi har särskilt i form av dem som kallas "flickor B, födda 1953", vilka nu är klara för final i slutspelet.

Vi lovar att skriva allt detta. Grattis Aina, vi är lika glada som du.

Redaktions-Kalle

högsta nivå. Denna typ av ledare finns i storklubbarna.

Egentligen är det ingen vettig människa, som ifrågasätter uppfattningen att allsvenskan är tillhåll för landets spelarelit. Visst finns det diverse stjärnskott som tänts ute i bygderna, men för att dessa skott skall mogna måste de komma under kvalificerade tränare, ges tillfälle till matcher mot internationella motståndare och få rutin, hårdhet och vyer.

Kunglig avundsjuka

Man må säga hur mycket man vill att de allsvenska klubbarna överskattar sin storhet och betydelse — kungliga svenska avundsjukan erkänner bara sig själv — men så länge det även ute i stora världen visar sig att spelarnas elitskikt finns i de olika mästerskapsserierna accepterar nog normalt funtade fotbollsmänniskor betydelsen av att allsvenskan stötts upp.

Jo pytt, man gör.

Storklubbarna ska tillåtas att existera, men de skall i övrigt hålla tyst. Det är vi som bestämmer.

Så säger flertalet distriktsförbundsledamöterna. Det är dessa som har makten på det årsmöte, där linjerna för svensk fotboll dras upp. De allsvenska klubbarna har 48 röster och kan därmed alltid räkna med att bli nedröstade av distriktsfolket som har nära 300 röster.

Grå celler i verksamhet

Det finns i Malmö en grånad fotbollsledare vid namn Eric Persson. Men trots de gråa håren fungerar hans grå celler med en skärpa som få av hans yngre kolleger kan åstadkomma. Visserligen är Eric Persson inte ensam om att länge ha förstätt vartåt det håller på att barka med vårt svenska fotbollssamhälle, men han har inte gett upp hoppet om att en dag kunna övertyga alla småhandlarna om att distriktstänkandet leder oss till fotbollens utarmning.

Varje ärligt försök från allsvenskans klubbar att revolutionera utvecklingen stöter på patrull. Därför har storklubbarnas folk börjat resignera. Men inte Eric Persson. Han kom med en antydan, att nu är det dags att stöpa om hela seriefotbollen.

En kategoriklyvning är lösningen. De två högsta divisionerna måste få bilda sin egen krets och ha sina egna bestämmelser. Det är dock ur division I och division II vi ska hämta storspelarna, de som ska bli vårt landslag, de som åter skall skapa respekt för det svenska fotbollsnamnet.

Hellre semester, tack!

När publiken börjar svika i de högsta serierna, har man funnit orsaken vara bl. a. den, att seriesäsongens uppläggning inte är publikvänlig. När de stora avgöran-

Guld till Britt Elfving

Ur ett samspel mellan tre faktorer föds mästaren.

Sex timmars daglig träning under ett par sommarmånader, då man måste söka sig söderut för att finna det för träningen nödvändiga kyliga underlaget,

En timmes daglig intensiv träning under resten av året — bara en timme därför att efter träningen väntar gymnastikens hemuppgifter, bara en timme därför att träningsbanan sedan ska disponeras av andra — intensiv träning därför att det finns så mycket nytt att lära, intensiv därför att det finns så mycket gammalt att öva, intensiv framför allt därför att det är så fantastiskt roligt att träna — se där är en djurgårdares, en mästars träningsprogram.

Men det räcker inte med träning, om det inte finns talang. Det räcker inte heller med talang. Den tiden i vår idrotts historia är för länge sedan förbi, då det räckte med talang för att bli mästare.

Jag tror att det fordras en tredje faktor för att bli mästare. Den tredje komponenten heter målmedvetenhet.

Det gäller för den blivande mästaren att träna sin talang med ett mål i sikte, att umgås med ett ständigt pockande begär att bli bättre och bättre, att besjålas av strävan efter den fullkomning som ingen uppnår.

Ofta måste då målmedvetenheten kombineras med försakelser. Man tvingas ibland offra fritid, umgänge, nöjen. Men själva försakelsen kan bli en glädje, när den styrs av målsträvandet.

Ur ett samspel mellan de tre faktorerna talang, träning och målmedvetenhet föds mästaren.

Vi har en sådan mästare i våra led. Det är en hon. Fast hon är ung, är hon i alla fall inte alldeles nyfödd, varken som människa eller som mästare.

Tre gånger har hon tagit svenskt mästerskap.

Två gånger har hon blivit nordisk mästare.

Därmed uppfyller hon väl de krav som Sällskapet Gamla Djurgårdares bestämmelser anger för att vara värdig den guldplakett som jag nu ber vår unga konståkningsmästarinna BRITT ELFVING komma fram och hämta.

(Så vackert talade Hans Garpe vid årsmötet och gav guldets till vår isprinsessa.)

dena skall stå på hösten är det mörkt, kyligt och regnigt. Endast en direkt toppfinal kan då räkna med ett välbesatt hus. De andra matcherna går inför halvtomma läktare. Nu vill allsvenskarna ha dessa stora avgöranden förlagda till våren med dess publikvänligare, varmare och ljusare klimat. Så spelades det i serierna förr i tiden.

Men se detta vill nu inte distriktsförbunden gå med på, ty det skulle medföra att de måste använda en och annan sommarkväll till att pyssla ihop spelprogram i sina distriktsserier. Och semestern rubbar man inte på. Bättre då att låta svensk fotboll förfalla. Det är att se sakerna efter stora linjer.

Man tror inte det är sant. Hellre fot-

boll utan publik än att vi ska missa någon semesterdag — dekreterar man på distriktsnivå. Att det innebär att det inte heller kommer några pengar i anslag till distrikten bekymrar inte för dagen. Bara man får missbruka sin makt, mår man så innerligt gott.

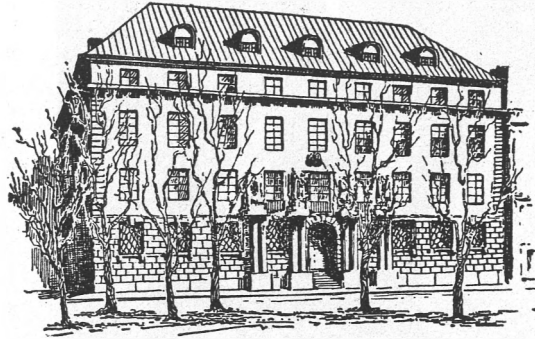
Håller i yxan ...

I det läget säger Eric Persson ifrån: jag skall gärna hålla i yxan och kategoriklyva svensk fotboll.

Han får medhåll av alla som ser en smula in i framtiden, men i Värmland är det mörkt i skogarna, där ser man ingenting.

Ute i andra distrikt börjar man dock förstå och att lyssna.

STOCKHOLMS ENSKILDA BANK

GRUNDAD 1856

TILL FÖRETAGSAMHETENS TJÄNST

Nordiska Kristallmagasinet

KUNGSGATAN 9 - STOCKHOLM C

Tel. 08/10 43 72

Ainas flickor svenska mästare hotar utmana kraftkarlarna

SVERIGES FÖRSTA SVENSKA juniormästare i handboll för flickor blev Djurgården genom att i tur och ordning slå ut Borlänge, Artemis, GUIF Eskilstuna och Randi från Göteborg. 10-5 i finalen. Sedan tog Aina Ekvalls flickor av bara farten även Stockholms JDM och juniorserien.

Vi kör nu med skivstång och bantlar, berättar Aina och hotar med att Djurgårdens kraftkarlar skall få en utmaning på halsen.

Här är svenska juniormästarna, stående från vänster: Margareta Ekvall (lagledare), Pia Ivetun, Lisbeth Wenggren, Britt-Marie Thorsén, Annelie Robén, Elisabeth Pettersson, Bo Svensson (tränare); främre raden: Ulla Andersson, Eva Laurell, Annelie Hellberg, Eva-Lis Rydestam, som också var med och blev mästarinna.

Urpreniär och Djurgårdens handbollsflickor vann

Våren 1967 arrangerades för första gången ett svenskt mästerskap i innehandboll för damjuniorer i form av utslagsturnering. Naturligtvis ville våra flickor delta och det spelades matcher bl. a. i Borlänge och Eskilstuna. Finalen gick i Stockholm och motståndare var BK Randi, Göteborg. Det var våra flickor som vann (10-5). Alltså: **DE FÖRSTA MÄSTARNA I INNEHANDBOLL I DET FÖRSTA SVENSKA MÄSTERSKAP OM ARRANGERATS FÖR JUNIORER BLEV DJURGÅRDENS FLICKOR.** Att de dessutom vann juniorserien och junior-DM är väl också ett bevis på deras styrka.

Det blev mycket resande senaste säsongen genom att A-laget spelade i div. I östra (högsta damserien). Det innebar resor till Linköping, Norrköping och Nyköping. I fjol (-67) blev det ingen lysande slutplacering — vi höll oss kvar i högsta serien — men denna säsong -68 alltså — blev det en 3:dje plats i tabellen! I utomhusserien -67 hamnade vå-

ra flickor på 4:e plats där de fyra främsta lagen Bolton, Artemis och Djurgården hade spelat ihop lika många poäng.

B-lagets slutplacering i innehandboll våren -67 blev 2:a efter Bolton. Årets serie är också avslutad och B-laget hamnade på tredje plats. Något spel utomhus blev det inte för B-lagets del i våras. Samtliga A+B-lagsflickor behövs för att

Damhandbollen:

'Sex' i Djurgården...

Djurgårdens handbollsflickor hade inga som helst svårigheter att tillbakavisa jumbolaget Lunden i söndagens div. I-derby i Enskedehallen. Aina Ekvalls tösabitar vann med 8-3 efter 4-2 i pausvilan.

Att Djurgårdens tvillingsystrar Thorsén sedan länge varit populärt samtalsämne i huvudstadens handbollskretsar skall villigt erkännas. Detta mest på grund av en inte obetydligt fager uppsyn under ögonen. Till detta visade de sig, inte minst på söndagen, kunna spela riktigt fin handboll, vilket sannerligen inte gör saken sämre. Ann Marie blev till och med lagets matchvinnare genom sex prydliga fullträffar. Hon hade dessutom nummer sex på tröjan. Sex i kvadrat, alltså, minst.

I övrigt måste målvakten Anne-Lie Hellberg än en gång få signaturens ros, storlek magnum, för ypperligt spel mellan — och inte minst framför — stolparna. Vaktar buren som en hel karl, orädd och rytmisk. Centerbacken Christina Nelson var som vanligt spindeln i såväl försvarssom anfallsnätet.

Div. I Östra

Borlänge—Nyköping	9—15
Västansfors—Bolton	8—15
Djurgården—Lunden	8—3
Guif—Artemis	8—9
Nyköping	9 7 2 0 113—70 16
Djurgården	10 7 0 3 94—78 14
Bolton	6 5 1 0 93—50 11
Artemis	7 5 0 2 67—52 10
Borlänge	9 4 1 4 108—108 9
Skade	7 4 0 3 74—70 8
GUIF	8 3 0 5 77—84 6
Norrköping	8 2 0 6 72—97 4
Västansfors	9 2 0 7 80—120 4
Lunden	9 0 0 9 67—117 0

(IB 20/12-67)

fylla A-laget. Serierna pågår nämligen ända fram till midsommar och då har många flickor redan börjat sina semestrar.

Förutom redan nämnda lag så har vi två flicklag — flickor B, födda 53 eller senare och flickor C, födda 55 eller senare. B-flicklaget har deltagit i både seriespel och St. Erikscupen. Våra yngsta flickor fick i höstas en ny tränare — Claes Bergwall — som med stor energi lärt ut vad han kan och vet om handboll. Och inte utan resultat! Två av B-flickorna, Lisbeth Wenggren och Mona Larsson — har varit uttagna till stads-laget.

Som vanligt har det förutom seriespelet även arrangerats många turneringar och

Pigg Djurgårds-gumma

Då och då får vi höra av våra medlemmar ute i förskingringen.

Ibland är det gamla medlemmar, som hållit sig borta från kretsen allt sedan de slutade sin aktiva tid, och som nu tycker, att det skall vara roligt att komma tillbaka och få känna sig medlem i Djurgårdsfamiljen. Deras första åtgärd är att söka medlemskap på nytt och börja betala sin årsavgift. Ibland kommer en äldre medlem och vill ge en extra slant. När en 80-årig medlem gör ett sådant offer rycker man till och undrar en smula. Därför frågade vi också Stina Wehlo, fyllda 80 år och bosatt i Traneberg:

— Varför detta intresse för oss i Djurgården?

— Jo, jag har alltid tyckt om idrott, till att börja med var det mest allmän idrott, men sedan mina pojkar lurade mig att följa med och se på fotboll och ishockey har det största intresset gått över till lagspelen.

Har beundrat Djurgården sedan många år och tycker om era pojkar för det sätt dom tar ett nederlag utan gnäll och bortförklaringar. Jag gillade när Gunnar Nordahl skrev att det var roligt att möta Djurgården för då var det ej jämmer om det blev lite hårda tag på planen.

Jag tycker att Djurgården är alla tiders förening och håller alltid tummarna för dem när de tävlar i olika sorters idrott och gläder mig åt deras framgångar på idrottsarenorna. Det som jag ångrar mest är att mitt medlemskap i föreningen ej kom mycket tidigare men jag trodde ej ni ville ha några gummor i klubben.

Nu hoppas jag att 1968 och kommande år skall bli framgångsrika både idrottsligt och ekonomiskt.

Intervjun var slut med en förklaring att det lilla den pigga "gumman Stina" kunde göra inte var mycket att tala om.

Men visst är det så — vi skulle ha flera lika intresserade och idérika gummor och gubbar.

vi har fått — speciellt efter SM-segern — massor med inbjudningar. Tyvärr har vi både av penning- och tidsbrist varit tvungna att tacka nej till de flesta, men i Norrtäljecupen deltog vi. Det var i april, vi vann och fick en fin tennbuckla i pris. I maj var vi med i Örebrospelen. En internationell turnering med 120 deltagande lag. Vi reste till Örebro i buss tillsammans med Bolton, Tellus och Årsta AIK. DIF-flickorna kom till slutspelet, men missade finalen med ett minusmål. I augusti var det dags för höstsäsongens första utflykt. Till Lidköping och Skövde. En våldans trevlig resa där det varken blev vinst mot IK Linne i Lidköping (6—8) eller IK Skövde (4—6) men resul-

Où est la femme?

Det som står i rubriken är franska, och det är den fråga som man alltid gör i Frankrike, när det hänt något uppskakande. Som t ex när ett mord inträffat eller någon åkt fast för förskingring. Då frågar sig både polis och allmänhet: *Où est la femme?* Det betyder kort och gott: "Var är kvinnan?" Man vädrar alltid en kvinna bakom allt som händer i fråga om uppskakande saker.

Vad har detta nu med oss i Djurgården att göra? Låt mig på en gång svara, att det är Anna Dettner, som gett mig anledning att ta upp ämnet. Anna Dettner — vem är nu det? Så frågar sig kanske någon i juniorlaget i fotboll.

Anna Dettner

Jo då, Anna Dettner är ingen romanfigur. Hon finns i verkligheten. Fråga bara i damsektionen. Där är hon visserligen inte längre ordförande, men hon finns bakom allt som sker bland våra idrottsflickor. Om Aina Ekvall är sektionens mamma, så är Anna Dettner deras mormor. Stålmormor, om Ni vill... För hon är en krutgumma som då och då också exploderar.

Häromdagen exploderade hon i min telefon. Orsak: ingen herre hade brytt sig om att komma till damsektionens årsmöte. Därmed hade våra duktiga flickor gått miste om några erkänningsord på detta årsmöte. Sagda av oss på karlasidan. Alldeles som om det skulle betyda något...

★

Hur som helst så exploderade Anna Stålmormor och sa' att nu fick det vara slut med att flickorna skulle hjälpa till i alla lägen. Nu skulle de bara jobba för sin egen sektion. Sedan Anna exploderat färdigt och tappat luften, kom vi överens om att Djurgården i alla fall är en fin

taten var i den här resan inte det viktigaste, eftersom det allra mest var en träningsresa inför den kommande säsongen.

I år var det fyra lag anmälda till seriespel i bandy. Glädjande eftersom det de senaste åren bara funnits två lag, Göta och Djurgården. Nykomlingarna var Vällingby AIK och Nynäshamns IF. Tyvärr visade det sig att nynäshamnarna varit lite för optimistiska och aldrig deltog i något spel. Det började bra för vår del med vinst över Vällingby med 5—4, oavgjort mot Göta 3—3. I returmatchen mot Göta blev det förlust med 10—1. När serien var avslutad såg tabellen ut som den gjort de senaste åren med Göta i topp och Djurgården tvåa.

Suzanne Dettner

förening och att vi ska fortsätta att jobba hand i hand. Fast Anna utbad sig fortsatt tillstånd att få säga ifrån härnäst...

★

Och vad gäller det då?

Jo, ni karlar måste ta oss flickor på verkligt allvar och inte inbilla er att Djurgården är till bara för karlar och att allt som ni tänker och gör i Överstyrelsen bara skall gå ut på att bädda för våra manliga medlemmar.

— Gör vi inte alls, allt för kvinnan är vår paroll, försökte jag med en tyst protest.

— Jo pytt, det är ett enda manstänkande rakt igenom. Vi måste ha in en kvinna i Överstyrelsen för att skapa respekt för oss. Så här får det inte fortsätta.

Nu började Anna elda upp sig igen, och jag började hosta något om att ett interurbant samtal anmälts i min andra telefon.

★

— Försök inte, nu ska du höra på och lova att stödja oss på nästa årsmöte. Jag har tidigare föreslagit att vi måste ha in en tjej i Överstyrelsen, men årsmötet har inte velat lyssna på mej. Nu måste dom lyssna. Det är inte rätt att bara karlar ska sitta och bestämma. Ni förstår inte oss tjejer. Det här ska vi slåss för till nästa årsmöte.

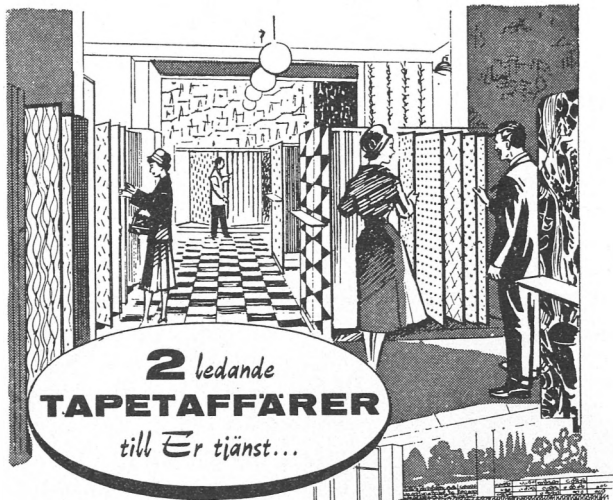
★

Ja, ni är välkomna med förslag, svarade jag med min mest inställsamma röst. Vi kan behöva en smula kvinnlig fågning i vår gubbkrets. Nu har vi alla sköna kvinnor sittande utanför. Prinsessan Birgitta och hennes syster Désirée är medlemmar i Djurgården, och det skulle vara smaskens om vi kunde få in dom styrelsen. Och vi har Britt Elfving i konståkning. Läger hon nu upp med konståkningen kanske hon kan komma in i överstyrelsen.

— Åja, håll i dej Kalle, vi har sköna flickor i damsektionen också. Det får ni nöja er med. Jag tror rentav jag ska ställa upp som kandidat själv på nästa årsmöte.

Det ska bli kul att mötas härnäst, Anna! *Où est la femme?* Som dom säger i Frankrike, när det händer något. Och nu ska det hända något.

Sekreteraren

Vi önskar Er välkommen att välja tapeter i våra moderna lokaler. Tapeterna är numera placerade i ett vridbart skärm-system där Ni snabbt kan finna Er önsketapet bland tusentals mönster.

För dem som önskar välja på traditionellt sätt finnes specialavdelningar.

Björklund & Wingqvist AB

BUTIK - KONTOR - LAGER BUTIK - VÄVLAGER
Kungsholmstorg 10 Gamla Brogatan 19

Gemensam tel.-växel 52 07 00

Postadress: Box 220 75 - Stockholm 22

BRILJANTER GULD PÄRLOR

Smycken under garanti

HOVJUVELERARE

Franz Holm

Guldsmeder i fem generationer

Butiker:

Drottninggatan 50

Sergels torg 4

Kungsgatan 68

Kungsgatan 5

Humlegårdsgatan 9

STOCKHOLM

HEINERS

Konsulterande

Ingenjörbyrå AB

Kungsgatan 54 - Stockholm C

Telefoner:

20 52 85 21 53 36

Gör som vi i Djurgården

Vid behov av BUSS

till resor i in- och utland

vänd Eder

med förtroende

till

Kristian Larssons Busstrafik

Björklinge

Tel. 010/750 28 eller 08/62 49 55

Striden kring ett streck blev ishockeylagets krydda

En återblick på den gångna ishockeysäsongen säger oss i stort sett följande.

Den 1 september, d.v.s. den dag då man äntligen vet, vilket spelarmaterial man har att disponera över, konstaterades på minussidan, att vi förlorat 3 A-lagsspelare, nämligen bröderna Kent och Tommie Lindgren, som återvänt till hemstaden Sundsvall, och framför allt Sven Tumba, som visserligen icke heller säsongen 1966—67 medverkat i några seriematcher, men som nu efter moget övervägande beslutat lämna föreningen och Stockholm för att såsom spelande tränare försöka föra upp Malmö FF till div.I.

Vad Tumba betytt för vår förening, för svensk ishockey och för svensk idrott överhuvudtaget vet vi alla. Det kan icke nog understrykas.

På plussidan Ulf Torstensson från MoDo, Anders Andrén, som efter ett par år i Örebro SK återvände till fadershuset, Billy Sundström, back från Kiruna AIF, som via juniorlaget i säsongens elfte timme dök upp som en blivande storback, samt Lars Granlund från Arboga och Kjell Grandin från Norrbotten, båda ännu så länge löften.

Säsongen inleddes med DM. Efter ett par lätta matcher fick vi i finalen stryk av AIK med 3—4.

Serien blev en nervpirrande historia. Vårt lag intog redan från början en undanskymd plats under strecket och höll sig envist kvar där match efter match. Det var väl inte många som trodde på en ljusning, de värsta pessimisterna var t. o. m. säkra på en plats i div. II nästa säsong. Men när 16 matcher avverkats med 6 vinster, 3 oavgjorda och 7 förlorade matcher inträffade det som vi efterlyst hela säsongen. Grabbarna började plötsligt spela ishockey, agerade som ett lag och icke som 15 enskilda spelare och kämpade från första till sista sekunden. Resultatet blev 5 raka segrar och då spelade det ingen soll om motståndarna hette Brynäs (10—5!) eller Tingsryd. En tredjeplats var klar och slutspelsplatsen räddad.

Slutspelets facit blev en fjärdeplats efter 3 segrar och 4 nederlag, ett resultat som vi har all anledning att vara nöjda med.

Genomgående bäst: Einarsson

Utan att ge sig in på någon spelarkritik kan vi nog konstatera, att vår unga målvakt Roland Einarsson helt infriade de förväntningar vi tidigare ställt på honom och framstår som den genomgående bästa spelaren under säsongen.

Publikt sett blev årets serie strålande med inte mindre 147.000 åskådare på de 21 matcherna eller 7.000 i genomsnitt per match. Slutspelet blev sämre än väntat med 42.000 åskådare på 7 matcher eller 6.000 i genomsnitt. Till detta relativt dåliga resultat bidrog helt säkert OS i Grenoble, som tvingade oss till ett månads-långt uppehåll, innan slutspelet kunde genomföras.

Ahearne Cup, vår traditionella jul- och

nyårsturering ihop med Dagens Nyheter, i år med sovjetiskt och kanadensiskt inslag, blev som vanligt en succé. Vinnare för året blev Krylja Sovietov från Sovjet före Drummondville från Kanada. Södertälje, Leksand, Djurgården, Färjestad och AIK.

Knattarnas dag

Som en avslutning på turnén hade vi på trettondagsafton tillsammans med AIK arrangerat en barn- och familjeföreställning på Isstadion med knatteishockey, isstafett, popmusik, Maj-Britt Röningbergs isshow och en ishockeymatch mellan ett Djurgårdslag, bestående av Rolle Stoltz,

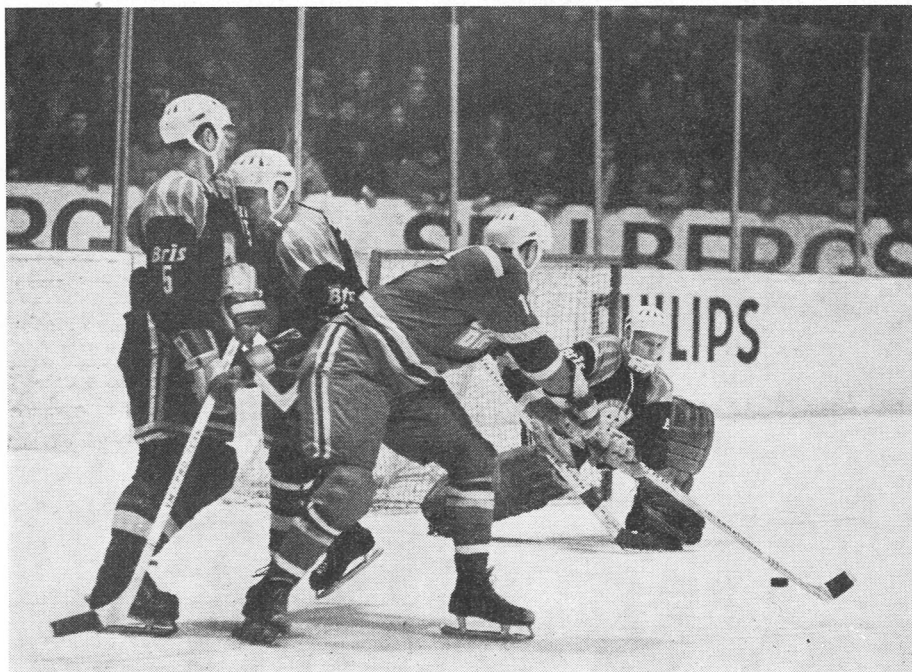
Slutet i ishockey

Brynäs	21	16	1	4	130—75	33
Södertälje	21	14	3	4	119—75	31
Djurgården	21	11	3	7	97—83	25
Frölunda	21	10	4	7	91—58	24
— — — —						
Rögle	21	9	2	10	92—91	20
Västerås	21	9	2	10	60—101	20
— — — —						
Färjestad	21	1	2	18	58—128	4

Slutspelstabellen

Brynäs	7	6	1	0	41—12	13
AIK	7	5	1	1	23—13	11
Frölunda	7	3	1	3	22—23	7
Djurgården	7	3	0	4	29—28	6
Södertälje	7	2	2	3	16—27	6
Leksand	7	2	1	4	23—27	5
Mora	7	2	1	4	20—30	5
MoDo	7	1	1	5	20—34	3

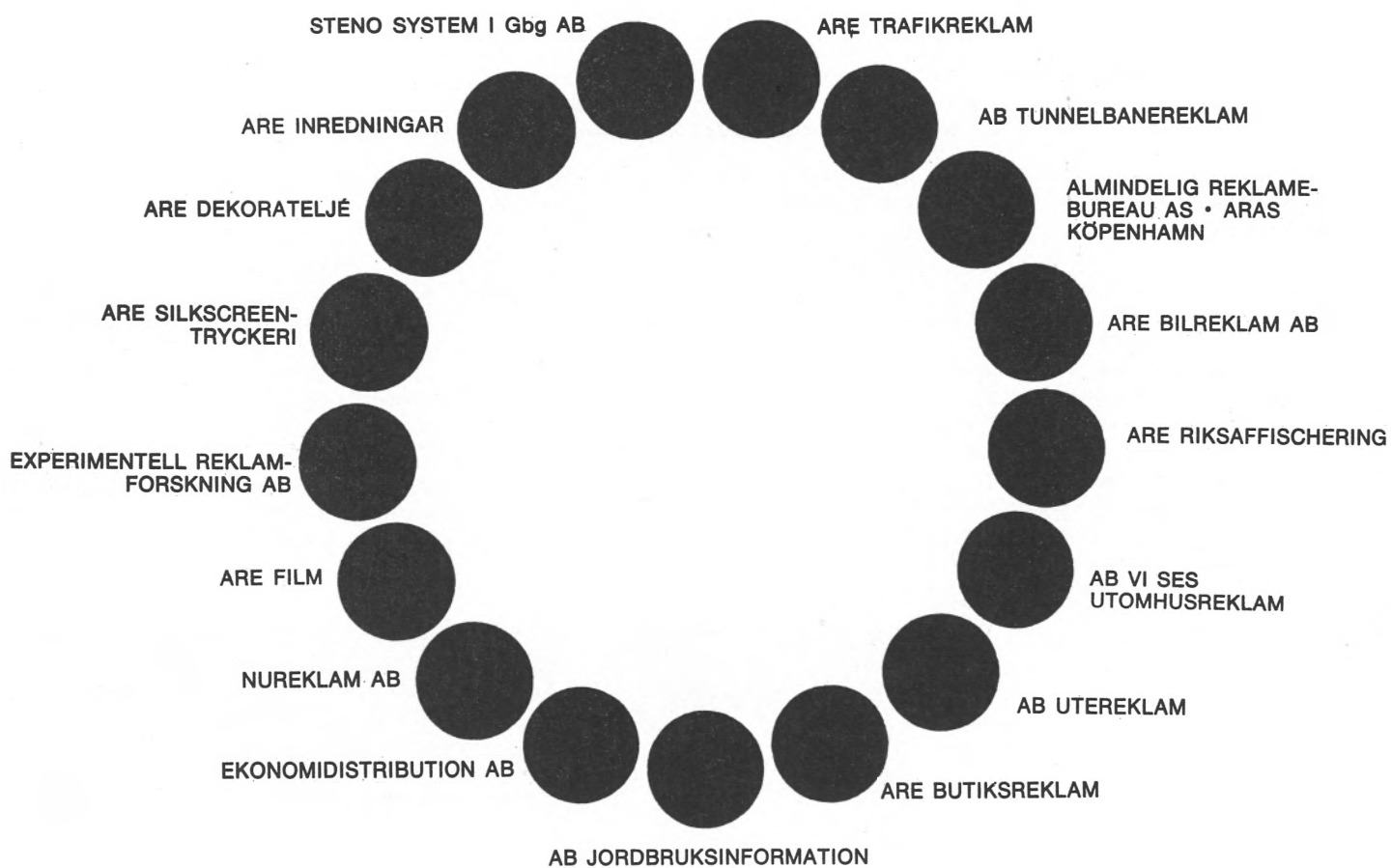
Lasse Björn, Kurre Thulin, Eddie Wingren, Stickan Larsson och Ludde Lundell, samt ett artistlag, bestående av Charlie Norman, Roffe Berg och deras trummis, Thore Skogman, Torbjörn Jonsson och Carli Tornehave. Domare med den äran var Anna Sundquist. Djurgårdarna fick spela med klubbort utan blad!! Charlie Norman agerade målvakt i artistlaget, sittande på en pall!! Utvisningarna duggade tätt, varierande mellan 2 och 10 sekunder, beroende på domarens godtycke. Mest populära utvisning blev 3 stycken: Rolle blev utvisad för spel med för lång klubba. Han fick åka till utvisningsbåset och säga av klubban en bit. Ludde blev

ARETS SENSATIONSMATCH i Johanneshovsballen, då Djurgården slog de blivande svenska mästarna med 10—5. Här är det Lill-Stöveln Öberg, som med en fintning fått Brynäsbackarna Kjell Johnsson och Lasse Bylund att kollidera med varandra, medan de blir fritt fram för "Lillen" att vispa in nionde målet bakom Hasse Dabblöf.

AB FÖRENADE AREBOLAGEN

INKLUSIVE KONCERNFÖRETAG

HUVUDKONTOR: GOTLANDSGATAN 61, STOCKHOLM SÖ, TEL. 08/22 63 60

GRATTIS DJURGÅR'N!

Nu är det slut på allt förtal

Grattis Djurgården! Fjärde raka för Rolle Stoltz & Co i går och slutspelsplatsen säkrad. I dag är det ingen som snackar om mygel och fixade matcher.

Djurgårdarna kan slåss om SM i kraft av egen styrka. Jag tycker Djurgårdens prestation är imponerande.

Tabellaget inför juluppehållet såg inte vidare uppmuntrande ut: både Västerås och Rögle före. Den 12 januari körde seriespelet igång igen. Tio dagar senare har Djurgården parkerat på tredje plats efter fyra rafflande segermatcher.

Uppgjort? Jag tvivlar!

Brynäs kom till Johanneshov i torsdags, mötte ett skarpladdat Djurgården som sköt mästarerna i sank. Ilskna ledare i Rögle och Västerås luktade mygel. Uppgjort!

utvisad för för stor klubba. Han fick byta till en souvenirklubba! Kurre blev utvisad för flört med domaren!!

Vår ungdomsavdelning har i år nått mycket goda resultat. Bland våra ungdomar finns många lovande grabbar, som vi med säkerhet kommer att återfinna i A-laget om ett eller annat år. Två av juniorerna har redan medverkat i seriespel, nämligen ovan nämnda backen Billy Sundström, som hoppade in i Ahearne Cup och slog till direkt, samt en annan lovande back, Anders Rylin, som spelade med i sista slutspelsmatchen mot Leksand och skötte sig mycket bra. A-lagsman nästa år?

Juniormästare

Våra ungdomars meriter den gångna säsongen:

Juniorlaget:

DM i Stockholm

Seriesegrare

Segrare i Juniorcupen

Har nått 1/4 finalen i Antons Cup, som fortsätter i höst

2:a plats i Glasmacherpokalen i Östtyskland

Djurgårdspojkarna, juniorlag II, uppträdande under sagda namn:

Seriesegrare

Utslagna i cupen av Bagarmossen 1—0

Pojklag A 1:

Segrare i Elitserien

Utslagna i S:t Erikscupens semifinal av Djurgårdens A 2 med 3—2. Enda förlusten under hela säsongen

Hur mycket hade egentligen brynäsarna fått

Inte ett öre förstås. Brynäs hade helt enkelt haft oturen att stöta på en motståndare som måste vinna, ett hungrigt gäng som slogs för 100 000 kr (som en slutspelsplats anses värd).

Ett gäng som dessutom i sina bästa stunder spelar hård och effektiv ishockey utan krusiduller — recept att bringa "ryska" Brynäs på fall.

Segrare i Tyresöcupen

Segrare i Allsvenska Pojklagscupen för

A 1. Med andra ord Svenska Mästare

Segrare i Munkcupen i Enköping

Slog Ålands seniorlandslag med 20—0

och 11—0. I den andra matchen hade lagen bytt målvakt!

Pojklag A 2:

Serie-segrare

Förlorade i S:t Erikscupens final mot AIK med 3—1

Segrare i Nyköpingscupen

Pojklag B 1:

Serie-segrare

Utslagna i 1/4 final mot Göta med 1—0 efter två förlängningar

2:a plats i Allsvenska pojklagscupen för

B 1. Förlorade finalen mot MoDo med 2—1

2:a plats i Sprängcupen. Förlust i final mot Hammarby med 1—0

Pojklag B 2:

2:a plats i serien med samma poäng som segraren men med sämre målskillnad

Utslagna i andra omgången i S:t Erikscupen

Pojklag C 1:

Gruppsegrare

Utslagna i första omgången i S:t Erikscupen

Pojklag C 2:

Gruppsegrare

Utslagna i 1/4 final i S:t Erikscupen

Lars Nordvall

Djurgår'n är i stöten

Djurgården är i stöten just nu, det är den enkla sanningen. Västerås hade ju chansen att "bevisa" mutanklagelserna men hann inte med när stockholmarna tryckte gasen i botten i slutperioden (från 2—3 till 6—3!).

OS-resenäerna Björn Palmqvist och Lill-Stöveln Öberg i kanonform, tre resp. två mål. Björn hade otur under Kanadaturén, skadad vid tre olika tillfällen. Fick ett blåöga i första matchen, ena armen skadad i den andra och misstänkt brott i en av rysskamperna. (Ur AB)

Djurgår'n lovar skicka
tacktelegram till Färjestad

MEN INGA PENGAR...

Djurgårdens hockeylirare ber att få framföra en hälsning till Rögle. Lagledaren Lasse Björn:

— Usch! Det luktar illa om er förlust (5—6) mot Färjestad!

Ja, det var uppåt värre bland djurgårdarna efter den siffermässigt klara vinsten (6—3) mot Västerås. Man gladdes åt segern. Åt att slutspelsplatsen ordnats — genom ett flertal lyckliga omständigheter.

Och så skämtade man. Om Rögle och uppgjorda matcher.

Yngve "Rappan" Carlsson i Djurgårdens ledning säger:

— Tackar, tackar, Färjestad! Vi skall skicka telegram — men någon kosing blir det inte...

Allt anspelande på ett ilsket uttalande från Rögles ledning om "uppgjord match" då Brynäs i torsdags utklassades med 10—5 av Djurgården.

Något storstilat djurgårdsspel å la torsdagsmatchen blev det inte den här gången. Västeråsarna, anförda av överstehårningen Des Moroney, trasade sönder allt finspel.

Tacklade och satte emot så Djurgårdarna riktigt hickade till.

— Synd, säger Yngve Carlsson mitt i alla glädjeyttringar. Synd att vi inte kunde visa i dag att vi faktiskt hör hemma i slutspelet.

— En alldeles fruktansvärd tur de där djurgårdarna alltid har, suckade en djurgårdshatare på läktaren.

Tur eller inte så vann Djurgården nu på att man fullföljde matchen. Spelade i tre perioder. Västerås-spelarna nöjde sig med att spela i två perioder. Det räckte inte...

När Kent "Putte" Persson efter ganska precis halva matchen blev skadad — nyckelbensbrott efter en hård tackling från "Lill-Stöveln" Öberg — så gick luften ur västeråsarna. (Ur AB)

Aktiebolaget Installationsfirman SEL

Huvudkontor: Kommendörsgatan 22

Utställning: Karlavägen 50. Tel. 67 90 30

Filialer:

Sturegatan 21, Sundbyberg. Tel. 28 35 35

Bodalsvägen 12, Lidingö. Tel. 65 89 60

Entreprenörer för:

Elektriska stark- och svagströmsinstallationer

Värme-, Ventilations- och Sanitetstekniska anläggningar

***Varför inte resa
500 kronor tryggare?
När Ni kan!***

*Alla banker säljer
resevaluta. Men endast
Din Bank erbjuder
en valuta-reserv på
100 dollar (mer än 500:-).
Ett CCC-kort, som gäller
på över 15.000 bankkontor
i 25 länder!*

RUBRIKERNAS LAG

Skandaler, dödsstöt, underverk, uppgivet, sjönöd, halmstrån...

Det hände mycket på ishockeyfronterna i vintras. Djurgårdens ishockeyskuta kastades omkring på ett oroligt hav. Höll några gånger på att förolyckas, räddade sig upp ur svallvågorna, men drogs ner igen och syntes i behov av ett halmstrå för att inte gå under. Ja, en stor räddningsflotte kanske varit att föredra. Så småningom hittade man både ett halmstrå och en räddningsflotte, men jisses vilket liv det blev bland de ishockeylag, som gick under med man och allt. Särskilt i Västerås och Rögle skrek man ut sin förtrytelse och talade om uppgjorda matcher i samband med att Djurgården kom i gång och fick sitt spel att klaffa. Det klaffade så bra, att självaste Brynäs fick en omgång.

I rubrikerna avtecknade sig Djurgårdens stormiga seglats på olika sätt. Här har vi en kort resumé från DN:s spalter:

1) Räkna med Södertälje — Djurgården utan chans (4—9).

2) Polsk riksdag, 29 utvisningsminuter, matchen urartade, skandaldomare (Västerås—Djurgården 1—3).

3) Fart på Djurgården: oldboys, "Stöveln" tände (6—4 mot Rogle).

4) Djurgården i sjönöd, grann spurt räddning, Stoltz i form, 4 Djurgårdsmål på 7 minuter (5—1 mot Frölunda).

5) Djurgården på rygg, ledde med 4—1, föll med 8—4 mot Färjestad, publikrekord, övermod fällde oss, sa' Yngve Carlsson.

6) Olyckorna hopar sig, vargatider att vänta (4—6 mot Brynäs).

7) Djurgården fann räddningsplanka, slog Tingsryd men deppade ändå (6—3 mot Tingsryd).

8) Lätt för Djurgården, promenadseger (6—0 i returen mot Tingsryd).

9) Nödlösning av Djurgården blev succékedja. Pelle Lundström, Lasse Starck och Stig Larsson avgjorde (8—4 i revansch mot Färjestad).

10) Djurgårdens tröst, bäst i spurten men det räckte inte (0—3 mot Brynäs blev 2—3). Men vi gjorde vår sämsta match, sa' Brynäs. Lovande spel av oss, sa' Djurgården...

11) Djurgårdsbackarna uppsnurrade. Rögle utklassade Djurgården och vann med 6—2. Det skedde i en s. k. 4-poängsmatch i Johanneshovshallen, och Rögles seger betraktades i detta läge som dödsstöten för Djurgården.

12) Frölundaback smög bakom ryggen på Rolle Stoltz, räddade 3—3 med matchens sista skott, bara 14 sekunder kvar (3—3 i Göteborg).

13) Endast underverk kan rädda Djurgården. Västerås klarade 2—2 tack vare flyttad bur. Ledningsmål för Västerås efter 26 sekunder. Av fyra poäng att spela om mellan Djurgården och Västerås har Västerås nu tagit tre. 6.974 besvikna i Johanneshovshallen.

14) Djurgården undgick att akterseg-las, slog Färjestad med 5—3. "Nu slår vi Södertälje", lovade Yngve Carlsson.

15) Men det höll inte.

Stöveln fick puck i pannan och Södertälje kvitterade till 2—2 för att sedan rusa ifrån för att vinna med 6—2. Yngves påstående att vi skulle få stryk, tände grabbarna, sa' man hos kringlorna. Vår för gjorde dessa en plattmatch mot Rögle i omgången innan för att sedan skärpa sig just mot oss, undrade man i Djurgården, som nu låg trea från slutet.

16) Det här var sista omgången före jul. Man fick tid att äta gröt och julskinka, att spela i Ahearne cup och fundera över tillvaron. Skulle ett underverk ske, skulle Djurgården rädda sig till slutspelet?

17) Jo då, det började hyggligt, när verksamheten återupptogs mot Rögle. Rög-le spurtade förgäves, Djurgården vann arbetsseger men det är en skör tråd att hänga i om man skall till slutspelet. (5—3 mot Rögle).

Bara tre dagar senare läser man:

18) Stoltz gav Djurgården ökat hopp. Fenomenspel av blivande studenten i Djurgårdsmålet. Billy Sundström lovan-de back (4—2 mot Frölunda).

19) Djurgården över strecket. Spel som i forna dar. 10—5 i Johanneshovshallen mot Brynäs. Det luktar illa, sa' man hos Västerås och Rögle höll sig för näsan. Djurgården fick skärpa i DN-ishockeyn om Ahearne cup, var en annan rubrik. Djurgårdens bästa på många, många år.

20) Djurgården klart för SM-spel, hette det i nästa rubrik: Ulf Sterner knäckte Rögle, ursinnig Djurgårdsspurts mot Västerås, som ledde med 3—2 men fick stryk med 6—3. Björn Palmqvists och Lill-Stövelns match. Jag unnar dom ingenting sa Uffe Sterner på tal om sitt gamla gäng och sänkte Rögle med 6—5 med att egenhändig göra segermålet strax före full tid, sedan Rögle pressat på och varit mycket närmare att ordna segermålet för egen del.

Därmed var saken klar och Djurgår-

Vad dessa två figurer representerar för klubb är okänt men de representerar under alla förhållanden en god kontakt i Johanneshovshallen med oss i Djurgården. Det är de bägge hustomtarna Arvid Pettersson och Berndt Weber, som pysslar med oss och vår publik i samband med ishockeymatcherna.

Spotta snus — det får man

Ishockeyförbundet duktige generalsekretäre P. O. Wester säger apropå VU-behandlingens av söndagsskandalen på Johanneshov då AIK:s segerskytt Säfström spottade en mullbänk i ansiktet på en Djurgårdare att han nog tror att många kommer att protestera mot att VU tagit upp saken utan anmälan.

Käre Wester — ännu fler är tacksamma för att VU tog upp den och ännu många fler skulle ha varit tacksamma om förbundet verkligen statuerat ett exempel och sagt ifrån att nu får det vara slut med busfasonerna. Det låter kanske komiskt att spotta snus, det låter Albert Engström och tjo-flöjt-i-busken, men det är ytterligare en bit på väg mot den absoluta nedbusningen av en idrott, som i sig själv annars har tillräckligt att bjuda både publik och aktiva.

— Det kunde inte ledas i bevis att han spottat med avsikt... Så löd förklaringen till den friande domen.

Men nästa gång då, och nästa gång...

(Strong Sv. D.)

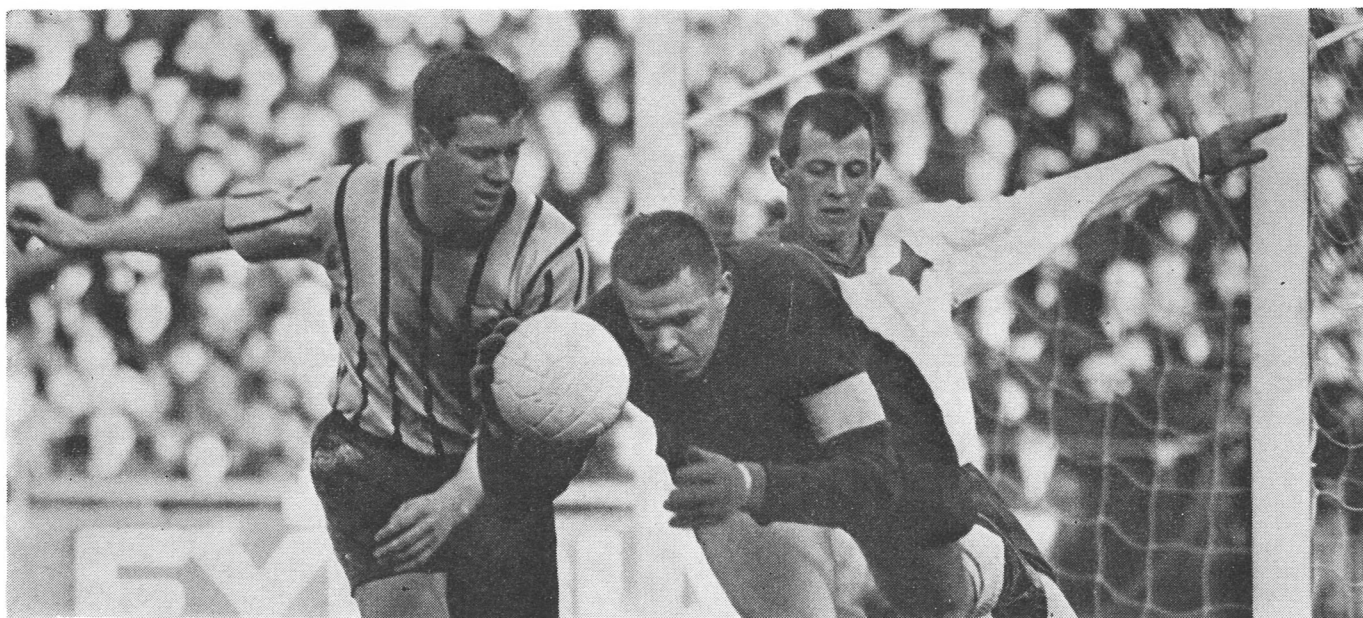
den uppe i slutspelet. Där ville det dock inte tända annat än sporadiskt i vårt maskineri. Kanonmatcher mot Södertälje, MoDo, AIK och Leksand. Blekt mot Mora och Frölunda och Brynäs. Men vi hade fått så mycket händelser och dramatik, innan denna säsong var över, att vi var nöjda ändå...

VALAND

för

FÖRSÄKRING med personlig service

Ronney Pettersson slår till och räddar i en hotande situation.

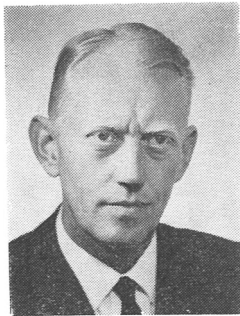
GÖR SOM RONNEY OCH ANDRA I DJURGÅRDEN:

ANVÄND DAGENS SEGERPREMIER för
MORGONDAGENS STANDARD genom

PENSIONS-FÖRSÄKRING I VALAND!

Huvudkontor: Birger Jarlsgatan 43, Stockholm - Tel. 08/22 34 20

Orienteringsbasen
Gunnar Hedberg
har något att säga
sitt skogsfolk.

Typiskt, va?

Jag hade proffslön i Hammarby, jag hade 2.000 kronor i månaden har Nacka Skoglund avslöjat i en artikel i en veckotidning. Det var en supporter som betalade, replikerade Lennart Nyman.

Jag skulle gärna vilja tacka honom, var Nackas kommentar.

Det där avslöjandet hade Nacka säkert inte gjort om han fortfarande "joxat med trasan" och tillhört Hammarby. Men nu är han en för-detting och håller till i Kärrtorp. Och dessutom är amatörbestämelseerna avskaffade. Retroaktiva diskningar utgår inte från Råsunda.

Men är det inte typiskt? Är det inte att tacka på ett särdeles sätt detta att efteråt komma med dylika erkännanden? Säkert är det många spelare, som fått ordentliga slantar av privata krafter utanför klubbarnas styrelsekreter. Många ondgör sig över sådana penningöverflyttningar. Andra är tacksamma att det finns vänliga och intresserade själar utanför de fattiga klubbläden med möjlighet att tillfredsställa penninghungliga lirare.

Kay Wiestål, som emigrerat till Amerika och blivit proffs på riktigt, skriver och berättar, att han trivs med sin nya tillvaro i Oakland Clippers utanför San Francisco. Han har toppmodern tvårummare med swimmingpool, en blänkande Mustang i garaget och tre timmar träning per dag. Det kostar 50 dollar i böter, om man snackar under träningen (tur att Djurgården inte hade böter under träningskvällarna!). Blir man utvisad får man punga ut med 75 dollar. Träningen börjar kl. halv 11. Kommer man sent eller inte är i prima kondition får man böta. Nästa år är det meningen att Djurgården skall skicka över hela sitt fotbollslag och träna hos Kay Wiestål. Få se hur många som kommer tillbaka till Stockholm...

★

Jan-Erik Sjöberg har efter fullbordad militärtjänst fattat mursleven igen och även hunnit skaffa sig skriftligt på att han är utexaminerad murare. Skriver på sitt visitkort titeln mur. kand.

Två mål för orienteringsbasen

Många är de fritidssysslor jag haft vid sidan av det dagliga värvet. Det har varit intressant att i olika nämnder och styrelser taga del av det kommunala livet ute på Mäläläarna. Men det mest inspirerande har säkert varit idrotten, först som aktiv och sedan som ledare.

Nog tyckte man sig ha nått höjden av lycka att få paddla segrande i mål på ett SM eller att få springa hem en klubbävling i orientering. Och lika roligt var det att vara ansvarig ledare för den svenska kanottruppen i Rom och Tokyo då framgångarna kröntes med olympiska guldmedaljer.

I dag blir det väl inte någon rationell träning men jag håller mig ändå i någorlunda fysisk spänst. Jag anser att har man en frisk kropp är det även lättare att hålla själen sund. Därför motion i friska luften så snart tillfälle ges. Och stillasittandet på ett grosshandelskontor behöver denna omväxling.

Utöver kanotpaddling och orientering har jag ägnat mig en hel del åt skidåkning, terränglöpning, cykel, golf och segling. Men jag måste säga att jag sätter orienteringen högst. Det gäller att kunna springa fort genom skogen, men det gäller även att tänka, att välja väg och följa med på karta och kompass. Även om det inte blir topplacering så kan man vara nöjd med sin dag. Härlig motion i skog och mark och alltid några trevliga moment i den omväxlande tävlingen.

Som ledare har jag hyllat principen att jag har åtagit mig en syssla så ska den skötas efter bästa förmåga. Man ska inte sitta fast på ett styrelseuppdrag i årtionden utan att göra något. Sådant existerar tyvärr på alla områden, inte bara inom idrotten. Nej, sitt en tid medan det är roligt och inspirerande att jobba och — försök att verkligen åstadkomma något bestående resultat av jobbet. Försök förnya Dej själv och Din omgivning med nya idéer och inspirera de aktiva till stordåd. Det gäller att lyssna på alla, skapa sig ett eget omdöme på basis härav och sedan leda med fast hand. Det gäller att ha god självkritik och fordra mycket även av sig själv

Sedan ett drygt år sitter jag ordförande

i orienteringsgänget i DIF. Jag blir väl inte så länge på den posten men 2 mål har jag uppsatt och ett har jag lyckats med — att skaffa DIF en klubbstuga. Stockholms Stad har köpt bl. a. Höjdens friluftsgård vid Vendelsö och det härliga Tyresta-reservatet och den har DIF nu fått hyra för en symbolisk summa. Tanken är nu att bygga en bastu vid sidan av det stora huset och att alla Djurgårdare ska komma ut och träna i de fina markerna. Jag ska underrätta sektionerna när tiden är inne och stugan är i ordning.

Det andra målet vore jag lycklig om det kunde uppfyllas — att få in många ungdomar i orienteringssektionen. Det är inte lätt idag att få ungdomar till aktiv idrott men vi har gjort några lovvärda försök, bl. a. instruktion ute på Barnens Ö under några veckoslut i juli månad som vi ska fortsätta med.

Ja detta var många ord om såväl aktiv som passiv idrott. Kanske de kan inspirera någon i våra led till nytänkande och en positiv insats för gamla Djurgård'n...

Hej så länge, vi ses i skogen...

Gunnar Hedberg
orienteringsordförande

DJURGÅRDSORIENTERARNA

Vad är det för fel på Djurgården? Ja, som orienteringsklubb? Varför lämnar ungdomen oss? Det är säkert många av oss äldre som har ställt oss den frågan. Här växer det upp andra generationens orienterare, som efter att ha fått orienteringssporten med modersmjölken lämnar vår anrika klubb. Varför? Sedan kommer lovande nytillskott som vi lagt ner mycken omvårdnad och klubbkärlek på, som också lämnar oss när dom tror att de bättre passar i andra miljöer. Det är bittert!

Vi drog i gång med Stugloppet — en tjugusig tradition med många variationer. Sedan vi "väntat fram" banläggarna Gustafsson kunde vi starta med "otillätna" grader på vår termometer. Vår vasaloppsåkande Rune åkte som den dalkarl han är och slog Moppe på mållinjen.

Vinterns Ugglekubb d.v.s. Birkas 2-mil vanns av en "andragenerationare" som gått fadershuset förbi. Moppes grabb var minuten före Bjelkis. Hoppas att vi i orienteringssektionen kan få i gång ett rik-

tigt DIF-KM tillsammans med skidsektionen nästa år!

Till årets Skido-KM hade sekreteraren utnyttjat sina förbindelser med moderneringen så att vi på årets första tödag kun-

DAHLFORS & SÖNER AB

- ★ **Glasmästeri**
- ★ **Glassliperi**
- ★ **Spegelfabrik**
- ★ **Byggnadsglas**
- ★ **Planglas en gros**

30 87 37 DÖBELNSGATAN 65 30 87 49

STOCKHOLM VA

Byggnadsaktiebolaget **GUNNAR LINDELL**

SVEAVÄGEN 159 - STOCKHOLM

Utför bostads- och industribyggen

de invadera Finsta Lantbruksskola där vi fick en utslagsgivande bana lagd av en av skolans lärare. Lill-Byss hade segermak i munnen men glömde att obrutna skidor glida bäst, varefter Bjelkis med en av sina vanliga kanonspurter var ofin nog att tala om för allas vår Farsa att gammal är äldst.

Våren inbröt med full snöpulsning för oss Djurgårdare den 12 mars med ett jättestartfält på 16 man. På Bertil Granbergs bana vann Rolf med samma efternamn.

Till vårens glädjeämnen hörde klubbmatchen mot MP, Arsta och Södermalm som vi knöt upp svansen på i nu nämnd ordning.

Från årets 10-mila kan noteras att vi d.v.s. Rune Johansson måste ta Djurgårdens kavle ur skogen på nionde sträckan. På andra sträckan hade Bjelkis gjort årets "storplock" när han plockade upp 98 platser i resultatlistan.

Årets vår-KM verkar från sekreterarens skrivstol litet av "hattmakeri". Vi fick ärva Tjäders stortävling från söndagen innan och Bertil G. vann före Norén. På korta kom Björn Bodén från "kulissen" och vann överraskande.

Det fanns fortfarande löpsugenhet kvar så att vi fick ihop ett lag till Siljanskalen där vi blev 120:e lag. Styrelsen ser gärna att våra orienterare startar på utombys tävlingar — pengar till dessa enkla nöjen får vi jobba fram med kaffelotterier och annat.

Efter sommarskubb i vanlig ordning till vilket också kan räknas att allas vår Karin med energisk dotter med viss framgång gästspelade på femdagars var vi så klara för Uggleskubbet där Bjelkis som så många gånger förr visade ryggtavlan för oss andra.

Sprack på kontroll

I Natt-KM måste vi tillgripa omtävling sedan Permerth haft otur med en kontroll. Nu fick nattskubbarna till ett antal av dussinnet fullt kuta runt på Hasse Hallgrens bana i Nackaskogen. Bertil G. vann före Lill-Byss som då och då gör sina framstötter för att se om inte vandringspriserna för alltid skulle kunna hamna hemma hos Hanssons.

Två-milen i år var 17,6 km och med endast 4 man på startlinjen och lika många i mål. Bertil G. var nu 22 minuter före Larsa.

Efter mycket hit och dit blev det inte heller i år något Värmlands-KM, utan endast med nio på långa och fyra på korta gjordes det upp, 5 mil norr om staden, om årets finaste klubbävling. Här vill styrelsen ha andra takter till nästa år. Bertil Granberg och Erik Gustafsson heter årets mästare. Men var tog damerna vägen? Granberg erövrade KM-kannan

Smäländska fotbollsfruar jäser

På annan plats i denna förnämliga tidsskrift frågas det så här: *Où est la femme, eller översatt till svenska: var håller kärringarna hus?*

Egentligen behöver vi i Djurgården väl inte fråga oss detta. Vi har våra duktiga flickor i damsektionen, i handboll, orientering och konståkning, och dom gör ständigt fin propaganda för föreningen. Men nu börjar man mer och mer ute i stora världen fråga sig om det inte är farligt att släppa fram kvinnan och låta henne få en så dominerande plats. Anledningen till denna självvranssakan är att kvinnorna bakom de aktiva blivit väl intresserade av vara som dessa aktiva. Intresserade av kosing och förmåner. Bara för att en kvinna är gift med eller fästmo till en aktiv stjärna tycker hon sig ha rätt till att vara med och dela på kosingen...

"Det jäser bland spelarfruarna i Småland" läser man i en rubrik i en rätt vanlig eftermiddagstidning i Stockholm, där Östers fruar på ett syföreningsmöte slagit nävarna i bordet och sagt, att det inte är demokratiskt, att den ene liraren får mer än den andre.

Det har ofta sagts, att det är så synd

för alltid men han tog tydligen exempel av Rickard Eriksson och överlämnade detta dyrbara pris — i årets valuta säkert värt mer än 1.000 kr. — till att vandra för en ny omgång. Detta tackar vi DIF-are Bertil för. Att vi nästa år kommer att sakna honom i Stockholms snyggaste klubbdräkt är ett tråkigt faktum som vi inte gärna vill acceptera. Vad är det för fel på oss Bertil?

I årets Fem-Klubbars var det tunnsätt med Djurgårdare utom att Bertil vann på långa och Leif Johansson blev trea på korta. I lag blev vi också trea.

Duktig kassörska

Innan vi var klara för Hårda Grabbars med Karin som banchef över oss och familjen Johnsson kunde konstateras att sagda banchef blev årets ende segrare på en stortävling. Karin vann nämligen Oldgirls-klassen i Väsby's tävling med 23 startande. Heders! Vår duktiga kassörska! På startlinjen stod 14 hårda grabbar samt två av våra ungdomsgrabbar. Hårdast var inte oväntat Bertil. Rickard gjorde ett av sina fåtaliga "stickupp" och blev tvåa.

Till årets stora händelser hör Djurgårdskavlen för ungdom som vi kunde genomföra med ett stort uppbåd av funktionärer samt mycket värdefullt ekonomiskt stöd av medlemmarna, annars hade Djurgårdskavlen inte gått ihop ekonomiskt. Både deltagare och press konstaterade en lyckad tävling och önskade ett återseende 1968. Så det gäller spotta i nävarna alla vi som vill göra något för vår anrika förening och för den tjuvigaste av idrotter.

Andra händelser av vikt var våra orienteringsträffar på Barnens Ö under sommaren som vi hoppas ska bära frukt i framtiden.

Orienteringsstyrelsen

om kvinnorna, som jämt får sitta hemma och snyta ungarna, medan deras karlar drar ut i fält och kickar fotboll eller spelar ishockey. Kvinnorna får offra så mycket och utan deras välvilja skulle de usla karlarna inte vara vatten värda. Därför vill kvinnan ha sin del av kakan...

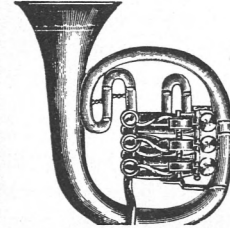
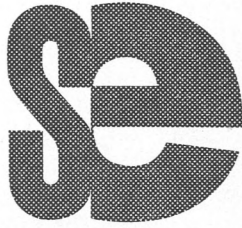
De vill också ut och resa och ligga och sola sig på turkiska badstränder eller leva loppa i Monte Carlo eller vart nu klubbarna drar iväg med sina karlar. Plötsligt har idrottsledarna fått ytterligare ett bekymmer på halsen. För kunde det räcka med ett armband i gul metall vid årsfesten för att kvinnan skulle känna sig uppmuntrad.

Det duger inte längre. Nu vill kvinnan ut och resa jorden runt och uppleva samma himmelska fröjder som karlarna. Man fick en god start i Intertotocupen, då spelarfruarna drog ut i stora skaror på den europeiska kontinenten. Det skedde på statliga pengar, och det sågs inte med särskilt blida ögon av höga vederbörande. Nu får kvinnfolket stanna hemma från sådana utflykter. Men har man en gång fått smak på livet, vill man gärna vara med. Nu sitter fru Karlsson och diskuterar med fru Andersson på symötet och kommer fram till facit: vi är lika viktiga.

Kvinnan har blivit en allt viktigare pjäs inom idrotten. Under tiden kliar ledarna sina glesnande hårfästen och undrar var man skall hitta några pengar. Kanske man på syföreningarna kan komma på någon idé...

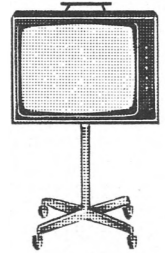
REKOMENDATION. Colombias bäste domare i fotboll, Esteban Collar har avlidit. I hans kvarlåtenskap fanns förutom de vanliga domargrejorna även en väska med peruker och lösskagg. I ett brev skrev den avlidne: "Dessa saker har klarat mig ur många oangenäma situationer. Jag rekommenderar alla kolleger att skaffa sig sådana här grejor. De behöver därefter aldrig oro sig efter en match. Mitt domarliv har varit härligt".

B&O - för Er som diskuterar smak och kvalitet före priset!

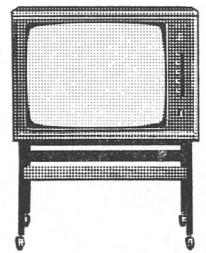

Många väljer en B&O TV-apparat, både för att det är en vacker möbel och för att den är tekniskt perfekt...

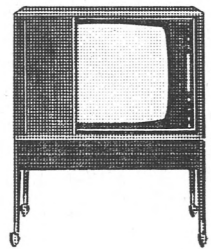
B&O har något ganska speciellt att erbjuda sin internationella kundkrets: För det första B&O TV-automatiken, som själv ombesörjer bästa tänkbara bild under alla förhållanden. För det andra formgivningen. I ett intimt samarbete med ledande danska arkitekter har B&O konsekvent renodlat formgivningen och därigenom gjort TV-apparaterna mycket mer »rumsvänliga« i samklang med dansk möbelarkitektur. För det tredje det hantverksmässiga utförandet: På varje TV finner Ni det »Danske Møbelproducenters Kontrolmærke«, som är en garanti för apparatens hantverksmässiga kvalitet. Varför nöja sig med mindre än en B&O Beovision? ■ *Det är en glädje att äga kvalitet!*

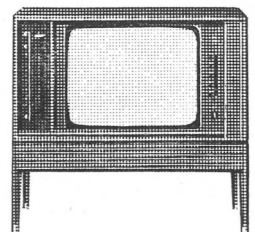
B&O BEOVISION 700 19"

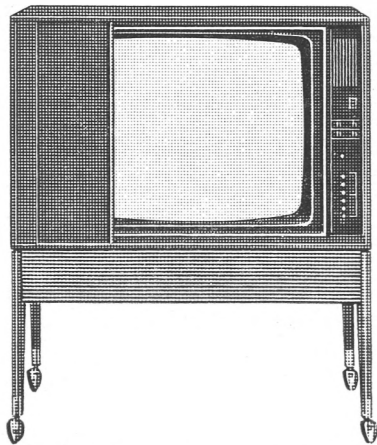
B&O BEOVISION 1000 K 23"

B&O BEOVISION 1200 SJ 23"

B&O BEOVISION 1800 23"
Med AM-FM radio

B&O BEOVISION 1300 SJ 23"
Med transistorer och rör.

Generalagent
ELECTRIC & MUSICAL INDUSTRIES LTD. SVENSKA AB · STOCKHOLM

HUR MÅNGA ÄR VI?

Är medlem nr 10.000 redan registrerad?

Hur många medlemmar har vi i Djurgården? Är det sant, att AIK har flera medlemmar? Vad gör vi för att bli flera?

Detta är några frågor, som då och då ställs inom Djurgårdsfamiljen, och frågorna blir alltid aktuella, när AIK kommer med glada tutningar i sin basun. Senaste tutning: avslöjade att AIK redan var uppe i över 5.000 medlemmar.

Det måste man säga vara en otrolig utveckling från de 100-talet medlemmar, som AIK länge nöjde sig med för ett 40-tal år sedan. Då ville klubbens ledning inte få in allt möjligt möjligt "löst folk" som medlemmar. Risken var nämligen att nykomlingarna blev så många, att de vände upp och ner på ordningen och tog hand om makten och alla stenhusen. Därför ville vare sig Ulrich Salchov eller Birger Nilsson öppna dörrarna på vid gavel. På ungefär samma basis arbetade man i Gais. 100 medlemmar och inte flera. Det krävdes nästan ett dödsfall för att någon utomstående kunde få hoppa in på den lediga platsen...

Nå, för att återgå till frågan om hur många vi är i Djurgården, kan det lämnas två svar:

a) vi är ungefär 3.000 "riktiga" medlemmar.

b) vi skulle kunna säga, att det finns över 10.000 medlemmar i vår förening.

Allt beror på hur man räknar.

I fallet a räknar vi nu levande medlemmar, vilka snyggt och ordentligt betalar in sina årsavgifter eller som blivit ständiga medlemmar. Då kommer vi fram till siffran 3.000.

I fallet b skulle vi ta med alla som under någon period varit medlemmar i Djurgården och fått sina namn inregistrerade. Men det gör vi inte.

Vid dödsfall avföres en medlem ur registret.

När en medlem upphör att betala sin årsavgift, åker han eller hon också ur vårt register. Vi brukar ge vederbörande något nådeår med möjlighet att betala och göra rätt för sig. Det kan ju finnas skäl för att man inte betalar som t. ex. sjukdom, arbetslöshet, utrikesvistelser, militärtjänst eller bortflyttning från staden.

I dylika fall har vi tålmod med att årsavgiften inte kommer in, men efter några år går rödkritan i medlemsregistrets pärmar. Tack och ajöss.

Sedan händer det ofta att en medlem

begär att få komma tillbaka igen. Det är rätt vanligt med aktiva medlemmar, som spelat fotboll eller ishockey, som boxats eller brottats, som rullat klot eller hoppat skidor — under de aktiva storhetsdagarna hör man liksom till föreningen även om man inte är så noga med att betala sin årsavgift. Då känner man sig ändå liksom tillhöra familjen. Men när den aktiva tiden är till ända, och när man är så bortglömd, att man inte får en friplåt till matcherna — då börjar man fundera på hur snabbt berömmelsen försvinner. I ett sådant fall finns bara en väg att gå: att be att åter få bli medlem och därmed också att betala årsavgiften.

För att hålla den stora apparaten i gång och för att inte uppmuntra rena pappersmedlemmarna måste vi med sorg i hjärtat stryka i våra rullor. Därför är de medlems-siffror som Djurgården redovisar någorlunda dagsaktuella, men visst skulle man kunna slå sig för sitt bröda bröst och tala om att Djurgården i fjol inregistrerade sin medlem nummer 10.000.

Vi har dock inte vårt register på löpande nummer. Medlemmarna får löpa i väg, när de inte gör rätt för sig.

Hur är det — just du som läser detta har väl betalt? Eller får du denna tidning under ditt nådeår som en medlem med slarviga inbetalningsmetoder?

Skidor frågar: När kommer morgondagens stjärnor?

Fjolårets säsong för längdåkarna bjöd väl inte på några större sensationer. Detta beror väl dels på, att vintern inte varit särskilt gynnsam för träning och tävlan, åtminstone inte i Stockholmstrakten, dels på att vi ännu inte fått fram några "morgondagens stjärnor", men de kommer hoppas vi.

Något träningsläger har vi inte hållit, och vi kan inte skylla på vallningen, för där har vi haft en sådan expert som Martin Matsbo hos oss en kväll, för att lära oss valla skidor.

I distrikts- och grann-distriktstävlingar har ungefär 10—12 åkare hållit igång, med skiftande placeringar. De bästa placeringarna har Bertil Wedin fått. I Vasaloppet deltog 22 djurgårdare och även här var Bertil bäst placerad. 6 man erövrade Vasaloppsmedaljen. (Här finns det plats för andra Vasaloppsåkare inom de olika sektionerna, och vi hjälper gärna till när det blir dags).

Kommande säsong ser vi optimistiskt fram emot. Vi har fått ett par unga nyförvärv norrifrån som vi hoppas mycket på och som skall ge oss den topp vi behöver, men vi skall även se att vi får bredd också. Vi har intensifierat träningen för kommande säsong, och i nästa nummer av "Djurgårdaren" hoppas vi kunna redovisa fina resultat.

Backhopparna har också haft det besvärligt med träningen på hemmaplan. Säsongen inleddes dock med några träningsperioder i Bollnäs. "Lill-Holger" Karlsson blev trea i en avslutningstävling i Bollnäs, och Lasse Hägglund blev tvåa i Ljusdal.

I Svenska Skidspelet i Falun kom "Lill-Holger" på 16:e plats. I den inledande kvaltävlingen belade han 3:e platsen. Lasse Hägglund, Sune Holmberg och Toivo Laurén blev knappt utslagna i denna.

Vi ställde för första gången i DIF:s skidhistoria upp med bara två man på SM i Örnsköldsvik, och hade därmed ej fullt lag. "Lill-Holger" gjorde fint ifrån sig, och belade en hedrande 7:e plats. Lasse. H. blev 30:e man.

Ett kuriosum i sammanhanget är att Friska Viljor Ö-vik år 1966 ledde med 79 erövrade SM-tecken, alla skidgrenar inräknade. Djurgården låg tvåa med 70 st, men för bara 5—6 år sedan låg vi främst i fråga om SM-medaljer.

DM-tecknet av äldste valör prenumererar vi fortfarande på. Lasse Hägglund blev DM-segrare (som vanligt), och "Lill-Holger" blev 4:e man trots ett fall, men han lyckades med två jättehopp nå denna

MEDLEMSAVGIFTER

för Djurgårdens Idrottsförening utgör t. o. m. det år medlemmen fyllt 18 år 10 kr. och fr. o. m. det år medlemmen fyller 19 år 25 kr. Ständig avgift för medlem som tillhört DIF i minst 10 år är 150 kr. Ständig avgift för nytillträdande medlem 300 kr.

Medlemsregistrets postgiro: 50 53 22.

BETALA DIN ÅRSavgIFT UTAN DRÖJSMAL!

Gunnar Fahlström AB

Hovjuvelerare

Sveavägen 33 - Stockholm C
Tel. 21 64 22 - 20 93 39

Drottninggatan 65
Tel. 20 48 32

.....
Förnämligt konsthantverk från egen ateljé
.....

ERAG

Handelsaktiebolag

EGON RAUCH

Kungsgatan 65
Stockholm 1
Tel. 21 18 13 - 21 22 52

EXPORT

IMPORT

Djurgårdare!

Då Er fru eller fästmö
söker något chict och
personligt vänd Er med
förtroende till

J A C O B S S O N S

— ledande mode inom
damkonfektion —

Jacobsons

Sergelstorg 4 - Sergelsgatan 23 - Kungsgatan 53
STOCKHOLM

NÄR DET GÄLLER

Gas-, vatten- och sanitära
ANLÄGGNINGAR

KONTAKTA

Pipersgatan 8 - Stockholm K
Tel. 23 02 70

Lugnt på Djurgården

Det står rätt mycket om Djurgården i tidningarna. Knappast en dag går utan att Djurgårdens förehavanden i ishockey, i fotboll, i boxning, i brottnings etc. är föremål för någon form av omnämmande i de stora tidningarnas sportspalter. En dag tyckte en djurgårdare i ett samtal med en AIK:are, att det var dags att skryta en smula med hur omskrivna hans blåänder är i alla sammanhang.

— Du, svarta människa, jag är villig att slå vad med dig att under en vecka kommer det att stå minst en notis varje dag om Djurgården i någon av Stockholms tidningar.

— Tok där, jag håller emot, svarade AIK:aren.

Man följde noga med vad det stod i tidningarna, och under veckans sex första dagar fanns det faktiskt alltid något om Djurgården. Men på sjunde dagen blev den vadslående djurgårdaren orolig. Inte en enda rad hur han än letade i sportspalterna.

Vad det syntes förlorat, men så skrek han till efter att ha tittat på en annan sida. Under en rubrik "Lugnt på Djurgården" hittade han denna text:

Fullträff för curlinglaget!

Det är väl inte så många utanför den initierade kretsen som vet, att Djurgården även har curling på programmet. Så är det emellertid. Vi har en livaktig sektion som sysslar med stenar och kvastar och som dessutom har den för huvudkassan behagliga förmågan att sköta sig på egen hand. Visst fick sektionen vid sin födelse ett antal äkta curlingstenar för att överhuvud komma i gång, men annars har det som sagt inte varit några problem för huvudkassan.

Det tar sin tid att komma fram i ljuset, och våra curlingspelare har tagit tid på sig. Nu börjar de emellertid synas i prislister, och i Curlingförbundets officiella tidning "Curling" överraskades vi av att hitta vårt 4-mannalag som omslagsgossar. Inte illa, va?

Orsaken till denna uppmärksamhet: Djurgården vann invigningstävlingen i vintras på Stockholms Curlingstadion och fick i texten detta omnämmande: "En ganska så sensationell men mycket rättvis seger efter ett säkert och övertygande spel

placering. Sune Holmberg blev 5:a med två stående hopp även han. Naturligtvis tog vi lagsegern.

Även i backe hoppas vi få fram nya förmågor. Dessa skall nu läras upp av ingen mindre än Toivo Laurén, och han skall få dessa ungdomar att axla de äldre hopparnas mantlar. Därför hoppas vi, att när vi nästa gång skall lämna en rapport från backen kunna visa upp fina resultat.

Ingemar Sundberg

HÄR ÄR LÖSNINGEN att få pengarna att räcka till!

Hur skall man kunna få ut mera av de pengar, som betalas vid idrottens vändkors? Eftersom det trots allt betalas in rätt stora slantar av en välvillig och idrottsintresserad allmänhet vid denna allmänhetens passage genom vändkorsen, skulle man gärna vilja se att pengarna gick ganska direkt till klubbkassan.

Tyvär är det dock långa omvägar dit. Och under den långa vandringen hinner de mesta pengarna råka ut för samma öde som länsman i Delsbo. Dom kommer bort...

Vi har frågat några ledare hur man skulle få mera netto på pengarna.

Jo då, det är bara att gå tillväga på detta sätt:

- 1) sänk planhyrorna till att bli en mera symbolisk summa, till ungefär 5 procent.
- 2) sänk beskattningen till övermyndigheten, till förbundet alltså, som också kunde nöja sig med något symboliskt på 5 procent!
- 3) sänk procenten till motståndslaget eller ta bort den alldeles och låt varje hemmarrangemang till 100 procent vara just hemmalagets!
- 4) låt klubbmedlemmarna sköta vaktmästarnas sysslor!
- 5) låt polisbevakningen bli kostnadsfri eller låt klubbmedlemmarna sköta den!

"Det meddelas från polisen att natten till söndagen var ovanligt lugn på Djurgården. Inte ett enda anhöllande för fylleri behövde göras".

Det räckte — vadet var vunnet.

Fick man igenom alla dessa förslag skulle en match med låt oss säga 50.000 kronor i intäkter betyda ett överskott till hemmaklubben på ungefär 40.000 kronor. Nu blir det kanske 15.000 kronor...

Att vaktmästarna, som i de flesta fall är helt vanliga människor med andra riktiga yrken, vill ha sitt extraknäck är väl inget att säga om, men så länge klubbarna bättre behöver slantarna, så varför kan man inte pröva ett nytt system?

Och polisen? Visst skall man unna även denna kår att extraknäckas, men ingår det inte liksom i jobbet, att de ska finnas till hands "för ordningens upprätthållande" utan att det skall kosta något extra? Har någon hört talas om att det jämt och samt är upplopp vid idrottsarrangemangen och att det därför behövs så stark polisbevakning? Är det inte mest för att hålla trafiken i gång, som polisens närvaro är motiverad. Och trafikens hållande i gång, varför skall idrottsklubbarna betala sånt?

När det kommer andra stjärnor till stan, när demonstrationståget drar iväg till Hakberget på Gärdet, när vissa ambassadbyggnader måste bevakas, när porrtidningar skall tas i beslag — utgår det då någon extra kosing för att polisen sköter denna del av sitt jobb. Är det inte i stället så att idrotten mer än andra nöjesarrangemang mjölkas enligt någon gammal stadga, som med det snaraste borde avlivas. Låt idrotten få behålla sina pengar!

Lika väl som myndigheterna tillåter klubbarna att samla tomglas, att sälja lotter och att spela bingo, borde myndigheterna ge klubbarna rätt att svara för ordningen.

Skulle det hända något, kunde man kanske få ringa efter en radiobil...

AKTIEBOLAGET

LJUSKOPIA

KONTOR: Vretenvägen 4, Solna. Tel. växel 28 27 85
Bankgiro: 57-6933 - Postgiro: 5 90 33

STOCKHOLM

DROTTNINGGATAN 89—93
Tel. 23 84 20

STORGATAN 21
Tel. 61 19 55, 61 19 60

GOTLANDSGATAN 74
Tel. 40 02 01, 42 55 82

LILLA NYGATAN 22
Tel. 21 87 14/15

NACKA

GAMLA VÄRMDÖVÄGEN 10
Tel. 716 96 72

SOLNA

VRETEENVÄGEN 4
Tel. växel 28 27 85

GÖTEBORG

EKELUNDSGATAN 5
Tel. 11 60 60, 11 60 26

LJUSKOPIOR

FOTOKOPIOR

CRONAFLEX

TEKNOPLAN

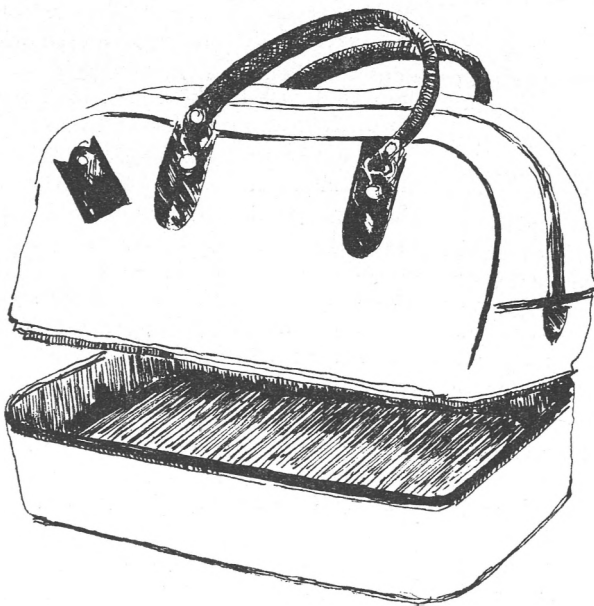
ZINKTRYCK

XEROXKOPIOR

SKRIVCENTRAL

TRYCKSAKER

VÄSKAN från FÖR DJURGÅRDAREN

"TOPP À LA TOPP"!

EN SPECIALPLATS FÖR SMUTS-
KLÄDER EFTER TRÄNINGEN
OCH ATT PACKA NED
AIK:ARE !, EFTERMATCHEN

Skifte vid ordförandeklubban på vår fotbollsskuta. Gamle skepparn Sigge Bergh lämnar över till Sten Wettebrandt vid senaste årsmötet. Bågskytten spänner sitt armborst med sikte på den nye ordföranden. En antydning om att hårda tider stundar?

"HÄR ÄR JAG" Djurgårdens nye fotbollsbas

Jag såg dagens ljus den 20/2 1929, Humlegårdsgatan 23, Östermalm. Och är faktiskt född på denna adress, så man kan verkligen säga att jag är en uröstermalmare om ej från öfvre så dock den nedre delen. Således har jag geografiskt sett den rätta förankringen till Djurgården.

Mina studier. Min första skola blev Withlockska samskolan, som jag lämnade efter utgången av andra ring då jag övergick till Beskowska skolan för att där avsluta dem. Efter det har jag framför allt studerat ekonomi, psykologi och försäljningspedagogik, och är nu direktör i Försäkringsbolaget Valand med främsta inriktning på försäljning.

Vad gäller den "runda kulan" började jag som alla barn under tidigaste år sparka på den stora gummibollen, som snälla föräldrar skänker sina barn i hopp om att de skall utvecklas till stora fotbollsspelare. Någon sådan blev jag aldrig utan

däremot en fruktad kulspelare ("kuljude") i Humlegården där jag tog hem stora och feta vinster. Naturligtvis spelade jag fotboll men det var efter helt andra riktlinjer än som nu gäller. På den tiden var det förbjudet att spela fotboll i Humle-

Vem är han?

Djurgården har fått en ny ordförande i fotbollssektionen i form av Sten Wettebrandt. Han förekommer civilt i samma företag som Ronney Pettersson, och det kan ju därmed tänkas att vår fotbollsmålvakt gett tipset om var efterträdaren till Sigge Bergh fanns att hitta...

Men vem är han, den nye fotbollsbasen? Vi har bett honom presentera sig själv för våra medlemmar, och här kommer hans egen berättelse.

gården utan vi fick improvisera i mycket hög grad, när inte parkvakten var närvarande. Målen fick då markeras med några pluggmössor eller skolportföljer och sedan delade vi upp antalet grabbar och började den stora fighten.

Vi drog ofta paralleller mellan Djurgården och AIK. Tyvärr fick våra matcher snabbt avbrytas då parkvakten närmade sig med stormsteg och tog vår kära kula i förvar. Detta ständiga krig mellan oss grabbar och parkvakten gjorde att många av oss — även om vi var synnerligen intresserade — lämnade fotbollen och övergick till fri idrott.

I Humlegården fanns också på den tiden en längdhoppsgrop där vi således fullt legitimt kunde bedriva vår idrott. Inte här heller nådde jag några direkta sportsliga framgångar men jag fick dock en del pris i löpning, längd och höjdhopp, vilka mottogs med stolthet. På den tiden tävlade jag för Matteus-Pojkarna (MP).

Slogs med AIK-brorsa

Även om jag själv inte lyckats på bollplan så har jag sett kolossalt mycket fotboll. Detta inte minst tack vare min 10 år äldre bror. Tyvärr spelade han i något av AIK:s ungdomslag. Vi gick ofta på fotboll tillsammans men vi hade var sin favorit, och därför avslutades ofta våra besök på Stadion med slagsmål.

Som gammal Djurgårdare blev jag mycket glad, när jag av valberedningen inom sektionen tillfrågades om jag ville åtaga mig ordförandeskapet. Naturligtvis ingen lätt uppgift att hoppa in i ett gäng som jag inte känner, och att sedan snabbt försöka sätta sig in i fotbollsförhållanden vad gäller spelare, avtal och studieresättningar m. m. Jag tror emellertid att det skall lyckas inte minst beroende på

P-CENTRUM

P-centrum är Stockholms första öppna parkeringshus, 7 parkeringsplan och goda tillfartsgator. Vid infarten stämplar kunden själv ett tidkort, fortsätter upp i parkeringsplanen och parkerar på valfri plats i direkt anslutning till färdvägen. Betalning sker i kassan vid kundemottagningen FÖRE avhämtning av bilen. Vid utfarten TV-kontroll av tiden.

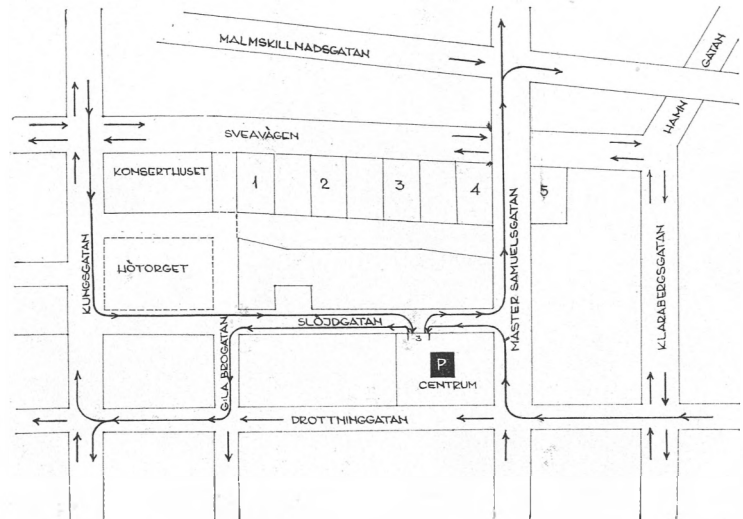
P-CENTRUM, Slöjdgatan 3

Tel. 10 09 00

DET NYA PARKERINGSHUSET I CITY

450 platser

Infart från Slöjdgatan 3
Tvättning, smörjning. Lätt att parkera
Valfria platser. Lätt att köra ut
Inga köer vid in- och utfart
Hissar till och från alla plan
50 öre per påbörjad halvtimme
Minimiavgift 1 krona
Vardagar 06.30—23.30

OHLSSON & SKARNE

BYGGNADSFIRMAN OHLSSON & SKARNE AB

Sveavägen 153-155, Fack, Stockholm 23

Telefon 08/23 61 00

Dags för artistnamn?

Hur skall vi få publiken tillbaka? Så frågar sig en fotbollskännare i Malmö och ger följande funderingar:

Färgstark och publikdragande fotboll — det får man förmodligen genom att importera negrer, genom att i halvtid bjuda publiken på kaffe och cognac och kanske också genom att ge spelarna artistnamn.

Onekligen en kul idé särskilt det där med artistnamn. Här några förslag på artistnamn för de våra:

Jan-Erik Sjöberg: "Levande murbräcken".

Clas Cronqvist: "Den mörke bankiren".

Ronney Pettersson: "Il Stabilo".

Conney Granqvist: "Vänsterpärlan".

Sven Tumba Johansson: "Guldgrävaren".

Fast i det senare fallet dög det ju på sin tid bra med Tumba...

att jag har funnit goda och driftiga kamrater inom sektionstyrelsen.

Att ta itu med: ekonomin!

Skall jag så ge en målsättning för framtiden så är den först att försöka få ett grepp på den "vacklande ekonomin".

Våra skulder är just nu inte små, verkliga krafftåg för att rätta till missförhållandena.

Det något sviktande publikintresset har också gjort att vi inom sektionen fått sikta på andra inkomstkällor t. ex. reklam m. m. Vi skall naturligtvis sträva efter att på alla sätt försöka återvinna den publik som lämnat oss och vi jobbar också för fullt med olika idéer i denna riktning.

Siktar på guld...

Fick jag slutligen önska något för framtiden så är det naturligtvis stora framgångar för vår förening och jag räknar med en guldmedalj som något alldeles självklart med tanke på det fina material vi har och framför allt på den goda lagandan och känslan för klubben.

En annan önskan är också att myndigheterna i större utsträckning skall engagera sig genom olika subventioner till fromma för idrotten. Vi får inte glömma hur mycket det betyder för en grabb i utvecklingsstadiet att få inrangeras i en sund och tjusig miljö, fjärran från knarkarnästen och andra tillhåll. Inte minst är jag övertygad om att vi föräldrar skulle känna oss betydligt lugnare inför våra barns framtid, om vi visste att de hamnat i en sund miljö, där de har tillfälle att bygga upp sin fysik och samtidigt väcka deras fighterskänsla, vilken i dag tyvärr saknas i alltför hög grad hos många ungdomar beroende på vårt s. k. välfärdssamhälle. *Sten Wettebrandt*

Hur rycka upp svensk fotboll?

Några nya idéer för att göra svensk fotboll till en fotboll av klass. Åtskilliga experter — och även icke sakkunnigt folk — har intervjuats i detta ämne. Sigge Bergh hör till dem, som fått svara, och även Torsten Lindberg, guldtränare hos Djurgården, har i samma veva delgett svenska folket sina synpunkter.

På måfå har vi plockat fram något av vad dessa två sakkunniga män har att föreslå.

Ge varje spelare 1 öre per åskådare på varje match. Det låter revolutionerande men är det inte eftersom man i ishockey redan börjat tillämpa detta system.

Sverige har ett för hårt fotbollsprogram. Det skall läggas om från vår-höst till att liksom förr i tiden gälla höst-vår.

Vi kan inte införa proffsfotboll i Sverige bara för att några enstaka av våra spelare får anbud utifrån.

De nordiska landskamperna kunde ransoneras. Det räcker med vartannat-år-matcher. Då får man mera tid till träning, men förresten — var skall man träna, när det inte finns några planer. Att springa omkring i skogarna blir man inte fotbollsspelare av.

Det har kommit in för många akademiker i svensk fotboll. Bättre på den tid, då enkla grabbar spelade fotboll. De kom direkt från sin svarv och ville sedan hävda sig på fotbollsplanen. (Torsten Lindberg).

Det där tror jag inte på, replikerade Lennart Nyman i Hammarby. Det där att komma direkt från ett hårt bankjobb till en match är inte rätt medicin. Jag minns att vi talade om att en gång peta Orvar Bergmark ur landslaget. Sedan åkte han till Rom och blev proffsspelare. Han fick det mycket bättre, behövde inte stå vid någon bänk in i det sista, kunde ägna all sin tid åt fotboll och blev som en ny människa. Det går att ha det bra på lediga stunder och ändå bli en stor fotbollsspelare.

Ingen nödlösning

Vi måste ha bättre utbildade tränare. Halvtidsfolk och spelande tränare ger ingen lösning. Inte ens någon nödlösning.

Tränaren skall ensam ha hand om uttagningen av sitt lag. Han skall vara dik-

tator men naturligtvis kunna samarbeta och lyssna på råd.

Om det inte vore så himmelens dyrt skulle vi skaffa fram bättre gräsplaner. Även inomhus. Men varifrån få 80.000 för en gräsmatta i ett ballongtält?

Vi ska spela samma slags fotboll som tyskar och engelsmän, effektiv, hård och målmedveten men med lite äkta svensk teknik i botten. Framför allt ska vi inte spela som Argentina och Uruguay i senaste VM-fotbollen. Det fanns inget konstruktivt i deras spel. Det var hemskt att skåda.

Kunde vi införa exportförbud på våra spelare, får vi ett starkt VM-lag till 1970.

Det talas om styrketräning, men spelarna orkar inte med hur mycket som helst. Har man tre matcher i veckan, och det händer inte så sällan, så hatar spelarna bara talet om hård och tung harvning.

Våra juniorer är lovande så länge de är juniorer, men sedan stannar de i utvecklingen. Får de andra intressen efter lumpen?

Vi är ett U-land i fotboll och kommer att förbli det...

Kungen fick hjälp av Algot

Visste du att en djurgårdare är väsentlig orsak till att vår kung erövrat idrottsmärket? Jo då, så är det, berättar Algot Sjöberg, gammal i gården och med gott minne från den tiden det begav sig:

— Det är en väldig massa år sen, men jag minns än i dag hur besvärligt kungen hade att klara konditionsprovet för märket. Simning 1.000 m. gick inte alls bra, och till sist återstod bara chansen att springa 10.000 meter under 50 minuter. Det är jobbigt ännu i dag, och på den tiden var det ändå jobbigare. Kungen var emellertid en energisk ordning och gav sig katten på att han skulle klara provet. Det var emellertid kritiskt på slutet, och vi andra, som tränade samtidigt på Östermalms idrottsplats, hejade förstas allt vi kunde. För säkerhets skull började jag emellertid springa bredvid kungen och gick upp och drog framför honom. Han

bröt också målnöret på tiden 49.52 minuter. Provet var klarat och kungen fick idrottsmärket. Själv kände jag mig liksom medansvarig för den kungliga framgången.

På tal om det, berättar Algot Sjöberg, minns jag även hur jag klarade mina idrottsmärkesprov. Det gick någorlunda hyggligt, även om konditionsprovet var besvärligt. Kungen var alltså inte ensam om att behöva pressa sig. När jag fick mitt livs första idrottsmärke stod mitt namn ingraverat på baksidan, men det hade förvanskats till Algot Slöberg. En extra anledning att minnas. Ja, det var en kul tid, har man lika roligt nu när man tar idrottsmärket? frågar sig Algot.

Affären för SPORT och FRITID

Vi i DIF

väljer kvalitetsgrejor

från

CYKLAR

MOPEDER

FISKE

FOTBOLL

ISHOCKEY

SKRIDSKOR

SKIDOR

JACKOR

BÅTAR och MOTORER

AB INGVAR Ericsson
CYKEL & SPORT

Torsgatan 48, Stockholm VA - Tel. 32 68 98, 32 43 31

ÄT SUNDARE —

ÄT MERA BRÖD

Vår fotbolls stolta silverårgång av 1967, som nu också är 1968 års förhoppningar; från vänster stående: Jan-Erik Sjöberg, Inge Karlsson, Willy Gummesson, Claes Cronqvist, Mats Karlsson, Ronney Pettersson och Gösta Knivsta Sandberg; i främre linjen: Stig Åkerström, Jan Svensson, Conny Granqvist, Sven Lindman och Dan Brzokoupil.

Officiellt betyg – ni är sabotörer

En viss vana vid påhopp har man i Djurgården skaffat sig under årens lopp. Vi har varit benknäckare, järnspisar och allts sånt där. Rekordet i fråga om påhopp kom i fjol och märkligt nog från s. k. officiellt håll i form av tjänstemannen på Fotbollförbundets kansli i Råsunda, hr Georg Åby Ericson.

Under sin tidigare tid i Norrköpingskamraterna lär han vid några tillfällen tyckt liksom Gunnar Nordahl att en match mellan Norrköping och Djurgården, det är en rejäl och hård match, inga frökenfasoner och inget gnäll efteråt. Men så blev "Åby" anställd på Fotbollförbundet, reste land och rike runt och tittade på påläggskalvar åt Orvar Bergmarks landslag.

På en av dessa resor hamnade han i Borås och fick uppleva en match mellan Elfsborg och Djurgården...

Då tog "Åby" bladet från munnen och sa så här (enligt Expressen) till journalisterna:

Nu kan jag inte vara neutral, ni får ursäkta mej, men nu måste ni tala om för svenska folket att det sätt som Djurgår-

den spelar fotboll på inte handlar om fotboll. Dom uppträder som sabotörer av spelets idé. Vi måste få slut på detta elände.

Kommenterades av Expressens Stig Hagberg så här: Hårda ord, men hade "Åby" fått säga sin uppfattning i högtalarna skulle han hyllats som en folkhjärte. Djurgården spelade nämligen

stundtals långt utöver gränserna. Kay Wiestål klippte i ren vendettastil ner Boris Målberg.

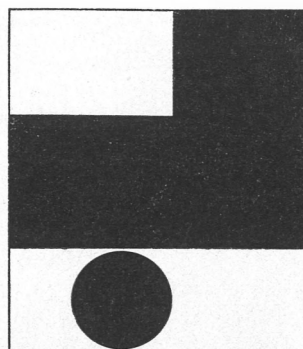
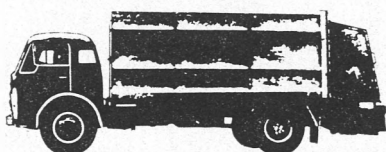
"En medveten spark i veka livet, utdelad som ren hämnd," fyllde Elfsborgsledaren Sture Sundström ut med.

Replik av Knivsta Sandberg: Vi är inga busar, och jag tycker inte Elfsborg ska tala så högt. Det finns två bröder Målberg i det laget...

Busfotboll i Borås: fotbollsfolk landet runt kräver Djurgårdens huvuden på ett fat, kommenterade Expressen vidare, och "Åby" kom tillbaka med påståendet att Djurgårdens spelare har sanktion av sina ledare att spela busfotboll.

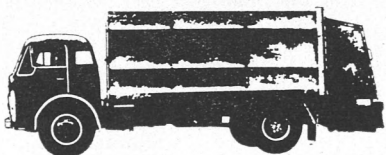
Sedan detta hände har "Åby" gått tillbaka till Norrköping och behöver inte längre känna sig hindrad av sin f.d. position i förbundet. Hur skall det låta nästa gång, då "Åby" kallar till presskonferens?

NY SYMBOL FÖR

SELLBERGS

RENHÅLLNINGSSERVICE

Fastighets- och
industrirenhållning

Slamsugning

Tankservice

Maskinsopning

Oljesanering

SELLBERGS

RENHÅLLNINGSS AB

Thulegatan 40-44, Fack 190 16, Stockholm 19

Ut med målvakterna...

I den civila och juridiska världen är det ett brott om någon annan tar på sig en bovs mörka gärningar och låter spärra in sig. Det finns många sådana exempel. I åtskilliga fall har den riktige boven omsider avslöjats och fått lida sina synders straff. Hans "vikarie" har då kanske redan avtjänat samma straff och kanske sedan också fått extra påbackning för att han erkänt sig vara skyldig till ett brott, som han inte varit skyldig till...

För att snabbt från denna grymma (?) värld hoppa över på ishockeyn finns här en regel, som direkt kräver att en oskyldig person skall sitta på en annans straff. Det gäller bl. a. när målvakten bryter mot reglerna, antingen han delar ut snytingar till höger och vänster, eller han skyfflar upp pucken lite väl ofta på läktarplats för att dra ut på tiden (som Kjell Svensson är "fena" på) eller att han hittar på något annat sattyg. En vanlig spelare åker ut på stubben för dylika tilltag, men en målvakt kan i likhet med kung Gustaf Adolf aldrig straffas. Nu spelar ju inte vår kung ishockey och inte heller vill väl någon påstå, att han har något rackartyg för sig, men hur som helst är det rätt originellt att kungen har vissa beröringspunkter med våra ishockeymålvakter...

Varför målvakten blivit tabu för domarna i det ädla puckspelet är ju lätt att förstå. Han anses oersättlig. Även om lagen har en reservmålvakt — och det har alla lag — så är den ordinarie puckmotaren skyddad av ishockeyreglerna. Först när han själv vill, behöver han lämna ifrån sig spaden och bli åskådare. Det är därför målvakterna kan tillåta sig diverse nummer. Straffet blir bara att en annan spelare får avtjäna hans utvisningsminuter, och då plockar man givetvis ut en turistspelare att sitta och skämmas på bänken.

Nu undrar "vän av ordning och juridisk rättvisa", om det inte vore på tiden att avskaffa målvakternas rättigheter. Likaväl som man vill avskaffa adeln kan man avskaffa målvakternas privilegier som något av en klasslag från feodaltiden. Det skulle röras om mycket mera i grytan, om även målvakterna bedömdes som helt ansvariga för sina handlingar och blev utvisade när de skall utvisas. I en match i vintras fick Leksands målvakt tre utvisningar på halsen för slagsmål men han slapp sona sina synder.

Ut med målvakterna! Naturligtvis kommer detta förslag att förverkligas om 10 år. Nu är det för radikalt. Därför får både puckmotarna och adeln leva vidare som överklassmänniskor.

Vän av rättvisa

Måste vi nu vänta 10 år till för att åter bli ishockeymästare

Hur blir utvecklingen, skall vi någonsin mer få sola oss i skenet från allsvenska gulddetaljer i ishockey?

Vill man ha svar på den frågan, vänder man sig givetvis till vår ishockeypappa Arne Grunander, som blivit en institution på puckarfronten och som styr och ställer med sitt folk så att det skall bli ordentlig utdelning. Men när, blir det kommande säsong, eller skall vi vänta i 10 år till?

— Svårt att sja något om framtiden. Vi skall nog akta oss för att leva kvar i minnenas värld. Då var det liksom bara att gå och hämta det allsvenska guldet. Konkurrensen var klen. Vi låg långt före utvecklingen, svarar Arne Grunander. Det blev liksom en självklar sak, att vi skulle vinna SM-medaljerna.

Vi hade ett kanonlag, medan konkurrenterna mest hade ärtbössor. Så småningom lärde man av oss. Man lärde väl även utomlands. Följden blev att vårt försprång knappades in.

Vi försökte nog sätta emot och hålla oss ett steg före i utvecklingen, men det sprack väl på att vi inte i tid rekryterade nytt folk. Vi tyckte att våra mästare var så bra, att de närmast var odödliga. Innerst inne måste vi naturligtvis ha förstätt bättre, men man hade kanske inte hjärta att peta trotjänarna och skaffa nytt och krytt folk utifrån. Ett par nya spelare per år var mitt motto, och det skulle nog också hållit om inte våra konkurrenter varit ännu radikalare och skaffat in nästan helt nya uppställningar.

— Detta är inte något svar på när vi kan räkna på att bli svenska mästare, hr ishockeyordförande?

— Nej, jag vet det, men rent historiskt kan det väl gälla som en förklaring till varför vi inte kunnat fortsätta att plocka SM-titlar på löpande band.

Man kan bygga upp ett lag efter olika idéer. Man kan köpa ett helt stjärngäng och lova detta stjärngäng massor med utdelning, om dom plockar hem det allsvenska guldet. Men det är ingen väg, som jag skulle vilja rekommendera. Dels därför att ett sådant köp skulle kosta en himmelens massa pengar och dels för att en främlingslegion av detta slag är svårt att hålla ihop. Det finns varnande exempel.

Egna plantor att hoppas på

Önskedrömmen är förstas att vara självförsörjande och dra upp egna plantor att ympa in på den friska och livskraftiga grundstam, som vårt ishockeylag av i dag verkligen kan anses vara. En och annan värvning utifrån är alltid motiverad, men på längre sikt kommer de bästa resultaten, om man har sin egen örtagård att plocka ur.

Vi har en förnämlig plantskola i Djurgården. Filip Carlsson var den förste trädgårdsmästaren med förstälse och tålmod att vårda sig om våra ungdomar. Nu är det Ove Malmberg, som har detta ansvar, och jag tror mycket på att han skall lyckas. Vi släppte redan i vintras fram en del av våra egna juniorer i A-laget. Det finns flera som är värda att satsa på. De skall också få sin chans. Jag tror denna väg att vandra kan ge stora resultat bara

viljan finns hos både oss ledare och de aktiva. De äldre spelarna måste stötta upp de yngre krafterna som t. ex. Rolle Stoltz gjorde med sin nye kompis Billy Sundström i vintras. Det var mycket därför Billy så snabbt aklimatiserade sig i vår A-lagskrets.

Det finns mycket att göra på ishockeyfronten. Snabbaste vägen att få fram resultat är inte alltid köpa in färdiga produkter. Ibland kan det vara en tveggad historia. En radikal förnyring törs man inte heller ge sig in på. Det är ju "förbudet" att missa slutspelet. Vi hade det inte nådigt i vintras, innan vi kravlat oss över strecket. Det tog på nerverna och det tog på de fysiska krafterna. Det var en orsak till att det sedan blev kämpigt och tog emot i slutspelet och inte de resultat som vi hade hoppats på.

Ge oss tid...

Men när vinner vi SM? Det är så många som är otåligen och som börjar bli rädda att Brynäs och dom andra gången definitivt rusar ifrån oss. Svara oss därför uppriktigt, Arne Grunander, när blir vi mästare igen?

— Ge oss tid. Vi ska nu sätta alla krafter på att vända på utvecklingen. Metoderna hur detta skall gå till kan diskuteras, men jag tror mig veta på ett ungefär hur vi åter skall ge Djurgården en plats i solen. Jag lovar, att det inte skall dröja så länge. Tycker själv att jag inte vill lägga av, förrän Djurgården återtagit mästartiteln.

Detta blev alltså Arne Grunanders svar. Han har nog något i bakfickan.

När det gäller

PLÅTSLAGERIARBETEN

Skogs Plåtslageri AB

KUNGSTENSGATAN 18

Tel. 33 22 50

BYGGNADSKONTROLL

SVENSSON & Co

BYGGNADSING. GUNNAR SVENSSON

UPPLANDSGATAN 27

TELEFON 30 22 02

STOCKHOLM

HIT MEN INTE LÄNGRE... Från slutspelsmatchen mellan Djurgården och AIK, där svartingarna för att få till stånd ett avgörande kastar fram Hasse Eriksson som självmordspilot. Men han kommer i kläm mellan Thomas Carlsson (till vänster) och Roland Einarsson. Så den gången blev det inget resultat.

Lilla världsmästerskapet

Ahearne Cup är numera en fast etablerad institution i ishockeyvärlden, där turneringen etiketteras som den förnämsta tävlingen mellan klubbtag.

Hittills har man kämpat om Bunny Ahearnes trofé 14 gånger och omkring en miljon åskådare har räknats in mellan vändkorsen under årens lopp.

Från början ansågs Djurgården och Södertälje vara ekonomiskt dumdristiga, när de startade evenemanget. De bägge klubbarna stod nämligen debutåret 1952 i skuggan av AIK och Hammarby. Men det visade sig omedelbart att farhågorna var ogrundade. Det blev succés direkt.

Turneringen har också spelat en mycket betydelsefull roll som fostrare av många svenska spelare. I början verkade således kanadensiska proffs i engelska lag som Haringay Racers, Nottingham Panthers och Wembley Lions som utmärkta lärare.

Deras teknik, åk förmåga och taktik ställdes som mönster för våra egna ungdomar. De har också undan för undan anammat detta. Backchecking, forechecking etc. är numera familjära ord för dem.

Ahearne Cup fick en flygande start.

1952, när Tre Kronor mötte USA på Stadion infann sig 12.239 personer och tusentals kom aldrig in. Många hade kommit för att se yankeebacken Czarnota, ruffgubbe utan like i OS i Oslo strax innan. Det var han som fällde den klassiska repliken till en journalist, som bad om en intervju:

— Sorry, jag har inte tid nu. Men kom till utvisningsbåset så kan vi prata vid i lugn och ro.

Ovissaste tävlingen gick 1953, då Har-

ringay kvitterade till 5—5 mot Tre Kronor 40 sekunder före slutsignalen. Det räckte precis till slutsegern.

1954 kunde publiken för första gången se en fullblodskines, George Chin, på skridskor. Han var forward i Nottingham Panthers.

— Svår kille att stoppa, sa Lasse Björn. Så snett som ran tittade var det marigt att veta vart han tänkte ta vägen.

Sovjets "Bobban" Bobrov råkade 1955 i onåd hos publiken då han klippte till sin "skugga" Holger Nurmela så att svensken måste föras till sjukhus. Sällan har det buats värre i Stockholm.

Märkligaste omsvängningen inträffade i finalen 1958, när Sovjets Vingar ledde med 8—5 över Wembley Lions 13 minuter från slutet. Varpå "Lejonen vann med 10—8 och bärgade slutvinsten.

1959 tog Djurgården, som första svenska lag, hem Ahearne Cup.

Rekordträngt på Johanneshov blev det 1961/62, då Port Arthur Bearcats och

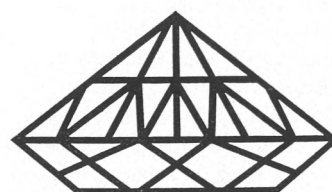

EN STARK KOMBINATION

Hur ska kedjan se ut? UK:s uppgift inför en landskamp är nästan lika krävande som själva matchen — det gäller att ge laget den mest genomtänkta sammansättningen! Fantasi, kombinationsförmåga och snabb uppfattning hos elva individer skall länkas samman till ett effektivt, samspelt lag.

Den moderna affärsbankens verksamhet är ett komplicerat spel, där de olika avdelningarnas specialister måste hjälpa varandra, så att de tillsammans bildar ett effektivt, samspelt lag. Variationsmöjligheterna är många — Göteborgs Bank hjälper Er att finna den kombination av tjänster som leder till Ert ekonomiska mål.

Mångsidighet och variationsrikedom kan illustreras på flera sätt. Göteborgs Bank har valt den fullslipade diamanten som symbol för sin rikt fasetterade verksamhet.

GÖTEBORGS BANK

X:ets lilla krönika

Skrivarens möjligheter till stoff för årets "lilla krönika" synes allt mer börja hänföra sig till rubrikernas — "lilla" innebär inte att intresset för vad som händer och sker runt "gamla Djurgår'n" har avtagit, utan därför att inblicken i vad som händer av naturliga skäl i stort får längre avstånd och blir allt svårare att bedöma.

En viss kontakt med ÖS kvarstår, men i övrigt är det fotbollen som är föremål för mitt intresse dels som fotbollsarbetare i det "civila" dels som delaktig och ansvarig i fotbollsektionens valberedning tillsammans med Ola Edlund. Den sistnämnda uppgiften är och har varit svår. Valberedningens förslag till sektionstyrelse inför 1968 års verksamhet blev verkligen föremål för en minst sagt livlig debatt. Problemet var och är kanske fortfarande på vad sätt vi skall förnya inom sektionens ledningen.

Vi valde ett år, när fotbollens i särklass "mesta" ledare, Sigvard Bergh, av olika skäl fann anledning släppa ordförandeklubban efter en mångfald arbetsamma år, att gå utanför föreningens gränser i anskaffandet av en ny ordförande. Om vi gjort rätt får tiden utvisa. Nåväl, av de tre föreslagna kandidaterna, nämligen mångåriga sekr. Gunnar Lundqvist, kassören Reine Gustavsson och den "okände" Sten Wettebrandt föreslog valberedningen den sistnämnda som i kraft av andra meriter än idrottsliga fick årsmötets

Djurgården finalspelade. 18.500 åskådare betalade entré. 2.000 plankade in och minst 6.000 fick vända hem.

1964 steg Brynäs fram till prispallen som första landsortslag. Gästrikarna mejade bl. a. ner Sovjets U-landslag, Lacombe Rockets m. fl.

Tidigare vinnare av Ahearne Cup:

1952: Kanada
1953: Haringay Racers
1954: Nottingham Panthers
1955: Sovjet
1957: Haringay Racers
1958: Wembley Lions
1959: Djurgården
1960: Sovjets Vingar
1961: Port Arthur Bearcats
1962: Djurgården
1963: Sovjets B-landslag
1964: Brynäs
1965: Sherbrooke Beavers
1966/67: Leksand
1967/68: Sovjet

Segrare i Ahearne Cup är det lag, som uppnått högsta antal poäng i serien. Vid lika poäng räknas inbördes matcher. Om ej heller då den inbördes ordningen mellan lagen kan fastställas räknas först målskillnaden, därefter målkvoten och till slut företages lottning.

förtroende med den viktiga uppgiften att "sälja" vår fotboll i en allt hårdnande marknad.

Att vi sedan av flera skäl tvingades ställa några "gamla" goda krafter utanför styrelsearbetet var ledsamt men enligt vår uppfattning nödvändigt. Det behöver väl inte understrykas att Olas och min strävan att förnya fotbollens ledning ej är något självändamål utan en ärlig tanke att hjälpa föreningen till nya friska tag i konkurrensen om det allsvenska guldet, en konkurrens som inte bara kräver fotbollskunnigt folk utan även "killar" med idéer på den ekonomiska sidan. Jag tror att fotbollens val av förtroendefolk i år är ett steg i rätt riktning.

Krönikören vill givetvis göra en sedvanlig återblick på det år som gått och en utblick på det som komma skall.

Oro efter "bus-spel"

Den första delen stannar vid de stora silvermedaljer som vårt A-lag erövrade, en prestation som var nog så förnämlig med tanke på att utgångsläget inte var det "okända" laget som tog de andra lagen "på sängen" och erövrade guld 1966. Den här gången var konkurrenterna på sin vakt både på planen och i vissa fall även utanför densamma. Det går ju an om motståndarnas spelare "skärper sig till tusen" och ger oss verkliga matcher. Inom den ramen är allt i sin ordning, men när vad man i varje fall önskar tro, (o)ansvariga? ledare tar munnen i fullaste laget i uttalanden inför den samlade och lyhörda pressen — om Djurgårdens "bus-spel" beordrat av våra ansvariga ledare — då förstår man att de unga och mindre rutinerade spelarna börjar känna oro och inte vågar spela ut i följande matcher: jag åsyftar med nämnda rader de uttalanden som bl. a. tidigare arbetskamraten "Åby" Ericson gjorde i Borås.

Men man skall tolka utfall av denna sort med ordspråket: "Dom är sura, sa räven, om rönnbären", när han, d. v. s. räven, inte Åby, hoppade förgäves. Jag vill inte påstå att vår möjlighet till guld försvann i samband med den osäkerhet som spreds i våra led efter Boråsmatchen, men jag tror att suveräna Malmö FF fått en hårdare väg till mästerskapet. Det må väl tillåtas att här i efterskott gratulera Eric Persson och hans "pågar" till den dubbla framgången i serie och cup. EP:s ord till mig efter den inte allt för vackra

Martin Luther förstärker DIF-pingis

Dagarna före årets pingis-SM i Borås, tillförsäkrades sektionen en sensationell spelarförstärkning. EP:s Martin Luther, 15 år och rankad som etta bland huvudstadens många pingisbegåvningar skrev på för oss.

Med detta förnämliga tillskott, kan Djurgården utan tvekan göra anspråk på att ha Stockholms absolut bästa juniorlag. Tilläggas bör, att det var fråga om ytterligare en spontan spelarövergång, som säkert följs av fler. Att våra grabbar trivs får vi varje vecka synliga bevis för. Även spelare som övergått till andra klubbar, kommer fortfarande med jämna mellanrum och sparrar sina forna klubbkamrater.

Fersan.

matchen Norrköping—Malmö bör bevaras: "Som du såg är det inte bara Djurgår'n som spelar s. k. hård och tuff fotboll", ett konstaterande som nog var så riktigt.

Spridning av utvisningar

I detta sammanhang skall nämnas något om förändring i tävlingsbestämmelserna som "vänliga" människor påstår ha tillkommit för att hjälpa vår — Djurgårdens — fotboll. Det gäller vid utvisning av spelare, där tidigare bestämmelser sagt att spelaren är automatiskt avstängd intill dess tävlingsstyrelsen behandlat fallet. Från i år gäller att domaren på sin rapport skall meddela huruvida förseelsen är lindrig, då utan påföljd för spelaren, eller grov, i senare fallet följer meddelande om avstängning omgående. Denna nya bestämmelse kanske kan göra fotbollen bättre i och med domarens möjlighet att i s. k. "gränsfall", snack m. m. kan visa ut spelare för resten av matchen utan påföljd. Denna möjlighet för domarna att använda "båda ögonen" skall bli intressant att följa, kanske det medför spridning av utvisningarna i div. I utanför Stockholmsområdet?

Nåväl, inför det kommande spelåret noterar jag med viss tillfredsställelse att Djurgården i årets första möte med AIK vunnit med 1—0 och därmed visat vägen för en lyckosam fortsättning för de "blårandiga". De bör under Gösta Sandbergs ledning kunna bli minst lika bra i år, som tidigare.

Toppen och botten...

Årets div. I-serie är en tävling som de allsvenska föreningarna vill ha att gälla juli—juni d. v. s. höst—vår. Huruvida en

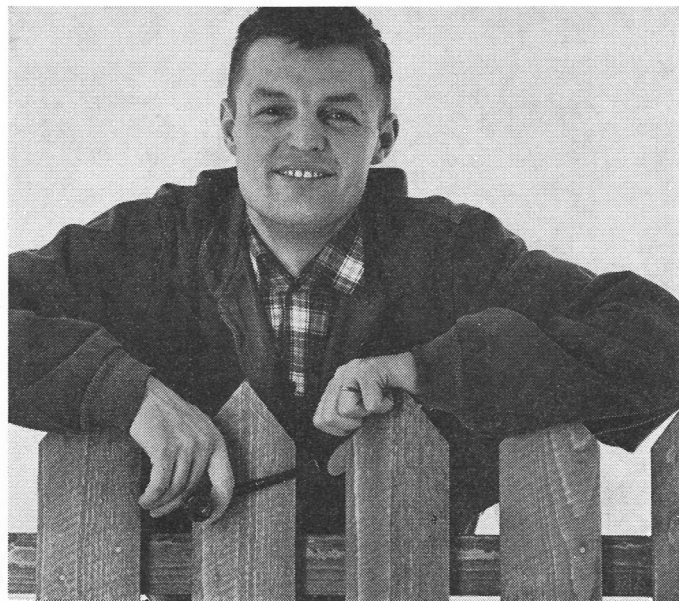
Huzells

BASTA INKOPSKALLAN FÖR

BIL-

- TILLBEHÖR
- VERKTYG
- MASKINER

Krossgatan 26-28 Vällingby
Tel. 89 03 10

Spara
till
fritidshuset
hos

SKÅNSKA BANKEN
Mer än 80 kontor i Syd- och Mellansverige

TEMPO

i alla
stadsdelar

goda varor
till
låga priser

MÄSTERLIGT MAGNI-SKRÄDDAD

Dagblått är just den rätta blå nyansen för
kostymen sydd i May-Fair i komposition 90 proc.
ull 10 proc. mohair och med Magnielegans
i alla detaljer

HÄNGER VI KVAR?

Lovande ungdomar säkrar framtiden

Vid tiden för denna tidnings pressläggning, är det ännu inte klart om vi klara oss kvar i trean. Seriespelet började synnerligen olyckligt för vårt vidkommande. I de fyra första spelomgångarna kunde vårt nyförvärv, Alf Andersson, icke medverka då han inte var spelklar. Kalman Szepesi, vår first string, och Lars Fagerstedt kunde tillsammans med våra juniorer Tobias Olsson och Henrik Landén, inte bärga någon poäng i de fyra första viktiga drabbningarna. När Affe inträdde, fick laget mer stadga och framgångarna började komma. Men serien är oerhört jämn. I nuvarande läge skiljer det bara tre poäng mellan tvåan och näst sista lag.

Spelstyrkan är överraskande god. Ett lag med bara två bra spelare klarar sig inte i detta getingbo. Vi har två "lätta" lag kvar som bör ge full utdelning. I sämsta fall kan kvoten avgöra och då ligger vi illa till. Om lyckan står oss bi, och rätta lagen lagen vinner återstående matcher, är läget under kontroll. Om vi ramlar ur? Ja, då får vi spotta i nävarna igen. Riktiga Djurgårdaren med rätta kämpaglöden, slås inte ned av motgångar, utan kommer igen med friska tag.

Ungdomen kommer

En gammal pingisledare måste glädjas åt vår synnerligen livliga ungdomsverksådan omläggning främjar svensk fotboll är väl fortfarande något av "tycka och tro". Vad som verkligen kan öka intresset och få folk att offra litet av den påstådda bekvämligheten och återvända till våra arenor är en bättre och roligare fotboll. Hur man skall få tag i denna synes "enkla vara" till försäljning, ja det receptet väntar vi alla på som jobbar med fotboll. (Felet är kanske att vi vänta).

Någon patentmedicin i form av införande av proffsfotboll, det lär finnas en riksdagsmotion om den vägen, eller som många har framfört totalt spelarstopp till utlandet etc. hjälper säkert inte. Vad som kan främja är att de spelare som har möjlighet att bli "profiler" i vår fotboll får utvecklas i någorlunda lugn och ro så där lagom uppbackade av pressen och andra media så folk utanför expertisen kan få den uppfattningen av även fotbollspelare har mellanlägen. De flesta referat har tyvärr som regel bara "toppen" eller "botten".

Det gäller inte minst för oss själva i Djurgården att få tag i spelare som "hett" önskar framgång, äregiriga (inte "giriga" bästa sättare) nog för att kunna offra allt för att bli bäst i alla avseenden både inom föreningen och landslaget. Kan vännen "Kniven" skapa den andan då är vägen jämnad för någon av de främsta, ja kanske den främsta platsen i årets allsvenska.

Ake Erixon

	Slutet i pingis					
IFK Bagarm.	14	13	0	1	81—31	26
Solna BTK	14	9	3	2	74—45	21
Sthlms Spårv.						
GIF	14	7	3	4	65—49	17
Södertälje BTK	14	5	3	6	57—59	13
Ängby SK	14	5	2	7	60—62	12
DIF	14	6	0	8	51—63	12
BTK Telje	14	5	1	8	56—63	11
Södra Trögds						
IK	14	0	0	14	12—84	0

samhet. Som vi förutskickade i förra numret, är den 15-åriga Tobias Olsson på väg upp bland dom stora grabbarna. Han vann nyligen klass 3 i en stor turnering i Gävle. Har placerat sig bland de bästa vid flera andra turneringar i pojkk- och junior-klasserna. Hans definitiva genombrott kan komma redan till hösten.

Ett flertal spontana övergångar till oss värmer pingishjärtat. Lars Afrell, blott 15 år, en av stadens bästa juniorer, skrev på i slutet av februari, efter att han tränat med oss sedan 4 månader tillbaka. Arne Karlsson, Farsta IF, lovande 23-åring som kan gå in i laget.

Officiellt har vi upphört med dampingis. Ändå har vi två lovande flickor, Lena Hallgren och Lena Pettersson, som gått in i klubben. Vi hoppas kunna värva den tredje för att nästa säsong kunna återfinnas i seriesystemet. Även på damsidan har vi starka traditioner att försvara.

Bland de yngsta pojkarna bör vi nämna Stellan Johansson och Jan-Eric Swedberg. Två tolvåringar som redan debuterat med den äran i tävlingssammanhang. Dessutom visar dessa mycket lovande plantor en träningsflit av sällan skadat slag och kämpar om varje boll som om den skulle vara den sista. När Jan-Eric kom till träningslokalen i höstas, var hans far med som vägvisare. Fadern nämnde i förbigående att sonen nog var lite "svarsting" i sin ljusa själ och undrade hur det skulle gestalta sig. Ända sen den dag "Janne" blev Djurgårdare, blev han det på riktigt. Vi har aldrig hört honom tala om "kolsäckar" i något sammanhang...

Klarar vi oss kvar i trean, är vårt lag så

Olympiska djurgårdare

Det handlar om ett olympiskt år i år, och när detta skrives ligger redan vinter spelen i Grenoble bakom oss. Svenska folket hade kanske hoppats på mera guldmedaljer, och inte minst torde man ha sört över att Tre Kronor blev utan medalj över huvud taget. Vid olympiska ishockeyn 1964 i Innsbruck blev det silver, och det var då som Tumba-Johansson, förlåt Sven Tumba, dekreterade att "vi ska upp på pallen". Han sa' detta i ett läge, då det inte såg särskilt lovande ut för Tre Kronor, men Tumbas optimism smittade av sig och när det dessutom hände lite underliga saker på finaldagen gick det som det gick: Sverige fick silvermedaljer och Tumba kom upp på pallen.

Vi hade ingen Tumba i Grenoble i vintras. Ingen sjutusan optimist, som kunde få hela gänget att tända. Det blev inga medaljer.

Drömmen om att få representera Sverige i olympiska sammanhang fick en handfull djurgårdare uppleva i Grenoble. I ishockeylaget hade Djurgården med Lill-Stöveln Öberg, Rolle Stoltz och Björn Palmqvist och på ledarsidan hos Tre Kronor fanns ytterligare två djurgårdare i form av Arne Strömberg — visste Ni att han är blårandig medlem? — och massören "Putte" Asp.

Bland skidornas folk fanns det ingen djurgårdare men på bobsleighfronten hade vi fyra man med. Carl-Erik "Jätten" Eriksson och Eric Wennerberg körde 2-mannabob tillsammans och på ledarsidan fanns från Bobsleighförbundet med både Bengt Jäderholm och Kalle Liliequist, vilka namn man några gånger hört nämnas i samband med Djurgården. Utan att då ha kläm på att de höll på med bobsleigh på lediga stunder.

Saknad i den olympiska vintertruppen var vår stjärna på konståkningshimlen, Britt Elfving, som säkerligen skulle gjort succés. Om inte på annat sätt så som skönhetsupplevelse. Trots hård konkurrens även där.

Får vi någon djurgårdare med i sommarspelen i Mexico? Troligen inte. Fast Gunnar Hedberg (orientering) har ju intressen i kanotvärlden och kanske får chansen att bli olympisk ledare.

starkt till nästa säsong att vi "hotar" med att sikta in oss på serieseger. Åker vi ur, blir sejouren bara ettårig. Allsvenskan är och måste vara vårt mål.

Bertil Ferséus

EN OTROLIG SPURT PÅ BANDYFRONTEN

Nu kommer ungdomarna

Detta har varit en säsong på gott och ont — glädjande nog mest av det förstnämnda slaget. Till att börja med kan sägas att grundträningen inte något år börjats så tidigt som detta. Det är den från vår "farmarklubb" återbördade Benny Winthe som tillsammans med lagledaren Svenne Bergman skött denna detalj på ett utomordentligt sätt. Vi var väl i ledningen före seriestarten litet oroliga hur det skulle gå, då vi hade mist "gamle" kämpan Gösta "Kniven" Sandberg, som hade pensionerat sig själv, (hur det nu går till att pensionera sig genom att börja spela i ett "pojklag" som Brommapojkarna har jag dock litet svårt att fatta). Dessutom har vi tappat toppbacken Sven-Erik Hedman som av Stockholms IF erjudits andra förmåner än vad vi kunde stå till tjänst med.

Men i stället hade vi återfått Benny Winthe, som hade ledsnat på att äta rotmos med fläsk hos Selaöpojkarna, samt från Dalaföreningen kom den som vi hoppades synnerligen lovande L. E. Calles, som förra säsongen till och med förekom i den Stockholmskombination som sparrade landslaget vid Söderstadions invigning.

Träningsmatcherna gick "halvknackigt". Spelet ville inte klaffa trots lovvärda försök från alla håll. Döm därför om vår förvåning när våra gossar överraskade både oss i ledningen och sig själva genom att i serieremisen mot gamla trätobröderna och f. d. allsvenskarna IFK Stockholm göra en av de spelmässigt säkert bästa matcher som gjorts av vårt gäng under sista 10-årsperioden. Mot sådana betingelser hade inte IFK mycket att sätta emot trots att de använde hela sitt kunnande, utan Djurgården tog segern till 4—2.

Nästa framträdande skedde på Lidingö-vallen där därvarande IFK fick en omgång med 5—1. Solen sken och alla var glada, men glädjen skulle bli synnerligen kortvarig. Våra gossar lyckades sedan med det fantastiska konststycket att rada upp inte mindre än åtta raka nederlag innefattande smörj av bl. a. Selaöpojkarna och IFK Uppsala, vilka vi normalt brukar slå med klubban i vänster hand och åkande på en skridsko.

Djurgårdshatarna inom alla läger började vädra morgonluft. Tänk om klubben skulle försvinna till div. III, vilken fest! Men som så många gånger förr hade man gjort upp räkningen utan värden.

Följande åtgärder vidtogs för att skrämma bort våra stackars träslevskonkurrenter:

Lagledaren Svenne Bergman tog kontakt med sitt husorgan Expressen, vilken publicerade Svennes uttalande att "nu skulle här vinnas fyra raka segrar=8+4=12 poäng och med säkerhet förnyat kontrakt". För att ytterligare ge tyngd åt sitt uttalande hotade Svenne med att om det knep ta till även våra ishockeykämpar i form av Uffe Torstensson m. fl. Sedan sändes ordföranden på ett snabbbesök till Paris (OBS oavlönat) för att å därvaran-

de nöjesdetalj inhämta glada uppslag för att roa vid det laget ganska deppiga 13 bandypojkar i den blåa tröjan vid hemkomsten 29/1—68.

Hjälp åt AIK

Sedan kom lagledningen på den briljanta idén att göra om laget på flera punkter. Av den medelmåttiga kedjespelaren Calles blev det plötsligt en topphalva och bäst i gänget under slutomgångarna. Vidare hade den ärrige kämpan Tom Rune genom skada i Vallentunas hockey-bockeygång i ett par matcher blivit överställd i försvaret, men nu plockades han in som spelande vänsterytter, men inte minst viktigt var att från vårt juniorlag inkallats en ungdom vid namn Håkan Johansson även kallad "Frösö-Frasse" hänvisande till födelseorten, vilken placerades som center. På en gång fick vi en spelande kedja då även Jerka, Jonny och Thomas vaknade till nytt liv.

Hålen i försvaret blev även genom åtgärderna tätade och på de fyra sista matcherna presterade vi följande resultat och fyra segrar:

- Lidingö 7—1
- Selaöpojkarna 5—1
- IFK Uppsala 3—1
- IFK Stockholm 5—3

Med dessa 20—6 slutade Djurgården på en hedrande fjärde plats framför bl. a. både IFK Stockholm och AIK som denna gång räddade sig kvar i serien på grund av fyra poäng, som vi lokalpatriotiskt stod till tjänst med.

Som slutord till vårt A-lags säsong kan sägas följande:

Vi har fått en ny toppmålsvakt ej stående sina föregångare Arne Arvidsson m. fl. långt efter i form av den egna produkten Rune Nilsson som om han kan

Åtta raka nederlag — så kom vändningen

Den bandyserie, Östra Svealandsserien, i vilken Djurgården höll till senaste säsongen, var en stark serie. Segrarna i denna grupp, Vesta från Uppsala, gick upp i allsvenskan — det får gälla som styrkebevis.

Djurgårdens matcher gick efter följande ordning:

— IFK Stockholm	4—2
— Lidingö (b)	5—1
— IFK Uppsala (b)	2—4
— Selaö-Pojkarna	4—6
— AIK (b)	4—6
— Vesta (b)	1—5
— Nynäshamn	0—1
— Nynäshamn (b)	1—6
— Vesta	1—3
— AIK	3—4
— Lidingö	7—1
— Selaö—Pojkarna (b)	5—1
— IFK Uppsala	3—1
— IFK Stockholm (b)	5—3

Man noterar alltså att Djurgården efter den lyckosamma starten med 4—2 mot nedflyttade allsvenska IFK och med 5—1 mot Lidingö kom in i bakvatten och åkte på åtta (8) raka nederlag. Däribland två förluster mot AIK. Bara en sån sak... Ovanpå dessa prövningar kom vändningen med 4 raka segrar och kontraktet var därmed i hamn.

Poängtabellen fick detta utseende:

IF Vesta	14	12	2	0	69—21	26
Nynäsh. IF	14	10	1	3	59—31	21
Selaöpoj. IF	14	5	5	4	37—44	15
Djurg. IF	14	6	0	8	45—44	12
IFK Sthlm	14	3	6	5	40—41	12
AIK	14	4	3	7	45—57	11
IFK Uppsala	14	3	4	7	33—51	10
IFK Lidingö	14	2	1	11	15—54	5

lägga bort ovanan att ibland släppa in s. k. lätta bollar (alla svåra tar han alltid) blir ett säkert ankare i fortsättningen. Ung och ofördärvad. Spelade tränaren Benny alltid säker på hörnor och frislag med ett "nyp" som få. Roffe Fransson och Ove Eriksson alltid att lita på. Lagets rolighetsminister (nyutnämnd) Willy Gummesson, som vi hjälper våra fotbollsbröder att hålla igång, har för mig i år varit en stor positiv överraskning, med en toppinsats som back.

Detta lag har som så många gånger förr i DIF-sammanhang haft den förmågan att stort skärpa sig när det har behövts.

En Djurgårdares vilja och kämpahumör

Efter ett årsmöte blir vi husvilla i höst

Djurgårdens årsmöte av årgång 1967 blev ett lugnt möte, och som vanligt tilldrog sig handlingarna på Gillet vid Brunkebergstorg. Förmodligen var det sista gången årsmötet ägde rum i dessa lokaler. Rolf Theblin i Överstyrelsen tänker nämligen riva kåken för Stockholms räkning. Med kännedom om hans förmåga att hitta lägenheter och lokaler kan man dock utgå från att vi inte behöver vara husvilla vid vårt årsmöte i oktober 1968. (I värsta fall kommer vi hem till honom på Poppelvägen i Bromma. Bara att plocka ut det nuvarande bohaget och ställa in litet enklare stolar och bänkar, inte sant fru Kerstin? Vi ska nog trivas).

Men för att återgå till senaste årsmötet valdes Birger "Farsan" Sandberg att leda förhandlingarna. Sånt där kan "Farsan", och det var bara när sekreteraren skulle föredra verksamhetsberättelsen, som det tog en smula tid. Kalle Liliequist behövde 42 minuter för att berätta alla detaljer kring vår verksamhet.

Sedan kom Bosse Hedvall med sin ekonomiska redovisning och trots att det handlade om miljonpengar blev det inga längre diskussioner. När det gäller svindlande belopp verkar det som om mötesdeltagarna över huvud taget mest mumlar för sig själv ungefär så här: "Det var huggarn så mycket kosing vi har förtjänat men vart har dom tagit vägen..." Sedan säger man ingenting utan tycker som revisorerna att det bara är att god-

avundas nog oss många konkurrentklubbbar inom skilda sporter.

Starkt av juniorerna

Sedan har vårt juniorlag under ledning av Hasse Fristedt och Evert Kvist också haft en lyckad vinter. De vann nämligen sin grupp före bl. a. IFK Stockholm och Selaöpojckarna och även där var det dramatik på slutet. Inför sista matchen mot serieledande Selaöpojckarna vilka ledde serien med 8 poäng och 31-10 i målskillnad mot våra 6 poäng och 24-5 var Djurgården piskat att vinna med minst 4 måls övervikt för att klara hem gruppen. För säkerhets skull gjorde vi två mål över det nödvändiga genom att vinna med 7-1

Det blev 31-6 och 8 poäng i vårt nu väl fyllda skafferier.

Vi kan nog se fram mot nästa säsong med goda förhoppningar då vårt A-lag med toppspelaren Jonny Eriksson m. fl. i spetsen och med nu fullt färdiga juniorerna Håkan Johansson, Henna Svensson-brorsan Ove Svensson och stora löftet lagledarsonen Thomas Bergman som är mogna för större uppgifter. Det bör kunna ge oss ett slagkraftigt förstalag.

Åke Karlsson
bandyresident

känna hela klabbet och att vara glad att det finns så mycket människor, som gärna trampar igenom våra vändkors.

Var är kosingen?

Emellertid verkade det denna gång som om denna tysta undran i bänkarna behövde ett svar, och därför upplystes det om att det stora överskottet inte var något överskott längre. Redovisningen gällde nämligen fram till den 1 juli 1967 och sedan dess hade verksamheten, framför allt i fotboll, haft en så diger och dyrbar omfattning, att överskottet för länge sedan förbytts i ett kraftigt underskott. "Också ett sätt, tyckte man då i bänkarna, och undrade än en gång "vart har kosingen tagit vägen?" Men man frågade inte rakt på sak. Och därpå klubbades hela bokslutet och styrelsegrubbarna fick ansvarsfrihet. De verkade märkbart belåtna.

Sedan "Farsan" kommit så långt på dagordningen frågade han årsmötet om medlemmarna även i fortsättningen ville betala 25 kronor i årsavgift och 10 kronor om medlemmarna inte fyllt 19 år. Och det ville medlemmarna. (Bara man nu också kunde få hela högen att betala utan att man behöver tjata...)

Nästa punkt var en fråga till årsmötet om detta var med på Överstyrelsens förslag att välja avgående fotbollsordföranden, Sigge Bergh, till hedersmedlem i föreningen. Det ville årsmötet, som valde honom med acklamation.

Omval över hela linjen

Ovanpå det var man framme vid frågan om vilka som skulle utgöra Djurgårdens regering för kommande år. Alltså vilka som skulle bilda Överstyrelsen och få svaret för att föreningen hölls vid liv det närmaste året. Det upptäcktes snart att ingen stod i kö för att få dessa jobb. Förtroenderådet hade diskuterat olika namn och kommit fram till att man skulle vara tacksam om den avgående styrelsekretsen ville ha vänligheten fortsätta med att bilda krets.

Därmed blev det omval på ordförande-

Djurgårdens IF:s årsmöte

äger rum onsdagen 30 oktober 1968

kl. 19.30

å APOLLONIA HOTELL,

Nybrovägen 53

posten av Carl-Hjalmar Bodman för det närmaste året.

Därmed blev det också omval på två år av dem, som stod i tur att smita iväg från styrelsejobbet i och med att deras s. k. mandattid utgätt. De tre omvalda var Hilding Lövdahl, Kalle Liliequist och Ernst Nilsson. Kvar på ännu ett år i kretsen fram till årsmötet 1968 är Bengt Jäderholm, Bo Hedvall och Rolf Theblin.

Först när man var framme vid valet av suppleanter kom en liten ändring. Gunnar Nordstig hade på grund av bristande tid måst kasta in handduken. I hans ställe, föreslogs som suppleant vid sidan av omvalde Gunnar Dahlfors ett nytt namn, Inge Nilsson, för vilkens arbetskapacitet vår ordförande gick i god för. Inge valdes också.

På den efter avlidne Arne Malmgren tomma stolen som revisor valdes suppleanten Curt Berggrén som ordinarie tillsammans med Ingvar Norén och Gunnar Rinman. Som suppleanter omvaldes Hugo Grönkvist och nyvaldes Olle Söderberg.

Kom i höst!

Därmed var de egentliga förhandlingarna slut och "Farsan" tackade alla för visat intresse och uttalade en förhoppning att alla beslut skulle visa sig vara till gagn och nytta för föreningen och att det kommande verksamhetsåret skulle bli ett gott år.

Ovanpå detta följde sedan utdelning av diverse utmärkelser. En rad framstående insatser fick sin välförtjänta belöning. Guld och silver i långa banor, varom mera berättas på annan plats.

Efter allt detta hurrade vi för Djurgården och satte oss vid dukat bord och berättade minnen, uttalade förhoppningar och knöt ännu varmare vänskapsband med varandra. En familjefest av sedvanligt trevligt slag.

Du som inte var med den här gången, kom i håg en sak: missa inte nästa årsmöte och nästa årsfest. Alla är lika välkomna. Bara du har betalt din årsavgift, så står dörren öppen.

Två av våra mest lovande ishockeyplantor, Stig Larsson och Lasse Starck, som kommit fram ur de egna leden och senaste säsongen fick sitt genombrott i A-laget. Snygga pojkar – alla tänderna är äkta vara.

Efter en ishockeysmäll

Efter Djurgårdens platta fall mot Rögle (2–6) hette det i radion så här av Åke Strömer (AIK):

"Det fanns några riktiga spelare, men flickorna som omgav dem, nej ett fjantigare lag har jag aldrig sett spela."

Detta tyckte en kvinnlig insändare i DN inte om:

"Varför ska han ondgöra sig över oss flickor? Det var väl inte vårt fel att Djurgården var ur slag. Om det fanns ett kvinnligt ishockeylag, är det väl inte givet att det spelar fjantigt. Är det inte lika säkert att fjantigheten kan finnas hos karlar som hos kvinnor?"

Oss verkar de mycket klokt och logiskt att fördela fjantigheten på bägge könen.

På tal om den olyckliga matchen mot Rögle tyckte en åskådare vid utgången från Johanneshovshallen så här:

— Du, i dag spela' grabbarna som en påse nötter.

Replik:

— Nä, men som två påsar nötter.

ack, det var blott för en enstaka mach. I nästa varv gick tempot ner igen men vi hade i alla fall AIK på vagnen efter en strålande upphämtning från 4–1 i baken till 4–4, när bara några sekunder stod kvar att spela.

Men då spottade en AIK:are snus i ansiktet på Thomas Karlsson och i ilskan häröver blev både Thomas och hans kompisar så illa berörda, att de glömde att hålla snusmannen under uppsikt. Denne kunde därmed få utrymme att i allra sista sekunderna utnyttja en blotta i vårt försvar och spela in segermålet för AIK.

Vad som grämde mest just då var att snusspottaren var Kjell Säfström, som vi för några år sedan lärde spela ishockey. Däremot kunde vi inte lära honom belevat umgängesfasoner och lät honom därför lämna kretsen. Varpå han kommer tillbaka och spottar både snus och segermål.

När vårt maskineri väl tände mot AIK — hemska början med sömngångarspel — visade det att grabbarna kunde spela och kämpa i ungefär lika mängder. Segern över Södertälje fick därmed en viss bakgrund och framstod inte som någon tillfällighet, men det var ju i alla fall segern över AIK, som vi mest var ute efter för att få tillfälle känna oss som bäst i stan. Det kan vi ju i alla fall kanske påstå oss vara. AIK bor ju i Solna, och det är en stad alldeles för sig själv.

Men visst skall vi erkänna, att 1968 framstår som det år, då vi tvingades överlämna vår rangställning som Stockholms

Kringlor – vad gott dom smakar!

Kring gladaste ishockeyhändelsen

8–1 mot Södertäljes kringlor och för vaktmästarna bara att sopa upp skorp-smulorna...

Det var något otroligt som hade hänt. Djurgårdens ishockeylag, som dödsdömts flera gånger under säsongen men som visat sig ha sju kattors livskraft, hade kravlat sig upp i slutspelet. Det gick inte särskilt bra. En jumboplats hotade.

Och så hände detta otroliga. Södertäljes kringlor åkte in på en skridsko — har Ni sett kringlor åka skridsko? — på Johanneshovs förnämliga isparkett för att sopa golvet med våra stackars slaggpåsar. Men dessa ville inte vara slaggpåsar längre. Nu jädrar...

Efter bara några sekunder låg första pucken bakom Kjell Svensson, målvakt i Södertälje och även då och då i Tre Kronor. En ren tillfällighet, sa' man på läktaren. Snart skulle det bli den vanliga visan. Men så gjorde Djurgården ett mål till efter bara fem minuter. Man gnuggade sig i ögonen och tänkte att ett par olyckor kan ju alltid inträffa.

Det var nu Södertälje skulle komma. Men Södertälje kom inte. I stället började det sjuda under Djurgårdens tröjor. Snart kokade det över igen, och så stod det 3–0...

Var det verkligen ett underverk på väg att hända? Jo då, det skulle bli något otroligt. Djurgården lät Södertälje agera som slaggpåsar och ökade till 8–0 efter två perioder. Det var rent fantastiskt. Hur

kunde allt detta hända? Tydligt trodde man inte sina egna ögon ens hos Djurgården. Är vi verkligen så här bra? När spelarna kom i gång med tredje perioden tog det emot en smula. Södertälje gjorde en yttersta kraftansträngning för att inte utplånas från ishockeykartan och lyckades till och med att göra ett mål. De våra var mätta och nöjda med de 8 fullträffarna, och det innebar att slutsiffrorna kunde skrivas med 8–1.

Han spottade på oss...

I detta läge såg Djurgården ut som ett mästarlag. De gamla för länge sedan glömda takterna hade plockats fram. Det var spel från forna storhetsdar från salig Tumbas och Lasse Björns aktiva tid. Vi kunde alltså även 1968 pretera storspel. Men

Ishockeyprofessor från Sovjet avslöjar hur det skall gå till

Finns det någon patentmedicin för att stoppa en motståndare, kan man göra upp en taktik från början och hålla en motståndare nere?

Vi träffade den ryske ishockeytränaren Anatoli Tarasov vid ett besök i Stockholm och frågade honom hur man egentligen gör för att vinna.

— Tyvärr finns det inga genvägar. Visst kan man lägga upp en taktik men för att den skall hålla måste man veta allting om sin motståndare, blev det ryska svaret. Och hur ska man veta allting om hur motståndarlaget tänker spela? Även motståndarna brukar ju fundera på vissa taktiska grepp och spelar alltså olika från ena matchen till den andra. Dummare är ju inte något ishockeylag. Man har väl på ett ungefär reda på varandras svagheter — detta gäller framför allt i landskamper — men i detalj kan man inte veta tillräckligt om motståndarnas svagheter.

Det är därför alltid riskabelt att låsa sig i ett visst mönster. Man skall under pågående match kunna ändra både taktik och slå om på tempot. Inte minst detta att slå om takten är besvärligt. Ibland börjar ett lag alldeles för lätt och tror — som ni säger i svenska ishockeykretsar — att man kan åka på bara en skridsko och leka bort en motståndare. Men när denna motståndare upptäcker sådan nonchalans och sätter emot så att det sprakar om'et, är det svårt att slå om tempot för det

bästa ishockeylag till AIK. Grattis AIK och välkomna tillbaka. Det skall bli kul att få en riktig uppgift till nästa säsong ...

Bara viljan finns

Drömspelet mot Södertälje kom som Djurgårdens gladaste ishockeyhändelse under en orolig och växelrik säsong. 8—1-segern förlät många misstag. Vi hade resurser nere i djupet. Södertäljes gamla ishockeyräv Folke "Masen" Jansson hade just varnat för dessa resurser i ett uttalande före matchen. Man tog det bara som en reklamgrej för att locka folk till matchen. Normalt sett skulle ju Södertälje sopa isen med Djurgården. Men "Masen" sa: Tar bara Djurgården vara på de resurser som laget förfogar över, får vi det svårt.

Och för en gångs skull tog våra grabbar fram allt de hade att bjuda på och där till hade vi också en smula tur. Allt lyckades. Kurre Thulin klappade till med direktskott och fick fina fullträffar. Mest hela säsongen hade det förut bara blivit löskokta potatisar, när han slagit till. Likadant rakt igenom hela laget. Alla fick fullträffar. Tur eller inte tur? Ja, har man bara den rätta viljan, kommer turen gärna och anmäler sitt intresse. Man måste alltså bjuda till själv också.

Ja, det var en härlig triumf. Att kringlor kan smaka så gott ...

Alle

segersäkra favoritlaget. Det är alltid riskabelt att ta för lättvindigt på en uppgift. Man har sedan svårt att komma i gång på riktigt, då det börjar blåsa emot.

Precis som i schack

Men på tal om taktik — så kan jag väl säga så mycket, att det fordras en väl genomtänkt uppläggning av en match för att föra den lyckligt i hamn. Man får sitta och studera hur motståndaren lägger upp sitt spel och sedan rätta sina dispositioner därefter och komma med motdrag. Schack och ishockey liknar på sätt och vis varann. Varje drag har ju ett motdrag. Man måste leta efter de svaga punkterna för att just där sätta in sina motstötter.

Ofta hör man talas om riskerna att bli skadad och att det därför gäller att inte ta några risker. Dummare tal finns inte. Just den som är rädd att bli skadad löper de största riskerna. Är man rädd om sina spelare, är det lika bra att låsa in dom i omklädningsrummet. Fast där gör dom ju ingen nytta.

Utan regler

— Går utvecklingen i rätt riktning?

— Den frågan har jag ofta gjort mig själv, och ibland är jag beredd att svara nej. När vi började spela ishockey i Sovjet bemödade vi oss om själva spelet. Vi ville inte ta efter de kanadensiska metoderna med hugg och slag och saftiga tacklingar. Men vi fick snart lära om, och nu är vi inte rädda att tackla. Men det är en annan sak att spela rätt.

Domarna har svikit oss när det gäller att hålla efter ishockeyns busar, framför allt gäller detta de kanadensiska domarna, som när vi var över på andra sidan Atlanten tillät nästan vad som helst. Inte ens bland juniorerna spelas det ren ishockey i Kanada. Verkar som om dom är fullfjädrade regelöverträdare redan vid 7-årsåldern. Ishockeyn tycks utvecklas

Brev till Djurgårdaren

Mitt varma tack för jubileumsnumret av "Djurgårdaren". Den senare kan för mitt vidkommande gott rubriceras som en "litterär succé" i det att jag läst vartenda ett av de däri ingående bidragen. Det är väl sant vad som sägs, nämligen att de verkliga vänner man förvärvar, dem förvärvar man i ungdomen. Jag kom till Stockholm år 1911 från Västerås (läroverk) IFK, tillhörde någon tid IFK Stockholm men fann snabbt mitt hem i Djurgårdens Idrottsförening, som då huserade på Traneberg. Spelade fotboll, men nådde aldrig några topp prestationer, då Handelshögskolestudierna helt tog mig om hand 1914.

Egendomligt brusto dock icke de band, som fäste mig vid DIF. De växte sig tvärtom allt starkare. Varför? Kanske därför att jag i Djurgården IF mötte en storspelsklubb i gemen helt främmande, allt dominerande kamratkänsla och kamratsammanhållning. I "Djurgårdaren", fann jag ett uttryck därför i Sigge Berghs: "Grabbarna få gå gratis, men de äro välkomna tillbaka, så snart de sakna sina rätta vänner".

Mätte denna Djurgårdsanda oberörd bestå genom segrar och nederlag.

Alltid i det gamla hjärtat med en vrå för DIF

Waldemar Ekvall

(Det blev den gamle Djurgårdarens sista bidrag. Han gick bort när sommaren bröt in).

utan regler. Regelhäftet är ingenting man bryr sig om. En ruskig utveckling.

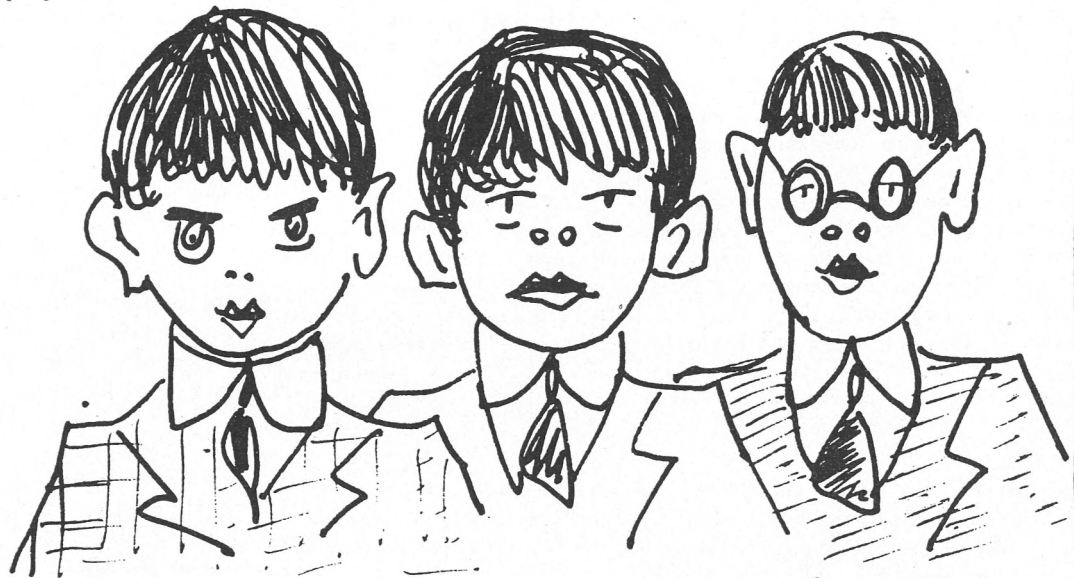
Fram med de unga!

— Hur länge kan en spelare hålla på, innan sopbacken är lämpligaste avstjäpningsplatsen?

— Tja, inte tycker jag att man kan acceptera de höga åldrar, som vissa kanadensiska storspelare dras med. Där är det ju inte ovanligt med 40-åringar. Jag skulle tro, att en spelare ger sitt bästa fram till 30-årsåldern. Har han då hållit på i 10—12 år är han nog mätt och belåten. Visst finns det undantag, men i största allmänhet tycker jag att man hellre skall släppa fram de yngre krafterna än att låta gubbarna spela som pensionärer. Låt dom i stället bli tränare och dela med av all sin visdom.

Så tyckte Tarasov, av många ansedd som Europas främsta ishockeyprofessor och under alla förhållanden en av de avgörande figurerna bakom rysk ishockeys frammarsch till högsta världsklass.

KAR DE MUMMA - AKTUELLT

- Vi som vet mest vet
att Liptons te är bäst

BIRGIT NILSSON
berömmar
FUTURA*

"Jag är stolt över att mitt hemland kan bygga ett så förnämligt instrument som NORDISKA PIANO i sin nya modell FUTURA. Tonen är utomordentligt fullödlig, anslaget finfint och utseendet tilltalar mig mycket."

***Byggt för framtiden**

VÄLKOMMEN ATT HÖRA OM VILLKOREN PÅ
PIANOSPARPLAN OCH HYRES-KÖP...

Jacobson PIANO -
MAGASIN
DROTTNINGGATAN 66
TELEFON 10 65 59, 11 76 19

Djurgårdens slalomåkare åter i Hammarbybacken?

Storslam — men var är damerna?

Slalomsektionen planerar och hoppas att till kommande säsong återvända till Hammarbybacken för att där återuppliva gamla Djurgårdsminnen och denna gång i form av utförsäkring. Redan den gångna säsongen har de ännu ej så fullt duktiga åkarna varit där och tränat. Men backen är långt ifrån färdig ännu, varför de främsta varit tvungna att träna i andra backar. Men sektionen arrangerade i alla fall DM för Yngre juniorer i Hammarby. Nu hoppas sektionen att vi skall få tillstånd från stadens myndigheter att iordningställa till nästa säsong. Där kan det bli en träffpunkt för medlemmarna och sektionen kan bedriva ett mycket större och intensivare ungdomsarbete än tidigare. Medlemmarna skall, om tillstånd beviljas, på frivillighetens väg själva medverka till backens tillkomst. Detta är för övrigt redan påbörjat genom Jan Hansson, som ritat backens konstruktion.

Säsongen för slalomsektionen är i skrivande stund ännu ej överstökad. Det återstår rätt stora och viktiga tävlingar, bl.a. SM där sektionen i år liksom i fjol har 4 man kvalificerade. Dessa är, Torbjörn Jonsén, Jan Hansson, Göran Zachrisson och Sune Johansson. Vidare återstår Stor-

slalom-DM och till slut Veteran-SM, där Sune Johansson har "aldern" inne för att få starta.

Tävlingssäsongen har gått rätt bra. Dick Sponton kom i Gällivare på nyårsdagen 15:e man. Samma dag kom Torbjörn Jonsén 8:a i Trettondagsslalom i Åre. Två dagar senare kom Torbjörn 2:a i Östersund, och därmed var hans SM-biljett klar. Söndagen därpå ytterligare en 2:a placering genom Jan Hansson som i

dikamenter tar sig en liten whiskypinne för att "varva ner sig" efter en match.

Var och en som spelat fotboll vet hur svårt detta problem är. Har man spelat fotboll, så ligger man och kickar i ett par timmar innan man somnar. Och har man spelat tennis, så servar man och lobbar tills morgonen gryr. Svårt att koppla av efter en tävling.

Däremot är det nog ganska vanskligt att rekommendera Tumbas recept och anse det för gott. Det finns unga spelare i våra idrottsgrupper som i stället för att relaxa blir "tända" av alkohol. En whisky kan följas av andra, och sedan kandet vara dags att smyga ut och "se på stan". Så jag tror nog att Tumbas recept är mest för gamla doggar med stor tolerans gentemot de förrådiska dropparna.

Tumbas bok är emellertid toppenkul genom alla de 103 sidorna. Speciellt när han tar ut sitt alla tiders lag. Själv placerar han sig givetvis som center i A-kedjan, och hans två idealpartners är Eilert "Garvis" Määttä och Uno Öhrlund. Inte överraskande för de initierade.

R:et i DN

(Det skulle kanske ha tillagts att Tumba givetvis inte haft tid att för egen maskin skriva denna bok. Författare eller s. k. spökskribent: Stig Bodin i Expressen).

Gesunda (Dalarna) grejade sitt SM-deltagande. I samma tävling kom Torbjörn 8:a och Sune Johansson 15:e man. I årets DM-tävlingar har föreningen hittills bara haft stora framgångar. I klassen yngre juniorer kom Henrik Eckersten 4:a, Jan Erik Rosén 8:a och Ulf Skande 16:e man. I lag kom DIF här 2:a efter Högdalens SLK. I klassen yngre ungdom kom Nina Grönhagen 2:a och i äldre ungdom Marika Naisell 4:a.

Vid senior-DM visade våra åkare återigen var skåpet skall stå i Stockholms utförsäkring genom att belägga de flesta topplaceringarna trots att Janne Hansson var i Finland för att ingå äktenskap. Torbjörn Jonsén 1:a, Göran Zachrisson 2:a, Peter Norlin 4:a, Sune Johansson 5:a, Lars Sjöblom 7:a och Peter Broms 13:e man. I lag blev placeringarna för DIF:s lag 1:a, 2:a och 4:a. Man kan här verkligen tala om storslam.

Men var är våra ungdomar, juniorer och våra så förut framgångsrika damer? Vid Alpina Stockholmsalliansens stora nationella tävling i Sundbybergsbacken blev det återigen framskjutande placeringar. Torbjörn Jonsén 2:a efter segrande Rolf Edlund från Östersund. 3:a kom Jan Hansson, som ledde första omgången, men en liten miss gjorde att han föll ner 2 placeringar. Sune Johansson kom 4:a och Göran Zachrisson 8:a trots att han missade alldeles i slutet av banan. Därmed var de 2 sistnämnda klara till SM.

I en kvällstävling där hela svenska eliten deltog inklusive Alpina A-landslaget utmärkte åter sig Torbjörn Jonsén på ett föredömligt sätt genom att belägga en 8:e placering. På lördagen samma vecka med samma startfält förbättrade Torbjörn sin placering och kom i Edsbyn 6:a. På söndagen gästade A-laget tillsammans med Finska A-laget Högdalstoppen. Där kom Jan Hansson på en hedrande 10:e placering trots att hans skida i halva backen gick sönder. Infödde Stockholmare Göran Zachrisson kom i detta förnämliga sällskap 11:a, mycket bra gjort.

Årets stora internationella slalomtävlingar i Sverige var Åre-bragden som samlat 69 st. utlänningar. Bara de 20 bästa svenskarna fick åka, och därav 2 man från Djurgårdens IF, det var Torbjörn Jonsén och Jan Hansson. Någon resultatlista från dessa tävlingar föreligger ännu inte, men placeringar före 30 i detta sällskap är en prestation.

Att säsongen gått så bra kan vi tacka de hitflyttade norrlänningarna för. Tack vare dem har Göran Zachrisson och de andra infödda stockholmarna blivit bra många klasser bättre utförsåkare. Alla vill ge norrlänningarna på "nöten". När vi kommer igång i Hammarby är det meningen att de skall träna ungdomarna och

SAXAT och KLIPPT

För övrigt är det väl alltid lika intressant att uppleva vilket märkligt spel fotbollen är i samband med att det skrivs dess historia. Malmös 3-0 vinst över Djurgården har fått våra skånska kollegor att höja MFF-arna till skyn med ett undantag. Det gäller målvakten Hult, som "var så sysslolös att hans utkwittering av dagtraktamentena gränsar till brottslighet" (Arbetet).

I övrigt omnämnes snart sagt varje MFF-lirare som något åt världsmästarhållet. Motsvarande betyg för Djurgårdens folk berättar om idel bottenlirare. Alla var matta, tunga, osäkra, avslagna, hårda, ruffiga, bleka, orörliga, fantasilösa, uddlösa, charmlösa, fega etc.

Med ett så urbilligt motstånd förvånas man över att Malmö inte vann med 20-0. Att bara vinna med 3-0 kan knappast innebära en bragd.

DN

Tumba och hans sängfösare

Sven Tumba har gett ut en bok igen. En kul grej. Han skriver nämligen exakt som han snackar. Ett ganska levande språk. Kollega Expressen och Rune Moberg i Se har hängt upp sig på att Tumba skriver att det stundom hänt honom att han i stället för att proppa sig full med sömnpulver och andra liknande me-

Ett "stenkast" från Stadion

Den intima Gärdesrestaurangen

GRENADJÄREN

känd för sin goda mat

LUNCH - MIDDAG - SUPÉ - SPECIALITETER
i behaglig miljö

Festvåning rekommenderas

62 01 48 - 62 01 49

Bordbeställning

Erik Dahlbergsgatan 41-43 - STOCKHOLM

● **OBEGRÄNSAD PARKERING**

ASK GARAGE & BENSIN

KATARINA BANGATA 58 - STOCKHOLM SÖ

TELEFON 44 60 25 - 42 19 56

Hur går det för vår turk Roland?

Han hann knappt bli ordinarie i Djurgården förrän två bröder från proffsklubben Altay, Izmir, Turkiet, fick se honom mot Göteborgskamraterna och köpte honom för en förmögenhet.

Den svenska fotbollsvärlden spärrade upp ögonen. Roland Magnusson? Köpa en kille som inte varit i närheten av landslaget?

Det var en djärv satsning — och nu ser den ut att betala sej. Grabben har blivit succé och folkhjärte i Smyrna, som stan hette på bibelns tid.

Turkisk fotboll är inte riktigt detsamma som europeisk. Det mesta vi hör av den är rapporter om dödsoffer vid tumult bland publiken. Men Roland har funnit sej väl till rätta, trots grusplaner och domare, som ligger i händerna på de mäktiga klubbarna i Istanbul.

Vi kom till Izmir i skymningen på lördagskvällen före matchen. Hemmalaget Altay skulle möta topplaget Fenerbahge från Istanbul. En ung djurgårdare vid namn Roland Magnusson skulle debutera som proffs. Den förste svensk som sålt sej till Asien.

I Sverige är det senhöst. Här i Izmir är det sommar. Det är tyst på gatorna — tyst för att vara Turkiet. Gubbarna sitter i långa rader längs husväggarna och röker vattenpipa och trillar sina glaspärleband i händerna — inte av religiösa skäl utan för att det är bra för nerverna. Avstressande skulle vi säga i dag men på det sättet har turkiska gubbar lekt med pärlband långt innan en andfådd amerikan gjorde ett begrepp av ordet stress. En och annan åsna kommer trippande på smala ben med dubbelt så stor halvsvande hundakilosdrul på ryggen. Himlen börjar gå i nattblått och på höjden tänker en moské sin ljusramp.

Kismet heter hotellet där Roland Mag-

nusson och de andra Atlayspelarna har dragits samman för att i lugn och ro förbereda sej för matchen. Det är en ohyggligt viktig uppgörelse. Istanbulgänget får inte vinna om Atlay ska ha chans att hänga med i toppstriden.

Izmirgängets manager är den förste Altaymannen vi träffar. Han ler artigt oförstående när vi försöker med engelska. En tolk anskaffas. Roland Magnusson, jo då. Han ska spela vänsterytter i morgon. Vi får veta allt vi behöver. Till slut säger tolken: Managern önskar ställa en fråga till er. Gärna svarar vi. Vad vill han veta? Managern ler och knastrar lite turkiska. Tolken översätter: Han vill veta om herr Magnusson är en god fotbollsspelare.

Jag svarade: Fantastisk! Jag ville inte säga som sanningen var, att jag aldrig sett honom spela och det har inte så förfärligt många andra svenskar heller. Jag ville inte heller fråga vad "grisen i säcken" heter på turkiska. Jag ville inte skaka den vänlige mannen så här kvällen före en viktig match. Jag var förresten själv en smula skakad.

Huvud skulle rulla

Roland själv satt i sällskapsrummet och pratade med klubbens eldsjäl, arkitekten och direktören Isfendiyar Sirel, mannen vars huvud skall rulla om Roland gör en plattmatch i morgon. För det var han och hans bror Nejat som var i Sverige och köpte djurgårdaren.

Roland är blek men fattad. Hans fru Mona försöker se glad och oberörd ut och husets dotter, två år, är glad och oberörd. Dessutom är hon lagets kelgris. Hon försvinner in i den ena björnhammen efter den andra. Turkar är tokiga i småbarn.

Det känns inte så ruggigt längre, säger Roland. Nu har dom talat om för mej att det räcker om jag gör tre—fyra mål i morron.

Ska Mona se matchen?

Nej, svarar Roland. Hon är inte intresserad av fotboll. Så vi passar jättebra tillsammans. Hon är mer road av konst och sånt. Ritar textilmönster. Hon skickade hem några till Sverige och fick sälja åtta stycken.

Man får nya impulser här nere säger Mona. Jag går och tittar på dörrar och portaler och mässingsbeslagen på skoputsarlådorna. En sådan mönsterfantasi!

Ja, en sådan mönsterfantasi. Överallt utom på fotbollsplan. Izmirs stadions svartgrå sandplan måste spolras med vatten före matchen och i halvtid för att inte spelarna ska försvinna i moln. Där är

det klen beställt med den orientaliska mönsterfantasin. Där var det denna söndag en svensk grabb från Hagalund och Djurgården som skulle stå för de sirliga delikatesserna.

Det är mellan tjugofem och trettio tusen åskådare. Solen skiner. Poliser patrullerar. Planen är kringgårdad med ett högt staket. Det är nödvändigt. Det händer ganska ofta att någon hetlevrad turk vill komma in och tala med domaren eller någon gästande spelare.

Spelarna gör entré. Roland Magnusson joggar omkring som ett frågetecken i denna mörkhyade, stridsvana tuffhet. Han gör små startövningar och har andra uppvärmningsriter för sej, som aldrig skådats på denna östliga longitud och som utlöser ett sus av beundran. När han övergår till något som liknar skuggboxning nickar turkarna på läktaren förnöjt till varann. Allah vete om inte denne bleknosade gosse från vintervidderna förstår hur en istanbulare ska tas?

Spelet sätter i gång. De första minuter na händer tre saker som gör att frågetecknet från Norden långsamt rätas ut.

En buffel från Bosporen...

Det första: han kolliderar med en Istanbulspelare. Han sträcker fram handen till en försoningens gest. Istanbularen slår ilsket bort den. Det går en sekund innan publiken fattat vad som hänt. Sådana försoningsgester kanske inte är så vanliga här. Men så står sammanhanget klart. Vi har fått hit en sportens gentleman. En som vet hur det går till i stora världen. Och så kommer en buffel från Bosporen... En orkan av visslingar. Ni vet vad en göteborgare i gemen känner för en stockholmare. Men i jämförelse med vad en Izmirturk känner för en istanbulare så är göteborgarens känslor närmast att beskriva som ömhet och dyrkan.

Den andra: Roland får en passning från mittlinjen. Han sträcker ut vänster doja, ger bollen en smekning och får den att ändra kurs i perfekt vinkel framför fötterna på centern. Applåder!

Den tredje: Roland får en löpboll. Han drar längs sin sidlinje mot hörnflaggan. Där möter två försvarare. Han fintar sej förbi den ene, han står öga mot öga med den andre, högerbacken, som kroppstacklar, han fjuttar bollen runt backen i tacklingsögonblicket, återvinner balansen, har bollen, skickar in en idealpassning som innertrion i vanlig ordning schabblar bort. Ännu mera stormande applåder.

Då satte Istanbullaget en överrock på Roland. En sådan heder efter fem minuters fotboll på asiatisk mark.

Om Allah är god

Vad hände sen? Ja, Roland fick inte så många passningar, men när han fick

juniorerna samtidigt som de själv förstärker sin egen träning.

Men det räcker inte med detta för att en sektion skall nå framgångar. Slalomsektionen vill passa på att efterlysa arbetsvilliga personer till sin styrelse. Det finns säkert många djurgårdare som skulle tycka det vara roligt att göra en aktiv insats för föreningen. Ju fler som anmäler sig, desto mindre blir arbetsbördan för var och en inom de olika sektionsstyrelserna. Välkomna till arbetet inom Djurgårdens IF.

Lars Erik Pettersson
Slalomsekr.

**Först
till målet...**

...om idrottsgrejorna är från

IDROTTSMAGASINET

Birger Jarlsгатan 5

Tel. växel 20 88 25

STOCKHOLM

Leverantör till Djurgårdens Idrottsförening

Ett råd till ungdomarna:

**SLUTA RÖKA eller INSKRÄNK
RÖKANDET TILL ETT MINIMUM!**

- *Man mår bättre då*
- *Man orkar mer både i arbetet och i sporten*
- *och man SPAR PENGAR*

FÖRENADE LIV

Ömsesidigt Grupp-försäkringsbolag

Inga turkiska bensaxar för den här trion, tack!

En framåt Djurgårdstrio i fotboll, från vänster: Dan Brzokoupil, Stig Särna Åkerström och Jan Lillen Svensson.

hand om bollen hände det något. Ibland gick han själv in och hämtade den. Man börjar se vad det är som skiljer honom från de andra tjugoen lirarna. Han försöker tänka konstruktivt. Han tycks vara den ende på plan som inte omfattar den enkla tron, att närmaste vägen till motståndarens mål alla gånger är den bästa. När en turkisk försvarare får tag i bollen skickar han iväg den med vrålspark och om Allah är god så hamnar den hos en anfallsspelare — men Allah hade tydligen mycket annat att se till denna soliga söndag — och då sätter anfallsspelaren högsta fart mot målet utan att en sekund höja huvudet över mängden och se om det finns andra och fiffigare sätt att få bollen i nät.

Detta i grov förenkling, naturligtvis.

Det görs också snygga saker. Turkarna är inga dåliga lirare. Men Roland har en fördel till, tycker man sej se. Han har en överlägsen bollteknik. Han är vän med lädret, vet hur man ska få det att lyda med smekningar och sparkar. Men varför i Herrans namn får han så lite bollar?

Fast där — ett stycke in i andra halvlek — får han en bra passning. Han sätter fart längs linjen. Framför målet trängs anfallare och försvarare i klunga. Han skickar in den. Det uppstår en åkta turkisk kalabalik framför målet. Och så! Ett glädjetjut stiger mot skyn. Bollen har strutat in i Istanbuls nät. Vem var det som förvaltade Rolands fina passning så fint? Jo, det var Roland! Det var så stötkigt framför mål så han rusade in och

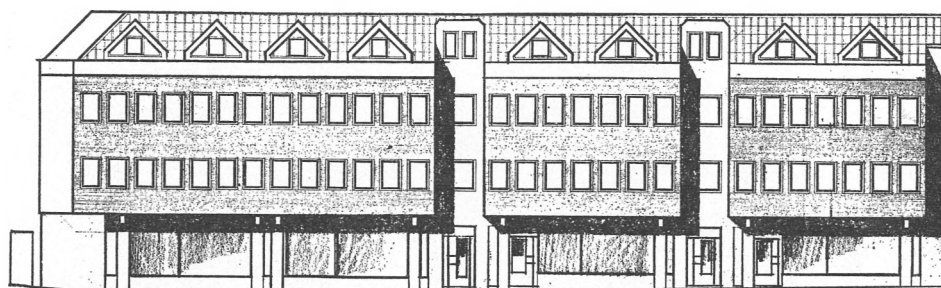
avgjorde saken själv, när målvakten var ur spel och kallblodighet och gott sikte var vad som behövdes. Överlycklig Roland höjer armarna mot skyn. Izmir-spelare rusar fram mot domaren som för att mörda honom. Folkets jubel dör med ett kvidande och övergår i visslingar. Domaren pekar för istanbulsk frispark. Roland är en bild av den stora besvikelsen.

Nu tänker man. Nu får vi ett av de berömda turkiska upploppen kring en fotbollsplan som man har läst så mycket om. Det var ju inte så länge sedan turkisk polis sköt skarpt mot publiken. Men nej. Kring planen råder bara sorg och besvikelser sedan visslingarna förklingat. Förstulet tandagnissel hörs också. Kvävda turkiska svordomar ligger som en mörk ljudbotten över nya friska hurrarop och

Liljenbergs Byggnads AB

LUND

Östra Mårtensgatan 15–17. Tel. växel 0412/242 20

BYGGER BÄTTRE BOSTÄDER

— bl. a. trädgårdsstaden i Bara

där över 2.000 enheter planeras just nu, ett långtidsprojekt som berör 10.000 människor.

*Den Djurgårdare,
som sätter värde på elegans och kvalitet*

gör med fördel sina inköp hos

AB Kravatt-Centrum

Tunnelbanestationen

Vällingbyplan 15

Tel. 87 54 10

Tunnelbanestationen

Hässelby Gård

Tel. 89 48 00

Djurgårdens Idrottsförenings styrelser

Djurgårdens IF:s adress: Klocktornet, Stadion, Stockholm Ö. Tel. 21 15 83. Postgiro 5 69 16

Medlemsregistrets postgiro 50 53 22. — Tidskriften Djurgårdarens postgiro 45 98 62

ÖVERSTYRELSEN:

Ordförande:

Carl-Hjalmar Bodman, Skaldevägen 15, Bromma, tel. bost. 26 78 27, arb. 21 76 75.

Vice ordförande:

Bengt Jäderholm, Skogsfrugränd 31, Bromma, tel. bost. 26 68 27, arb. 23 70 00.

Sekreterare:

Karl Liliequist, Skaldevägen 17, Bromma, tel. bost. 25 36 99, arb. 22 40 00.

Kassör:

Bo Hedvall, Scheelgatan 10, Sthlm K, tel. bost. 51 27 53.

Hedersordförande:

BERTIL NORDENSKJÖLD, Högalidsgatan 28, Stockholm SV, tel. 84 37 59.

Ledamöter:

Hilding Lövdahl, Grevmagnigatan 12, Stockholm Ö, tel. bost. 62 97 04, arb. 67 98 00/233.

Rolf Theblin, Poppelvägen 20, Bromma, tel. bost. 80 09 35, arb. 22 40 80.

Ernst Nilsson, Bohusgatan 31^{VI}, Sthlm SÖ, tel. 44 17 41, arb. 22 63 60.

Suppleanter:

Gunnar Dahlfors, Solängsvägen 43, Solentuna, tel. 754 13 13, arb. 70 87 37.

Inge Nilsson, Oxelvägen 47^{VIII}, Älta, tel. 773 11 20, arb. 24 91 30.

★

Ständig ledamot av Överstyrelsen:

Hugo Caneman, Backvägen 7, Stock-
sund, tel. bost. 85 43 29, arb. 24 60 60.

★

Klubbmästare: Åke Erixon, Kevinge-
ringen 2^{II}, Danderyd, tel. 755 01 43, arb.
27 25 00.

nya avblåsningar. Men upplopp? Inte alls. En allsvensk fotbollspublik skulle visa mera bustag efter ett sådant domslut.

Matchen slutade mållös, sedan domaren gjort denna dödsföraktande räddning på skottet från Roland. Men när spelarna lämnar planen får Roland applåder och de som kommer åt klappar honom på axeln och kallar honom "Rolant" och när vi går genom de slingrande kryddoftande smågatorna hem till hotellet är nyheten redan ute på stan. Svensken har gjort en bra match. Gubbarna sitter som de brukar längs väggarna och röker och något yngre och rörligare män står och halsar öl och nickar uppmuntrande mot grabben.

Varför blev Rolands drömmål bortdömt?

Domaren sa att han hade blåst för offside. Domaren sa vidare att han hade blåst för ruff på målvakten. Domaren sa vidare att han hade dömt bort målet för att han hade blåst för frispark för ruff mot en utförsvarare sekunden innan.

Till dessa tre förklaringar kom Atlays direktion med en fjärde. Det är alltid svårt att få korrekta domslut när man spelar mot ett Istanbulag. De stora Istanbulagens ledare har också mycket att säga till om när domare skall tillsättas. Det är inte hälsosamt för en domare att komma på kant med de stora Istanbulagen. Helst ska man göra mål på långskott om det ska godkännas.

Så matchuppsdragen kan alltså få formen av mutor, frågade vi.

Visst, svarade en bitter Altaydirektion. Det vet alla människor.

Men bortdömt eller inte bortdömt. Det fanns tre man som drog lättnadens sukar efter matchen. Det var Roland Magnus-

son, naturligtvis. Så var det Isfendiyar Sirel och Nejat Sirel. De två bröderna som satte sina pengar och sitt ansikte på att han var bra.

Dagen efter matchen åkte vi till Efesus och såg på marmorruinerna som sträckte pelare mot en medelhavsblå himmel. Vi stod på teatern, där folket ville stena

aposteln Paulus två reskamrater. Och fru Mona hittade mönster i marmorn och lillflickan lekte.

Antiken, sa Roland och gned ett instansbultskt blåmärke, är det inte brutalitet och skönhet?

Visst, Roland. Precis som en fotbollsmatch. (Rune Moberg i SE)

Våra historiska samlingar

Innan Djurgårdens prismonter växte ut till de stora proportioner, den nu har i vår lokal på Stadion, såg den ut så här. Den fanns då parkerad i vår tillfälliga klubblokal på David Bagaresgata i anslutning till "Nalen" danssalonger. Prismontern bevakas på vår bild av till höger Gunnar Rönn och Nocke Nordenskjöld, till vänster Gustaf Thyreli. Som dominerande pjäs bakom glasväggarna syns von Rosenska fotbollspokalen och överst på skåpet bittar man Gustaf Wasa-trofén i skidbukavle.

SEKTIONSSTYRELSER:

(Inom parentes telefon till arbetet, dit man bör ringa endast i undantagsfall.)

FOTBOLL:

Ordf.: Sten Wettebrandt, Sturevägen 5, Lidingö 1, tel. 775 11 99 (22 34 20).

Vice ordf.: Eric Barck, Drottningholmsvägen 511, Bromma, tel. 26 66 15, (22 63 60).

Sekr.: Gunnar Lundqvist, Norrbackagatan 8, Stockholm Va, tel. 34 24 77, (22 40 80).

Kassör: Bertil Bokelius, Fågelsången 2 A, Sundbyberg, tel. 29 60 89 (63 55 20).

Reine Gustavsson, Gustafsvägen 11 B, Solna, tel. 82 39 14 (44 90 60)

Olle Pettersson, Aspvägen 24 B, Sollentuna, tel. 35 46 58 (39 91 40)

Leif Lindgren, Ålgrytevägen 21, Skärholmen, tel. 88 95 48 (67 08 80)

Suppl.: Kaj Söderström, Riddarplatsen 9, Jakobsberg, tel. 0758/352 56 (83 05 00).

Tränare: Gösta Sandberg, Dr Abrahamsväg 118, Bromma, tel. 37 96 13 (25 46 42)

Materialförv.: Harald Gustafsson, Vita Liljans väg 74, Skärholmen, tel. (22 65 00—1665).

Hedersordf.: Sigvard Bergh, Körbsärvägen 8, Stockholm Ö, tel. 32 69 88 (20 03 21).

Stadionlokalen tel. 20 25 77.

Postgiro 35 37 30.

ISHOCKEY:

Ordf.: Arne Grunander, Aprikosgatan 14, Vällingby, tel. 38 86 12 (22 45 00).

Sekr.: Lars Nordvall, Klubbvägen 5, Danderyd 1, tel. 755 48 55 (20 03 48)

Kassör: Lars Lindgren, Rökubbsgatan 6, Sthlm NO, tel. 61 95 53 (34 96 10).

Ledamot: Yngve Carlsson, Vänskapsvägen 53, Sthlm K, tel. 50 65 12 (22 15 00).

Adjungerad: Arne Palm, Sköndalsvägen 179, Farsta, tel. 64 59 19 (59 17 46).

Tränare: Lars Björn, Grimstavägen 35, Bromma, tel. 22 36 56.

Material: Ulf Ericsson, Atlasvägen 41, Nacka, tel. 716 44 22 (24 30 00).

Bertil Pilö, Simrishamnsvägen 14, Johanneshov, tel. 59 35 45 (88 04 20).

Klubblokal (Isstadion), tel. 48 34 70.

Postgiro: 65 05 84.

BANDY:

Ordf.: Åke Karlsson, Kadettvägen 25—27, Rosersberg, tel. 0760/353 25 (0760/351 83).

Sekr.: Walter Klang, Blockstenvägen 114, Handen, tel. 0750/232 88 (44 90 00).

Kassör: Lennart Schleenvoigt, Ollonvägen 1, Danderyd, tel. 755 01 20 (755 27 50).

Ledamot: Magnus Lundh, Sekreterarbacken 9, Enskede, tel. 49 14 18 (98 00 40—315).

Lagledare: Sven Bergman, Brålundens 5 B, Bromma, tel. 25 73 20.

Postgiro: 35 92 49.

BORDTENNIS:

Ordf.: Karl Fagerstedt, Tomtebogatan 12, 1 tr. ö. g., Sthlm VA, tel. 31 19 98 (48 41 44).

V. ordf.: Bertil Ferséus, Tunnelgatan 12, Sthlm C, tel. 20 22 64 (23 25 50).

Sekr.: Åke Magnusson, Bagarfruvägen 95, Farsta, tel. 64 07 69 (93 02 50).

Kassör: Folke Brandt, Wittstocksgatan 21, Sthlm NO tel. 61 35 39 (22 95 80/143).

Alf Andersson, Meteorvägen 40, Roslags-Näsby, 758 25 56.

Kalman Szepesi, Smedvägen 21, Kallhäll, tel. 0758/503 10.

Henrik Landén, Bjursättag. 82, Bandhagen, tel. 86 82 10.

Postgiro: 50 93 21.

BOWLING:

Ordf.: Hjalmar Westergren, Drabantvägen 26, Lännersta, tel. 715 09 75 (10 45 37).

Sekr.: Arne Larsson, Krysshamarvägen 40, Solna, tel. 82 29 58.

Kassör: Henry Flodin, Johannesfredsvägen 34, Bromma, tel. 26 68 99 (26 28 60).

Sven Magnusson, Tomtebogatan 21, Sthlm Va, tel. 30 29 80 (52 34 42).

Egon Pettersson, Vedevägsslingan 5, Bandhagen, tel. 86 69 94.

A-lagsledare: Gösta Eriksson, Grumsg. 2, Farsta, tel. 94 60 27 (23 73 00).

Träningshall: Sergelhallen, Sergelstorg 12, Sthlm C.

Postgiro 60 95 31.

BOXNING:

Ordf.: Bertil Ahlin, Ålgrytevägen 151, Skärholmen, tel. 88 41 71 (54 15 00).

Sekr.: Carl-Gunnar Palm, Voxnegränd 13, Johanneshov, tel. 39 19 09.

Kassör: Thore Starck, Hägerstensvägen 125, Hägersten, tel. 19 17 47 (45 34 67).

Bill Lindfors, Åmmebergsg. 17, Bandhagen, tel. 86 78 51 (32 89 37).

Jan Westling, Konsolvägen 7, Farsta 5, tel. 94 25 91.

Karl Berglund, Dukvägen 30, Bromma, tel. 26 39 76.

Tränare: Sigge Bernhardt, Fleminggat. 67, Sthlm, tel. 54 87 73 (23 71 60).

Lokal: Pontonjärgatan 33, tel. 54 45 85.

Postgiro: 45 35 19.

BROTTRNING:

Ordf.: Lennart Öberg, Slätbaksvägen 22, 3 tr., Johanneshov, tel. 49 95 56 (43 59 63).

V. ordf.: Helge Öberg, Kirunag. 38, ½ tr., Vällingby, tel. 38 64 00.

Sekr.: Carl Haglund, Kirunagatan 38, Vällingby, tel. 38 44 32.

Kassör: Axel Brun, Ljungvägen 14 B, Sollentuna, tel. 35 50 71.

Rolf Gustavsson, Stopvägen 109, Bromma.

Henry Palovaaara, Kristinebergsvägen 14, G, Sthlm K.

Chefstränare: Edvin Vesterby, Härjedalsgatan 13, Vällingby, tel. 37 97 79.

Lokal: Döbelnsngatan 97, Stockholm Va.

Postgiro: 19 47 24.

CURLING:

Ordf.: Olle Kindblom, Karlavägen 27, Sthlm Ö, tel. 20 53 25 (23 44 40).

Sekr.: Christer Öhrman, Runebergsg. 6, Sthlm Ö, tel. 21 75 27.

Kassör: Ulf Lagerbäck, Strandvägen 57 B, Sthlm NO, tel. 61 35 93.

Postgiro: 40 48 63.

CYKEL:

Ordf.: Alf Persson, Nynäsvägen 345, Enskede, tel. 39 07 18.

Sekr.: Börje Nordin, Svalgången 5^V, Sollentuna 2, tel. 35 36 04 (0760/341 20).

Kassör: Per Gunnar Ericsson, Kamakaregatan 35^{IV}, Sthlm C, tel. 11 65 86 (0760/341 40).

Tränare: Curt Nilsson, Sparbanksvägen 77, Enskede, tel. 19 93 05.

Postgiro: 5 55 87.

FRI IDROTT:

Alla ärenden handlägges av överstyrelsen.

FAKTNING:

Ordf.: Jaap Haarlem, Valand, Fack Sthlm 7, tel. 22 34 24.

V. ordf.: Carl von Essen, Skoghögskolan, Sthlm, tel. 34 69 22.

Sekr.: Christina Klevenstål, Odenvägen 8, Lidingö 1, tel. 775 26 06.

Kassör: Lars Sjöberg, Kommandörsgat. 33 A, Sthlm Ö, tel. 60 46 44.

Klubbmästare: Yngve Arnell, Erik Sandbergsgatan 26, Solna, tel. 27 34 36.

Tränare: Béla Rerrich, Fridhemsgatan 72, Sthlm K, 52 51 71 (20 25 77).

Hedersordf.: Gunnar Skogh, Stackvägen 20 B, Sollentuna, tel. 35 61 37.

Postgiro: 60 43 60.

HANDBOLL:

Ordf.: Hans Troedsson, Tegnégatan 18, Sthlm C, tel. 20 38 88 (11 34 17).

Sekr.: Lars Troedsson, Källängsvägen 73, Lidingö, tel. 765 45 41.

Kassör: Hans Thor, Lingonstigen 34, Rönninge, tel. 0753/517 76, (24 65 00/508).

Övriga: Björn Lundin, Tom Sörenstam, Björn Andersson (suppl.).

Lagledare: Gillis Florsjö, tel. 84 32 34 (82 04 62).

Postgiro: 60 03 41.

KONSTÅKNING:

Ordf.: Ulf Örnmarker, Drakenbergsgatan 11, Sthlm SV, tel. 69 13 04.

V. ordf.: Ingegerd Hermansson Drakenbergsgatan 5, Sthlm SV, tel. 69 43 05.

Sekr.: Ulla-Britt Sigurdsson, Oxenstiernsgatan 33, Sthlm NO, tel. 63 30 54.

V. sekr.: Else-Marie Carlsson, Olshamarsgatan 7, Bandhagen, tel. 86 68 65.

Kassör: Arne Håkansson, Stallvägen 10 Roslags-Näsby, tel. 758 38 58 (22 31 40).

Suppleanter:

Margareta Alerius, Box 346, 191 03 Sol-lentuna, tel. 35 76 21.

Rigmor Markusson, Vävnadsvägen 24, Ekerö, tel. 0756/309 18.

Postgiro 60 97 05.

ORIENTERING:

Ordf.: Gunnar Hedberg, Minerva, Drottningholm, tel. 772 03 55 (22 82 60).

Sekr.: Stig Hammar, Odengatan 90, Sthlm VA, tel. 32 90 68 (23 82 00).

Kassör: Karin Johnsson, Midsommarvägen 23, Hägersten, tel. 18 55 62.

Sven Bjelkeryd, Klingsta Skogsväg 7, Danderyd, tel. 775 94 31.

Gösta Dahlberg, Klippgatan 15, 5 tr., Sthlm SÖ, tel. 44 35 77 (23 82 00).

Ungdomsledare: Bertil Wiström, Skönviksvägen 327, Bandhagen, tel. 47 65 23 (44 97 00/183).

Stugfogde: Lars Forsberg, Klarabergsvägen 6 A, Vendelsö, tel. 777 39 64.

Rolf Granberg, Täbyvägen 76, Enebyberg, tel. 58 21 24.

Postgiro: 35 76 37.

SKIDOR:

Ordf.: Anders Holmstedt, Karlavägen 15 B, Sthlm Ö, tel. 20 99 94 (22 45 80).

Sekr.: Ingemar Sundberg, Skebokvarnsvägen 329, Bandhagen, tel. 99 49 79 (89 03 10).

Kassör: Björn Lindgren, Slätbäcksvägen 5, Johanneshov, tel. 48 79 00.

Toivo Laurén, Arkövägen 38, Johanneshov, tel. 48 07 44.

Bertil Vedin, Sveaborgsvägen 10, Vendelsö, tel. 776 15 50.

Postgiro: 60 64 70.

SLALOM:

Ordf.: Göran Zackrisson, Klubbvägen 7, Danderyd, tel. 55 69 53.

Sekr.: Lars Eric Pettersson, Smörbrödsvägen 17, Farsta, tel. 93 28 54 (24 30 80).

Kassör: Jan Hansson, Trädgårdsgatan 28, Sundbyberg, tel. 28 88 59.

Ledamöter:

Kerstin Ahlqvist, Klövervägen 25, Bromma, tel. 25 62 84.

Arne Rapp, Arkitektvägen 44, Bromma, tel. 26 67 00.

Hans Lindman, Sagovägen 17, Kallhäll, tel. 0758/512 44.

Joakim Eckersten, Älgövägen 15, Salt-sjöbaden, tel. 717 15 59.

Jonas Erlandsson, Valla gård, Ösmo, tel. 0752/302 95 (300 91).

Postgiro: 19 32 64.

TENNIS:

Alla ärenden handlägges av överstyrelsen.

Postgiro: 51 16 99.

DAMSEKTIONEN:

Ordf.: Aina Ekvall, Blåsutvägen 19, Enskede, tel. 48 78 73.

Sekr.: Suzanne Dettner-Mathiasson, Tunnelgatan 12, Sthlm C, tel. 47 24 56 (63 10 40/513).

Kassör: Margareta Ekvall, Blåsutvägen 19, Enskede, tel. 48 78 73.

Tränare: Bo Svensson, Köpmansplan 3, Tumba, tel. 0753/319 89. (24 46 20).

Claes Bergvall, Malmskillnadsgatan 60, tel. 20 45 09.

Postgiro: 50 22 11.

ÖVRIGT:

Bobsleigh-detaljen: Carl-Erik Eriksson, Kungsberga gård, Färentuna, tel. 0756/420 56.

REVISORER:

Ingvar Norén, Mössebergsvägen 28, Bromma, tel. 25 71 22 (24 65 00/157).

Gunnar Rinman, Hässleholmsvägen 9, Johanneshov, tel. 49 16 64.

Curt Berggrén, Torggatan 8, Sthlm K, tel. 51 60 80 (24 15 00).

Suppleanter:

Hugo Grönkvist, Döbelnsg. 42, Sthlm VA, tel. 31 44 40.

Olle Söderberg, Gransåtragränd 31, Skärholmen, tel. 23 85 40.

SÄLLSKAPET GAMLA DJURGÅRDARE:

Ordf.: Hans Garpe, Hägerstenvägen 251, Hägersten, tel. 46 00 72.

Kassör: Ingvar Norén, Mössebergsvägen 28, Bromma, tel. 25 71 22 (24 65 00/157).

Hans Fredrik Frostell, Idunavägen 10-12, Lidingö 3, tel. 66 25 68 (40 90 63).

Postgiro: 19 78 95.

DJURGÅRDAREN

Ansvariga för annonser:

Rolf Theblin - Gunnar Dahlfors
Ossi Liliequist

KONTAKTMÄN:

Överstyrelsen kontaktmän för de olika sektionerna:

För samtliga sektioner:

Ordf. Carl-Hjalmar Bodman

bandy: Karl Liliequist
bordtennis: Rolf Theblin
bowling: Ernst Nilsson
boxning: Hilding Lövdahl
brottning: Hilding Lövdahl
curling: Rolf Theblin
cykel: Bengt Jäderholm
damiddrott: Gunnar Dahlfors
fotboll: Karl Liliequist och Bo Hedvall

fridrott: Karl Liliequist
fäktning: Rolf Theblin
handboll: Gunnar Dahlfors
ishockey: Karl Liliequist och Ernst Nilsson

konståkning: Rolf Theblin
orientering: Bo Hedvall
skidor, backe: Bengt Jäderholm
» slalom: Bengt Jäderholm
tennis: Gunnar Dahlfors
bobsleigh: Bengt Jäderholm

Lägenhets- och hyresfrågor: Rolf Theblin.

Klubblokalen på Stadion, klubbmästare: Åke Erixon och Gunnar Dahlfors.

Fritidsgrupperna: Hilding Lövdahl.
Medlemsregistret: Ragnar Rosberg, kanslist.

Klubbmärken, plaketter etc.: Gunnar Dahlfors.

Tidskriften Djurgårdaren: Karl Liliequist.

Stadionlokalen: Arvid Kjällström, Wenströmsvägen 6, Sthlm NO, tel. 60 39 26 (22 65 00/2648).

Nils Lundin, Grevturegatan 77, Sthlm Ö, tel. 62 58 93.

SUPPORTERKLUBBEN:

Ordf.: Gunnar Dyvik, Bergsättravägen 27, Lidingö, tel. 765 56 03 (54 14 20).

V. ordf.: Nils Eineman, Skiftesvägen 11, Spånga, tel. 28 42 14.

Sekr.: Kurt Hammargren, Råstensgatan 14, Sundbyberg, tel. 29 19 92.

Kassör: Karl-Erik Wedberg, Birkagatan 20, Sthlm VA, tel. 34 26 16.

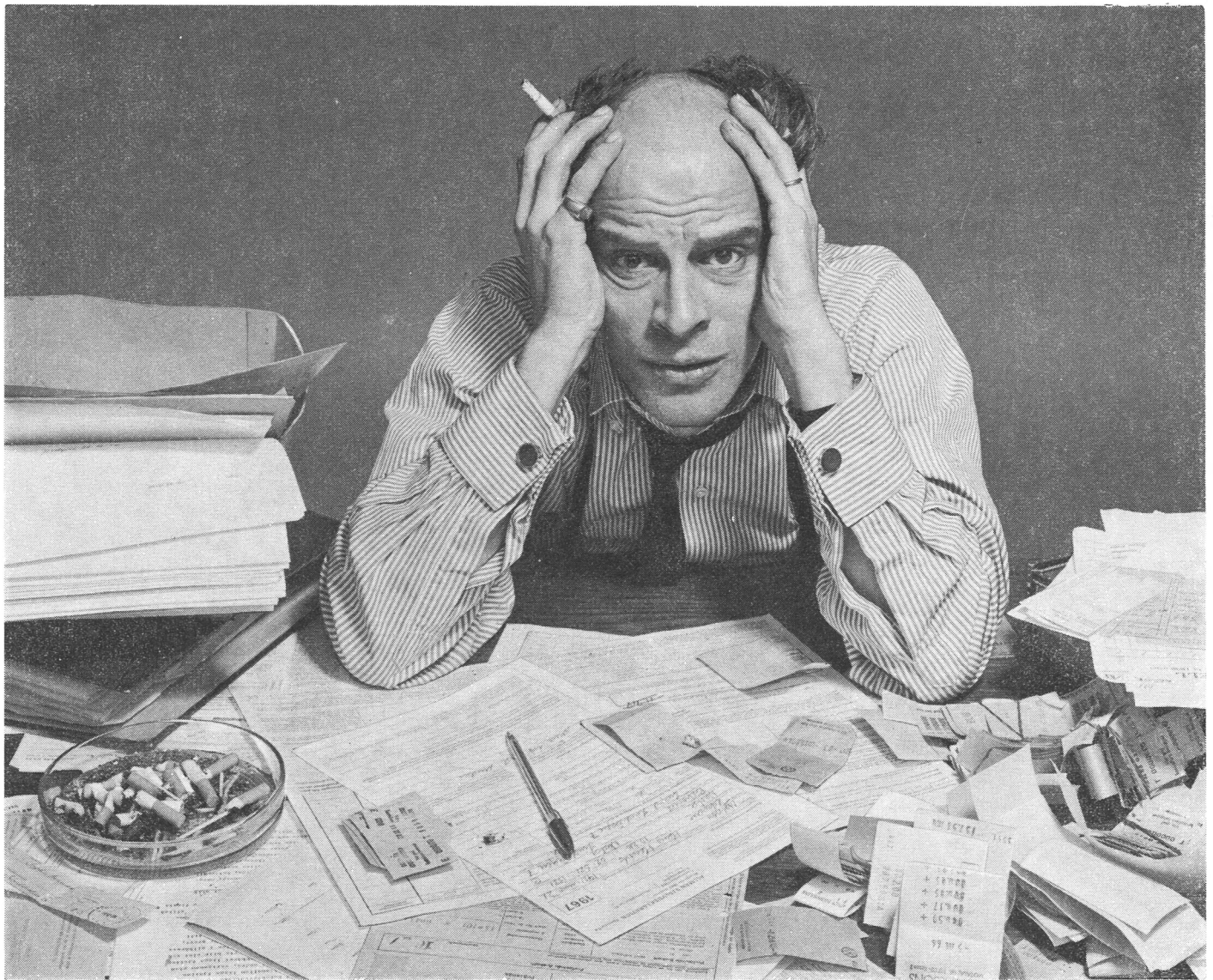
Intendent: Karl Modin, Skebokvarnsvägen 292, Bandhagen, tel. 86 44 03.

Revisorer:

Nils-Gunnar Wählberg, Hässelbytorget 2, Vällingby, tel. 38 67 14 (21 48 87).

Lennart Du Rietz, Lyckselevägen 9, Vällingby, tel. 38 21 12.

Postgiro: 35 21 20.

Nä nu...

Vilken röra bland papperen — måste ha ett arkiv.
 Va' mycket att skriva — skulle ha en skrivmaskin.
 Krångligt att räkna också — behöver nå't att räkna på.
 Vore inte dumt med eget kontor — ett privatkontor.

FACIT PRIVATKONTOR

Samtliga priser exkl. oms.

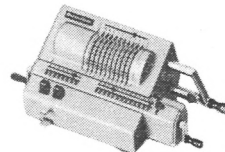
Facit Privat
Skrivmaskin
Cirkapris 570: —

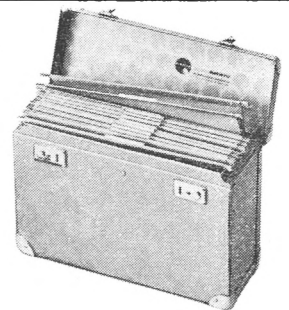
Odhner Privat
Hand-add
Cirkapris 585: —

Odhner Privat
El-add
Cirkapris 925: —

Odhner Privat
Räknesnurra
Cirkapris 480: —

Facit Privat
Arkiv
Cirkapris 28: —

Sänd mig
kostnadsfritt

Broschyren Facit Hemma med rabattcheck och förteckning över återförsäljare.

Postverkets tre trevliga små handböcker om brevskrivning
Våra brev, Företagets brev, Våra brev till utlandet.

Namn: Adress: Postadress:

Storklubbsledaren frågar...

Vart backar det hän?

För sent vrida utvecklingen rätt igen?

— Du är storklubbsledare. Hur vill du karakterisera den uppgiften?

— Tycker inte om uttrycket storklubbsledare. Man kan nämligen i stort sett bara vara ledare på ett sätt, och då spelar det ingen roll om man råkar vara det i en stor eller liten förening. Huvudsaken är att vara ledare på rätt sätt. Det finns faktiskt människor som tror att man är direktör bara därför att man är ledare i en storklubb. Det är alldeles fel!

Inget arvode

— Ledarskapet är ett rent förtroendeuppdrag. Själv har jag inget arvode för att jag är fotbollsordförande. Därmed inte sagt att jag inte har visst utbyte av min verksamhet. Tvärtom får jag mycket in natura så att säga. Får träffa många människor i olika sammanhang, får göra resor med fotbollslaget, får ibland uppleva att det man gör betyder något för enskilda eller grupper. Sânt kan inte värderas i pengar.

— Hur är det — har ledaren någon social funktion att tala om? Det finns ju de som talar om idrotten som en bagatellartad fritidssysselsättning eller rent av som något mindervärdigt.

— Självfallet har han det. Det finns ju massor av fotbollsspelare — och även andra idrottsmän — som har skapat sig en säker framtid tack vare fotbollen. Det är där ledaren kommer in i bilden i en stor del av fallen. Nya spelare i klubben kommer ofta från andra orter, måste kanske hjälpas till arbete och lägenhet.

Ambitioner

— Det finns väldigt många exempel på hur skickliga fotbollsspelare också klarat av kvalificerade arbeten. En spelare som vill komma någon vart i dagens fotboll måste vara mycket skötsam och ambitiös. Detta påverkar också i de flesta fall hans verksamhet utanför planen; han anstränger sig extra för att klara sitt arbete till belåtenhet och avancerar inom sitt yrke. Ledaren kan också påverka utvecklingen därvidlag genom att uppmuntra och stödja på olika sätt.

— Kan ledaren påverka kamratskapet och dirigera trivseln inom en klubb?

— Man kan svara ja och nej på båda frågorna. Kamratskapet är något som i stort sett sköter sig självt. Den som inte klarar samvaron med kamraterna sällas automatiskt ut förr eller senare. Det gäller att följa vissa oskrivna regler — men ibland kan det räcka med att upplysa om dessa för att en nykomling i kretsen ska smälta in i miljön.

Dyr trivsel

— Trivseln är en viktig fråga. Om spelarna inte trivs så blir det genast sämre resultat i matcherna. Där kan naturligtvis ledaren och klubben utträtta mycket och gör det också. Men tyvärr är utrymmet för t ex familjesamvaro alltför litet. Trivselarrangemang kostar mycket pengar och det har inte ens storklubbarna gott om i dag. Planhyror, avgifter till Svenska Fotbollförbundet, ersättning till gästande lag, allt beräknat med hjälp av fasta procent-satser, samt vederlag till småklubbar, som fått släppa till talanger till storfotbollen, gör att nettot blir alltför litet.

— Hur är din inställning till vetenskapen inom idrotten? Den har ju fått ganska stor utbredning under 60-talet.

— Jag är ganska negativt inställd till för mycket vetenskap. Jag — och många andra med mig — tycker att det har börjat gå för långt i detta avseende. Huvudändamålet med den här sortens fritidssysselsättning är ju i alla fall att spela fotboll och samtidigt tillfredsställa förströelsebehovet hos ett varierande antal åskådare. Nu tenderar det att bli tester hit och tester dit, till synes utan mål.

Tränande läkare

— Men ett visst mått av kontroll skadar naturligtvis inte. Vi i Örgryte hade t ex läkarundersökning av våra spelare långt innan det lanserades som en modernitet av förbundet! Och nu har vi oegen-nyttigt arbetande läkare i klubben, som t. o. m. deltar i vår träning för att dels hålla sig själv i trim, dels bilda sig en uppfattning om graden av fysisk ansträngning en fotbollsspelare utsätts för.

— Hur är det med debet och kredit för idrottsledaren? Står utbytet i någon rimlig proportion till det nedlagda arbetet?

— Nej, som helhet gör det inte det. Och det beror på själva fotbollen. Den har blivit så kommersialiserad under 60-talet att man verkligen undrar vart det barkar hän, för att använda en gammal klyscha. Man får allt mindre tid att ägna sig åt själva idrottsledarskapet, själva kärnpunkten i uppdraget. Sammanträden, utredningar och förhandlingar tar allt större tid.

Fel håll

— Men jag antar att vi måste hänga med i kommersialiseringen för att inte förlora våra positioner. Utvecklingen går inte åt rätt håll för tillfället. Den går kanske att vrida rätt igen.

— Hur kan det komma sig att du trots allt fortsätter?

— Ja, säg det. Det är i varje fall inte fåfänga, som många kanske tror. Jag har

många gånger satt mig ned och funderat över anledningen till att man varje dag under åtta månader per år ägnar kortare eller längre tid åt sin klubb. Någon entydig slutsats har jag aldrig kommit till. Jag antar att idrotten har blivit ett slags gift för mig, att jag helt enkelt inte kan släppa kontakten med det som skänkt mig så många upplevelser och fortfarande gör det.

— Spänningsmomentet utgör naturligvis en drivfjäder. Man kan sitta på lagledarbänken under en match och bli så fångad av det som händer på planen att det mycket kan jämföras med vilken film, vilken teaterpjäs, vilket TV-program eller vilken bok som helst.

Kärlek

— Sedan är det väl också något slags kärlek till klubben — eller vad man nu ska kalla det — som gör att man håller på år efter år. Själv har jag sysslat med fotboll sedan jag var sju-åtta år och ännu kan jag inte se någon ände på det!

— Hur ter sig framtiden för idrotten, idrottsmannen och ledaren?

— Tja, det kan man naturligtvis diskutera hur länge som helst. Många anser ju att idrotten är på tillbakagång, att den får allt färre utövare, att bekvämligheten till slut ska segra över den — och förnuftet! Jag tror inte det. Man kan naturligtvis inte säga något definitivt i den här frågan, men min personliga uppfattning är att idrotten även i framtiden kommer att hävda sig fint gentemot andra fritidssysselsättningarna. Själv idrottsvolymen, antalet grenar och tävlingar, har ökat stort de senaste åren.

Håller greppet

— Och anledningen till att jag tror idrotten kommer att behålla sitt grepp om ungdom — och åskådare — är att det finns ett medfött hävdelsebegär hos många människor som bäst — och kanske först — tar sig uttryck på idrottsplanen. Ungdomen upptäcker snart att det blir allt svårare att hävda sig bara med hästkrafter.

— Och om ungdomen kommer till idrottsplatserna så tror jag att det inte kommer att uppstå eller finnas några olösliga ledarproblem. Det kommer alltid att finnas människor som vill ägna sig åt att handleda ungdom, antingen de nu gör sammanhang. Kanske är det idealism, det på en idrottsplan eller i något annat kanske är det ett sätt att kanalisera ett aktivitetsbegär, kanske beror det på någon slags vision av att ungdom, som ägnar sig åt idrott, helt eller delvis avstår från annat som är mindre nyttigt!

(Tord Melander i en GHT-intervju med Nisse Olsson i Örgryte.)

Dags för flickorna även i fotboll

Nu kommer damerna även på fotbollsidan. Efter ett par lektioner av Knivsta var Djurgårdens handbollsflickor beredda att ställa upp till spel på Råsunda mot världsmästarna från Öxnabäck. Dom var också bra men Djurgården pressade på slutet och hade dem i gungning. Mer än till 2-1 räckte dock inte våra ansträngningar. Här har just Djurgårdens mål blivit ett faktum. Det är Aina Ekvalls dotter, (i mitten), som just smackat in kulan och nu är beredd att tas i famn av en annan blårandig flicka. Nästa gång tar vi dom, lovade Aina, som lovat att gå i träning ihop med Anna Dettner för att stärka mittfältet. De våra föll men föll framåt och blev publikens favoriter.

Strödda Djurgårdsnotiser

Djurgårdens fria idrott har för visso haft större dar än just nu. Det fanns en tid, när vi hade svenska mästare på allmänna idrottens område — det hette allmän idrott på den tiden — men sedan dess har det flutit mycket vatten under Djurgårdsbron, och numera lever våra friidrottare en smula i skuggan av de stora kanonerna. En som försöker hålla fria idrotten i gång är huvudkassör Bosse Hedvall med sin obligatoriska start i det s. k. Lidingöloppet, där deltagarna har att springa så där en 4-5 mil i lera och dimma. Bosse brukar komma i mål i god stil och i ungefär mitten av prislisorna.

Till fria idrottens män måste vi också räkna våra terränglöpare. Vi har några sådana, och bl. a. i Sleipners terräng höll de sig hyggligt framme. Där hittar man i klass 4 för oldboys Arthur Neveling på

25:e plats och Ingemar Sundberg på 28:e plats, bägge från Djurgården.

När detta läses har vår cykelsektion lagt två stora arrangemang till handlingarna. Vi räknar nämligen med att P G Ericson och hans folk som alltid gjort Saltsjöbadsrundan till en fin cykelsuccés, och att det nya stora äventyret med återupplivandet av "Mälaren runt", som ett lopp för alla landets s. k. hurtbullar också gått hem. I det senare arrangemanget hette våra medarrangörer Hammarby och Crescent, och det är meningen att trion skall hålla ihop och göra detta lopp till en årligen återkommande institution.

Hej Pege och heja ni alla andra cykel-friskusar. När kommer damerna förresten med i svängen?

Det mesta kan man få för pengar här i livet. Undantaget är Djurgårdens förtjänstmärken. För dem räcker det inte att ha pengar på banken. Det krävs arbete och slit och trohet mot föreningen för att tilldelas föreningens utmärkelsetecken. Det är vår elit, som bär detta tecken. Du kan också komma in bland eliten!

Till sist tackar vi alla våra läsare för visat intresse att ha plöjt igenom denna tidsskrift ända fram till slutet.

Vi tackar även om vi till närmast får hjälp att göra en bättre årgång.

Tack, tack!

Press-stopp! Det luktar guld i fotboll...

När pressarna just börjat rulla igång — något försenade på grund av anhopningen av text och bilder till detta nummer av Djurgårdaren — går vårsäsongen i fotboll just till ända. Och

vad upptäcker man väl då? Jo, att Djurgården leder allsvenskan och att det därmed doftar guld i näsborrarna hos alla blårandiga människor.

arbeta effektivt eller koppla av
i canada • kökets lugna miljö.
gör en investering med bestående värde.

canada-köket

- finns i 7 utvändiga utföranden
- finns i 150 olika standardvarianter
- alltid invändigt härdlackat
- mässing handtag o. gångjärn
- begär katalog
- besök våra egna utställningar
- eller: Husqvarnas Kungsg. 32
- Electrolux, Klarabergsg. 33
- Kockums, Kungsholmstorg 8
- Svensk Byggtjänst, Sveavägen 13—15

STOCKHOLMS BRÄDGÅRDS AB

VIKTORIAGATAN 9 • FACK 344 • 17103 • Telefon 08/82 00 80
Avd.-kont.: Elfsviksvägen 14 • 181 46 Lidingö • Tel. 08/765 28 90
Industrivägen • 186 00 Vallentuna • Tel. 0762/240 97, 214 40

Hur denna utveckling gått till är egentligen högst märkligt. Allt kom nästan på en gång över oss. Det behövdes dock först att vårt gäng gjorde en bottenmatch mot Örgryte och tog stryk av Agne Simonsson med 3—0 på Råsunda. Just det — den gamle landslagscentern var tämligen ensam om att skjuta de torpeder i skrovet på Djurgårdsskutan, som sänkte denna med man och allt. Visst fick domaren en ordentlig avhyvling av Knivsta, men det räckte inte som förklaring till att diverse Djurgårdsmål dömdes bort och att Örgrytes tre mål var offside ungefär allesammans.

Förklaringen till det platta fallet låg betydligt enklare till. Underskattnig.

Men skrällen mot Örgryte hade det goda med sig, att gänget skärpte sig och gick fram till ledningen i allsvenskan!

Först fick AIK känna av det. Djurgården slog AIK med hela 4—0. Vilken klang och jubeldag på Råsunda. Allt klaffade. Claes Cronqvist som nymonterad center hade sin lilla julafton och stänkte in ett par bollor så att det sjöng i nätmaskorna.

Ovanpå denna glada händelse — aldrig förut har vi slagit AIK med 4—0 — var en reaktion att vänta mot den smäländska kometen Öster. Men det gick vägen även här. Djurgården vann med 2—1 trots att två smälänningar svarade för två mål och Djurgården bara gjorde ett. Men hur kunde det bli 2—1 för Djurgården med den arbetsfördelningen? Jo, en av smälänningarna hade vänligheten slå ett av våra mål i sin egen bur. Ett äkta självmål. Med tanke på alla de självmål Djurgården tidigare tillverkat i allsvenskan var det inte mer än på tiden att någon gav oss en hjälpande hand i nödens stund. Heders gamle kapten Karl-Axel Blomqvist i Öster, som för övrigt överräckte blommor till Sven Lindman före matchen. Vi tackar både för blommorna och för självmålet och lovar att återkomma i någon form vid lämpligt tillfälle.

För övrigt störcdes Sven Lindman inte mycket av blomsteruppvaktnigen. Han gjorde ganska snart 1—0 för Djurgården med ett elegant nickmål.

Och så här såg tabellen ut, när allsvenskan tog sommarsemester:

Djurgården	11	6	3	2	20—11	15
Örebro	11	6	2	3	19—14	14
MFF	11	5	3	3	21—14	13
Elfsborg	11	4	5	2	16—12	13
Norrköping	11	5	3	3	16—12	12
Åtvidaberg	11	6	0	5	15—14	12
Öster	11	4	3	4	19—18	11
HIF	11	4	1	6	15—18	9
Örgryte	11	2	5	4	12—16	9
IFK Göteborg	11	2	4	5	12—20	8
AIK	11	2	4	5	9—17	8
Gais	11	3	1	7	12—20	7

Innehållsförteckning:

Ordföranden har något att säga	3	Nu åker vi bob i Djurgården	57
Vi är alla tiggare	4	Rapport från Aina	61
En ungdomlig linje	4	Skånsk yxa räddar svensk fotboll	61
Redaktionellt	5	Guld till Britt Elfving	62
Varför ropar dom på mamma	7	Uppremiär för handbollsfläckorna	64
Sjung om studentens	8	Où est la femme	65
Födelsedagsbarn i ishockey	9	Striden kring ett streck	67
Lill-Holger kan ännu	11	Fullträff i curling	79
Fotbollens ungdomsoffensiv	12	Rubrikernas lag	71
Efter ett år som svann	13	Två mål för orienteringsbasen	73
Det handlar om pengar	23	Småländska fotbollsfruar jäser	75
Birre Nylund in memoriam	25	Hur många är vi	77
Något om pep talk	29	Skidor frågar efter morgondagarna	77
Som de gamla sjunga	30	Lösning för att få pengarna att räcka till	79
Satsa på proffsledare	30	Fotbollsbasen presenterar sig själv	81
Tyst på handbollsfronten	31	Hur rycka upp fotbollen	83
15 stora fotbollsgrabbar	33	Algot hjälpte kungen	83
När kontrollkommittén dog	35	Officiellt betyg: ni är sabotörer	85
Första fotbollsflyget	35	Ut med målvakterna i ishockey	87
Framåt i fäktning	36	Måste vi vänta i 10 år på ishockeyguld	87
Äntligen vårt 50:e SM i boxning	37	Ahearne cup eller lilla VM	89
10 år med konståkningen	39	X:ets lilla krönika	91
Ny hedersledamot	40	Bordtenniskapitel	93
En idrottens Jesus	40	Olympiska djurgårdare	93
Guld och andra utmärkelser	41	Otrolig spurt på bandyfronten	94
Störste mästaren	41	Efter ett årsmöte och inför ett nytt	95
Sällskapet Gamla Djurgårdare	42	Kringlor smakar gott	96
Vi träffas vid stenen	43	Ishockeyprofessor från Sovjet lär ut	97
"Lillen" visade vägen	45	Brev till Djurgårdaren	97
Enögda domare i brottning	47	Slalomåkarna åter i Hammarbybacken	99
Underbarn på mattan	49	Saxat och klippt	99
Kronprinsen och Pia	49	Hur går det för vår turk	101
Nödorp från liten sektion	51	Djurgårdens styrelser	105
Vart går du kära fotboll	52	Storklubbsledaren frågar	109
Test hos damerna och Ritola	53	Strödda Djurgårdsnotiser	110
En stödjande medlem suckar	55	Press-stopp: det luktar guld	111
Klotrullarnas säsong	55		

Djurgårdens Kavalkad

Inbundna årgångar av Djurgårdaren 1951—1968

Massor av spännande läsning för alla Djurgårdare

Pris inbunden bok kronor 25: —

Beställes genom DIF, Stadion, Stockholm Ö

Onsdag. Lastning i Nacka... Måndag. Godset levererat i Milano. ASG transporterar exportvaror åt Atlas Copco efter specialtidtabell

Drygt 80 % av Atlas Copcos tillverkning i Sverige går på export. Ett världsföretag i tryckluft med försäljning och service i mer än hundra länder.

— Vi har ett ständigt utflöde av varor från våra svenska fabriker till våra utländska dotterbolag och agenter, konstaterar Richard Nordlund, speditjonschef vid Atlas Copco. För de relativt närliggande länderna utnyttjar vi bilfrakt. ASG tar för närvarande hand om godset till de nordiska länderna och till Tyskland, Belgien, Frankrike, Schweiz, Österrike och Italien.

— För dessa länder har vi tillsammans med ASG byggt upp ett transportsystem som ger våra dotterbolag reguljära sändningar på bestämda veckodagar. Snabb-

heten och den direkta transporten från dörr till dörr gör systemet lönsamt.

— Vårt arbete vid avsändandet av godset förenklas genom de regelbundna transportererna. Rutinerna för både utlastning och dokumentbehandling blir lättare. Tidsplaneringen innebär t.ex. att vi kan samla upp allt gods till en mottagare under veckan och lasta bilen snabbt. Fraktkostnaderna fördelas av ASG så att vi debiteras för transport inom Sverige och mottagaren för resterande sträcka.

— Systemet medför att dotterbolagen kan minska sina lager- och hanteringskostnader. Sett i koncernsamarhang medför den här transportformen avsevärda rationaliseringsvinster.

Vad betyder ASG:s tjänster för ert företag? Atlas Copco och ASG löste gemensamt ett komplicerat transportproblem. Också ni vinner på att diskutera era transporter med ASG. Sändningar inom Sverige eller utomlands — ASG finns alltid nära till hands. På mer än hundra-tjugo platser i Sverige och i mer än trehundra städer utomlands kan ni resonera med ASG-folk. Ring bara ett samtal. Ni kommer att märka att det lönar sig.

SÅ HÄR GLAD kan man bli, när man gör årets första allsvenska mål i fotboll. För den bragden svarade Dan Brzokoupil, när Djurgården inledde 1968 års säsong med att slå Hälsingborg med 2-0 på Olympia. Hans krängliga namn av tjeckiskt ursprung har gjort att kompisarna döpt om honom till "Brådskan", och nog hade han brått i den här matchen för att bli årets premiärskytte nr 1. Efter exakt 5.42 minuter slingrade han sig förbi HIF-målvakten Jan Hallberg och sände bollen i nätmaskorna. Därmed fick han av Dagens Nyheter ta emot en gulduggla. Kanske är han mogen att nu döpas om till "Ugglan"...

REDAKTÖR: KARL LILIEQUIST

I redaktionen: Carl-Hjalmar Bodman

Årgång 1967-68

Pris kr. 5:—